

THE
TAMIL TEXT

FOR THE

MATRICULATION EXAMINATION

UNIVERSITY OF MADRAS,

DECEMBER 1904.

PRICE 12 ANNAS.

Madras :
HIGGINBOTHAM & CO.,
Printers and Publishers to the University,
MOUNT ROAD.
1908.

சூ சி ப த் திர ம்.

	பக்கம்.
இராமாயணம்—உத்தரகாண்டம்	1
கம்பர் அருளிச்செய்த சரஸ்வதியந்தாதி	15
முன்றுறையரையனார் செய்த பழமொழி	19
திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அருளிச்செய்த தேவாரம், திரு அங்கமால	28
குலசேகரப்பெருமாள் அருளிச்செய்த திருமொழி, 10-ம் திருமொழி	29
வரிம்பலீன் மகாராஜன் கதை	32
எலிஜபெத் ப்ரை	54

இராமாயணம்.

ஒட்டக் கூத்தர்.

உத்தரகாண்டம்.

சீதை வனம்புகுபடலம்.

திங்கறுகுணத்தோரேகச்சேடனின்சிரத்தின்பாரம்
நீங்கியதெனத்தான்போற்றிறெடுங்கடலவனிபாரம்
தாங்கியவீரனுச்சிச்சந்தியினியமந்தான்செய்
தாங்குயிர்த்தம்பிமாரோடமுதுசெய்திருந்தகாலே. 1.

கனமிடைவானத்திந்தக்கட்டுரையெழுந்ததோங்கிப்
புனைமணிப்பூணியான்புட்பகமெனக்குப்பண்டு
தன்பதியுரைத்தகேட்டிதசரதராமன்றன்றை
கனைகழல்ரக்கர்கோமான்காலன்வாய்ப்படுதறிண்ணம். 2.

ஆயவன்பொன்றின்னாலாவதுசெய்தியந்தத்
தீயவன்பொன்றவேயென்சின்தைநோய்தீருமென்று
தூயவனெனக்குமுன்புசொன்னதேமுடிந்ததின்று
போயவன்றன்னைக்கண்டுவருகிறென்புவனநாத. 3.

என்றதுகூறக்கேட்டவிராகவன்வியந்துசால
நன்றெனமகிழ்ந்துகந்தநறுமலர்கொடுபூசித்துப்
பொன்றிகழ்விமானந்தன்னைப்போவெனவிடுத்தலோடும்
சென்றதுதனக்குவேண்டுந்திசையின்மேற்சின்தையென்ன. 4.

அந்தவற்புத்ததைக்கண்டபரதனாச்சரியமெய்திச்
சந்தரவில்லிதன்னைத்தொழுதிவைசொல்லுந்தாயோய்
இந்தமாநிலத்தைக்காக்கவிறைவரீயிசைந்தபின்பு
வந்தவற்புதங்களெண்ணில்வரம்பிலையென்றுகூறி. 5.

அத்திராதிசுளாற்சாக்காடில்லவாளரியால்யானைச்
சத்தூருளில்லைவேங்கையாவொடுமானைச்சார்ந்து
மித்திரமாசூரீரானெருப்பினுல்விவோரில்லை
புத்திரர்மரணங்காண்பாரில்லையிப்புவனத்தெங்கும். 6.

நோயுறுவார்களில்லைநோயுறுபுக்தோருக்குக்
காயும்வெங்குற்றமில்லைகணவனையிழப்போரில்லை
வாயுவுமுடலுக்கின்பமாகவந்தசையாற்றுகும்
ஆயிழையார்களைல்லாமாண்மகப்பெறுகின்றார்கள். 7.

மண்ணுலகுள்ளமன்னர்மையந்தர்கண்மங்கைமாரர்கள்
எண்ணிடுமெண்ணமெல்லாநிராமனையரசுசெய்திக்
கண்ணகன்ஞாலங்காப்பானென்றுகட்டுரைப்பரென்ன
அண்ணலுமதனைக்கீகட்டாங்ககமகிழ்ந்திருந்தகாலே. 8.

வேறு.

சுழிந்துவிழ்ப்புக்தனிவேயினவாகிக்காண்டொறுங்கவினுறத்தழை
பழம்படாநீக்கிப்புதுப்படாம்போர்த்தபான்மைபோற்பாதவமெல்
பொழிந்தகீதன்மலராற்பொன்னிறவாடைபோர்த்தனபோன்றன
செழுப்படாஞ்சிவந்தீபார்த்தனவொப்பத்திழந்தனசெம்மலர்ப்
[பலாசம். 9.

அண்ணலுமமிழ்திற்பிறந்தவாயிழையுமணிகொள்பும்பொழிவிடை
தண்ணறும்புன்னைசண்பகஞ்செருந்திசந்தனம்சாதிபூந்தாழை
எண்ணருங்குருந்துபாடலமாதியெழின்மரமிடைநெருங்கியதை
விண்ணவர்கோமான்கற்பகச்சோலைமேதினியிழிந்ததொத்துள
[தை. 10.

காவுமேழ்புரவிபூணுமோராழித்தேரவன்சார்வருமதனைக்
காவிபுஞ்செய்யகமலமுந்தங்கள்கண்களுக்கஞ்சிரீரொளிப்பத்

தேவியுந்தா னுஞ்சேயிழையாருஞ்செழுந்துறைபடிந்துரீராமும்
வாபியும்வாவிக்கரைதொறும்விளங்குமணியறைமண்டபத்தின
[தை. 11.

மென்னடையன்னநின்னடைக்கஞ்சிவெளியிடைநின்மிடவெள்கித்
துன்னிடைமலர்ப்பூஞ்சோலையின்மறையத்தோகைநின்சாயலுக்கு
[டைந்து
தன்னடைகெட்டேயினியுயிர்தாங்கோமெனத்தழன்முழுகுவபோ
[ல
மின்னிடைப்பூணய்விரிமலரசோகின்மேற்சென்றுவிழ்வனகாணய்
12.

வெங்கதிர் துழையாவிரிபொழி லுள்ளவேறுவேறாகியவிசேடம்
செங்கயற்கண்ணாய்கானெனச் காட்டிச்செழிகழற்சேவடியிராமன்
பங்கயவாவிப்பளிக் குமண்டபத்திற்பகநுநந்தென்றல்சேவிப்ப
மங்கையர்வாழ்த்தமாகநரேத்தமடந்தையோடினிதுவீற்றிருந்தா
[ன். 13.

பொன்னிறமேனிப்பூமகளோடும்பொருதிரைப்பாற்கடனடுவண்
பன்னகவணைமேற்பண்டுதானிருந்தபடியெனத்தோன்மிமாய்ந்தி
[டாத
மின்டுமெங்குடிமேதினிபடிந்துவிளங்குகார்மேகமாமென்னச்
செந்நிறமேனிச்சீதையைத்தனதுசெம்மலர்த்திருக்கையாலணைத்
[து. 14.

செய்வகையறியார்கண்டனர் திகைப்பத்திருந்தியதாளவாத்தியங்
[கள்
தைவரும்வண்ணமுவகைச்சதியுந்தப்பறத்தனித்தனிகாட்டிக்
கைவழிகண் ணுங்கண்வழிமனமுங்கலந்திடக்கற்பகநாட்டுத்
தெய்வமங்கையர்களுணினர்நிற்பச்சேயிழையார்நடமாட. 15.

எழுவகையிசைக்காரணமுடைப்பண் ணுக்கிசைந்தனதாளவாத்தி
[யங்கள்
தழுவிடவைத்துச்சராசரமுருகத்தாளத்தின்வழியுருவெடுத்த
விழிபுருவந்தோன்மிடறுகள்சலித்துவேறுபாடுறாவகையிசைநூல்
வழுவுதலின் மிவங்கியம்வினைமயங்கிடமாகதர்பாட. 16.

அன்னசங்கீதமினிதுகொண்டாடியருந்தியாடையாபரணம்
மன்னவனிராமன்மாகதர்க்களித்துமாதொடுக்கோயிலின்வைகிப்
பன்மலர்பறித்துநீர்விளையாட்டிற்பரிந்துபின்னமுதினிதுண்டு
நன் னுதலாருந்தா னுமப்பொழிலினொடொறுமாடுறுநாளில். 17.

அன்னவள்கர்ப்பவிலக்கணமெல்லாப.மெவுறநோக்கியவவனி
மன்னவனிராமன்மங்கையைநோக்கிமனத்திடைவேண்டிநீயிருப்ப
தென்னெனவியம்பநாணிள்ள்சிரிப்பவிராகவன்பின்னையும்பல்காற்
சொன்னபின்வேண்டியிருப்பதிதென்றுதூமொழியாளிவைசொல்
[லும். 18.

துங்கமாதவத்தேதார்கங்கையாந்தெய்வத்துறையிடைக்குளித்தந்தி
[தொழுவேவர்
பொங்குநூல்புரளுமார்பினர்புனைந்தவற்கலைபுரிந்தசெஞ்சடையர்
அங்கவர்வாமுமாச்சிரமத்தையடைந்தவர்க்கேவல்செய்தொரு
[நாள்
தங்க ளும்வேண்டியிருப்பெனென்றுரைக்கத்தசரதராமனீதுரைத்
[தான். 19.

நானைநாமுனக்குறற்றவத்தேதார்களிருப்பிடங்காட்டுதுமென்று
நீள்சூழலானைக்கோயிலில்விடுத்தூர்லமா முகில்புரைநிறத்தேதான்
வாளணிவிசயன்பத்திரன்றந்தவத்திரன்சுமாகதன்சராஞ்சி
காளியர்முதலோர்சொல்பரிசாசகதைகள்கேட்டினிதுகொண்
[டாடி. 20.

இக்கதைகிடக்கவிறைவர்களென்றுமிடைவிடாதிராப்பகல்கேட்
[கத்
*தக்கவிந்நாட்டினகரியிற்சனங்கடம்மிலிப்பொழுதுதானுரைக்கும்
அக்கதையுரைமினென்றுவாள்சங்கோடாழிவிற்கதையிவையொ
[ழிந்து
மொய்க்குமாபுகழோடயோத்திவீற்றிருந்தேதான்மொழிந்திடவ
[வரிவையொழிவார். 21.

வந்தெய்கடலைமலைகளாலடைத்துமதிளிலங்காபுரியழித்து
வெந்திறலர்க்கர்குலத்தைவேரறுத்துவிண்ணவர்கோன்றலையெடு
[ப்ப

இந்திரசித்தைக்கொன் றிராவணனை யீரைந்துதலையறுத்துருட்டும்
சந்தரவில்லிக்கெ திரிலையென் றுசொல்லுவார்தொல் லுலகுள்

[ளோர். 22.

ஆங்கவரிவ்வா றுரைத்திடக்கேட்டவரூர்கோன வர்களைநோக்கி
நாங்களிந்நகரினுட்டி னிற்பிறக்குநன்மையுந் தீமையுங்கேட்டுத்
தீங்கவையகற் றிச்சிறந்தன செய்துஞ்செப்புயில்வி ரண்டுரீர்கேட்ட
ரீங்களொன் றுக்குங்குசலீரென் னநின்மலகேட்டியென் றுரைப்

[பார். 23.

மன்னவனிராமன் மாந பங்கத்தைமன த்தினுனைக்கிலன்வானோர்
கின்னல்செய்தொ முகுமிராவணன் கொடுபோந்திடை விடாதீரறு
[திங்கள்
தன்னெடுகரிதனிற்சிறைவைத்ததையலைத்தாரமாய்க்கொண்டு
பின்னையும்வாழ்கைபேரிழுக்கென் றுபேசுவார்பெருநிலத்துள்

[ளோர். 24.

ஒத்தவரிவ்வா றுரைத்திடும்வெஞ்சொ லுள்ளுறநிறத்தினிலொளி
[வேல்
தைத்ததுபோலவுளைந்துதன் சிந்தைதளர்ந்தபின் மாநபங்கத்தால்
வித்தகராயதம்பியர்க்குவிவேறிடத்திருந்தனன்கேட்ட
உத்தமனெல்லாந்தெரிவுறவுரைப்பா னவர்தமக்கிவையிவைக றும்.

25.

என் னுயிரீங்களென் வலிரீங்களென் னுறுதுணைவருநீங்கள்
என்னெழினீங்களென் றவநீங்களென் பிராதாக்களுநீங்கள்
என்னரசின்பீங்களேயானுலென்பழியும்பழிபுகழும்
அன்னதேயாகுமான பின்பானிங்கறைவநீரனை வருங்கேண்மின்.

26.

தீயவாளரக்கன்சிறையிடையிருந் துசெந்நெறித்தீயிடைமூழ்கி
யயுமாதவர்க்குமிமையவராணோரியாவர்க்குமென்மன த்துக்கும்
துயளாயிருந்தாளாயினுமுலகோர் சொல்லிடும்பெரும்பழிதனைக்

[கேட்

டோயுமென் னுள்ளமுண்மை யாற்பயனென் னுலகுளோர்க்கொத்தி
[டாதொழியின். 27.

ஓதரீர்வேலையுலகுளோரில்லதுளதெனி. னுள்ளதாமுள்ள
தியாதொருபொருளாயில்லையென் றுரைக்கினில்லையாமிதுவுலகியற்
[சை

ஆதலாலவளையருந்தவத்தோர்களாச்சிரமத்தயல்விடுத்துப்
ஈதுநான் றுணிந்தகாரியமினிவேறெண்ணுவதொருபொருளில்லை.
28.

இவ்வகையிராமனியம்பிடக்கேட்டவின் னுயிர்த்தம்பிமாரொன்று
[பி

செய்வகையறியார் தியகைகேகிசீதைபுமிராமனும்வனம்போம்
அவ்வகை றாற்றவன்றையிற்கலங்கியகத்தெழுந்தயரினராகி
எவ்வகையா லுமிதுவிலக்கரிதென் றிருந்தனரிடிவிழுந்தென்ன. 29

கலக்குவ னுலகமுன்றையுமென் றுகருதுமேற்கணத்தினின்முடிக்
[சூப்

இலக்குவன்றன்னையிராகவளைக்கியிங்கியான் றுணிந்தகாரியத்தை
விலக்குவென்ன னுஞ்சிந்தையைவிட்டுவெவ்வினைவேரொடுப்பறிய
மலைக்குவன்றவத்தமுனிவர்வாழ்வனத்தாமடந்தையைவிடுதிகே
[ளின் னும். 30.

கல்விசேர்முனிவர் தவவனயடங்கக்காட்டுவானிசைந்தனெனவளும்
சொல்லியவுண்ணஞ்செய்குவெனென்றையுவந்திடுஞ்சமந்திரற்கு
ணர்த்திச்

சில்லுனைப்புரவித்தேர்மிசையேற்றிச்சீதையைச்செறிபுகழையன்
நல்லுயிர்த்தோமுனையவான்மீகிநற்றவஞ்செய்வனத்தயத்தி. 31.

என்றடவிராமனியம்பிடக்கேட்டவிலக்குவெனமுந்துவெந்தய
[ரால்

தன் றுணையில்லாச்சமந்திரற்குணர்த்தித்தடமணித்தேர்பண்ணினி
[யற்றிப்

பொன்றிகழ்மணிப்பூண்சிதைமாளிகையின்புனைமணிவாயிலிற்புகு
[த

இன்றொருப்பாடித்தெனவினவுமேவலோர்க்கிலக்குவனியம்பும்.
32.

மன்னவன்பெரியோர் மலர்ப்பதந்தன்னை வணங்கிடக்காட்டெனவு
 [ரைத்தான்
 என்ன லுமவர்போயுரைத்த லுமெழுந்தவுவகையாலின் னுயிர் தளிர்
 [க்தே
 மின்னொளியாரமுதலவாபரணம் விளங்குசீர் நவமணியாடை
 இன்னவைபிறவுந்தெரிந் துகொண்டினை யோனியம்பிடவேறினாளி
 [ரதம். 33.

சலக்கடல்கிழியச்சென்றிடுங்கலம்போற்றடமணித்தீர்செலத்தை
 [யல்
 வலக்கணுந் துடித்துவயிறெரிவுற்றுமனமுந்தன்மேனியுடுங்க
 இலக்குவவெனக்குத்துர்க்குமியிதனென்வினைவென்றுரானறி
 [யேன்
 விலக்கரிதாய்விதியினால்வினையும்வினைவையார்மேறினியறிவார். 34.

காமுறுதாயரந்தையலறியார்சார்ந்தவித்துர்க்குமியதனால்
 தாமனமுடையவென்சுவாமிக்குந்துனியிலென்கொழுந்தன்மாருக்
 [கும்
 மாமியர் தமக்கும்வான்கினைதனக்கும்வளரகரத்துள்வாழ்வோர்க்
 [கும்
 திமையொன்றின் மிரன்மையாய்விடுகதெய்வமேயென்றுகைதொ
 [முதாள். 35.

அன்னவக்குமிகளாயிழைகறவகத்தெழுந்துயரனாயினையோன்
 சொன்னவிக்குமியானங்கிளையானோர் துயரின் மிச்சுகத்தினிதிருப்
 [பார்
 என்ன லுமெழுந்தவுவகையளாகியிருந்துயரொழித்தவணிநுப்பப்
 பொன்மணிரெடுந்தேர்தென் மிசைநோக்கிப்போயது தூயவர்ப்
 [பொறுத்து. 36.

மாமதிமுகத்தின் மறுவறுகற்பின் மங்கையும்வருவனவெண்ணும்
 தாமதியமைச்சன்சுமந்திரன்றானுந் துயருற்றுமனத்தினையோனும்
 கோமதியென் னுநதியினைக்குறுகிக்கொடுங்கதிர்மேல்கடல்குறுகத்
 தாமதில்வைகிப்பிற்பைநாளுச்சிதடர்புனற்கங்கையைச்சார்தார்.
 37.

கங்கையைச்சென்று காண்டலுமினையோன்கண்கணிர்ரும்பிடக்காந்
[திப்

பொங்கிய துயரம்புறப்படாவண்ணமடக்கிடவுண்ணின்றுபொரும
இங்குநீயிங்கனிடருறுவானேனிலக்குவவியம்புதியென்று
மங்கையீ துரைப்பமறுமொழிகொடா துவாய்விட்டுக்கதறிடுங்
[காலை. 38.

தூயவிரந்தியைக்கண்டவரெல்லாந்தொழுதுவந்தாடுவர் தூயோய்
நீயிடருறுவதென் னுலகத்தினிணையிடர்செய்பவரில்லை
நாயகன் றன்னைப்பிரிந்தறியாதேனாரிரண்டுண்டுநான் பிரிந்தேன்
ஆயவன் றன்னைநினைந்துறுதுயரென்றறநந்திடவாரிழையுரைப்
[பாள். 39.

நன்றிவித்தாகுநல்லொழுக்குடையநற்றவமுனிவரையெல்லாம்
சென்றடிபணிந் துதினையறுத்துத்திகழொளியாடையாபரணம்
என்றுணைத்தேதாழிமார்கட்குமவரையின் றெடுத்தோர்கட்குமுதவ
இன்றொருநாளுமிருந்தநாமீடுமிலக்குவவிடருறலென்றான். 40.

இன்னவாசகங்களேந்திழையிம்பவிலக்குவனிடரையுள்ளடக்கி
நன்னதினைநாவாயினிற்கடத்திடந் துபோய்த்தென்கரைநண்ணி
மன்னவனிராமன்றேவியைமுறையால்வலஞ்செய்துமலரடிவணங்
[கி
நன்னுரைகேட்டியேமுலகுடையாயெனவவளியம்பெனவியம்பும்.
41.

வேறு.

கடுந்துயர்மேற்கொண்டேறக்கண்ணினீர்வெள்ளஞ்சோர
ஒடுங்கியவலியினீர்ந்துலர்ந்திடுமுகத்தனஞ்சி
நடுங்கியமனத்துநீரினாத்தமுதமுத்ததுமெல்லப்
பிடுங்கியமொழியன் மங்கைக்கிவையிவைபேசலுற்றான். 42.

உத்தமகுணத்தேதாய்கேட்டியுலகமாதாவேகேட்டி
சுத்தனஞ்சனகன்வேள்வித்தேதான்றியதூயோய்கேட்டி
வித்தகனிராமனேவிவிட்டகாரியங்கொள்ளாம்
தத்துவமானவண்ணஞ்சாற்றுவெனென்றுசாற்றும். 43.

வாடியமுகத்தன் வெய்யமானவேன் மருமத்தூன்ற
நீடியவயிர்ப்பன்றான்முன்னினைத்தகாரியத்தின்மேலே
ஒடியமனக்காகுத்தனெல்லையினைழப்பவந்து
கூடியதம்பிமாரினெனைக்குறித்தினையகூறும். 44.

உலகத்தாருள்ளதென்றதுள்ளதாமொலிரீர்வேலை
உலகத்தாரில்லையென்றதில்லையாமுணருங்காலை
உலகத்தாருள்ளதென்றதில்லையென்றுரைக்குமாகின்
உலகத்துக்கவன்பேயாகுமுண்மையாற்பயனென்றுில்லை. 45.

சீதையைக்கொடுபோய்வெய்யோன்சிறையிடைவைப்பமீட்டும்
காதலாலவனாக்கொண்டுகாகுத்தன்வாழும்வாழ்விற
சாதலையழகிதென்றுசாற்றுவார்தரணியுள்ளோர்
* ஆகலாற்சுத்தையென்றேயறிந்துவைத்தவனைநீத்தோம். 46.

என்றவனியம்பவெல்லோமெதிர்தொழிகொடுக்கவஞ்சி
நின்றவனெடுங்கவந்தநெடுந்தகையெண்ணீநாக்கித்
துன்றியமணித்தேர்தன்னைச்சுமந்திரற்பண்ணச்சொல்லி
இன்றிவனெடுநீயவ்வேந்திழைத்தினைத்தேரேற்றி. 47.

நன்னெறிநகருநாடுங்கடந்துபோயடவிரண்ணித்
தன்னுயிர்தன்னைவிட்டுத்தடம்புகழ்கொண்டவையன்
இன்னுயிர்த்தேதாழ்வையெழில்கொள்வான்மீகிவைசும்
பன்னகசாலையின்பாற்பாவையைவிடுதியென்றான். 48.

என்றவனியம்பவண்ணலேவலைமறுக்கவஞ்சி
இன்றுனைக்கொண்டுபோந்தெனென்றிணையினையோன்சொல்லாம்
கன்றியகனலினூடுகாய்ந்தநாராசஞ்சீதை
தன்றுனைச்செவியிலேறத்தரணியிற்றளர்ந்துவிழ்ந்தாள். 49.

விழுந்தனள்புரனாமந்தவெந்துயர்பொறுக்கமாட்டா
தெழுந்தனடிரியவீழுமிருகையால்வயிற்றையெற்றும்
அழுந்திடுதுயரவெள்ளத்தழிவுறுமருவிக்கண்ணாள்
கழிந்தனள்சீதையென்றுகலங்கினர்கடவுளோர்கள். 50.

* ஒதுவரென்ற சொற்கேட்டுனைந்ததென்னுள்ளமந்தோ-என்றும் பாடும்,

அன்னவளவத்தைகண்டாங்கினையவனலறிவிழ்ந்தான்
பின்னையும்பாசொலப்பெருகவுண்டாதலாலே
இன்னுயிரிதிற்பெற்றாங்கிருகணுவிழித்துமன்னர்
மன்னவனிராமன்றேவிவாய்விட்டுப்புலர்பலுற்றான். 51.

வேழ.

அன்னேயோவையாலோவாருயிர்த்தோழியீர்காள்
தன்னேனிலாதவென்றித்தாசரதியார்செய்த
இன்னாதவிச்செயலைக்கேட்டபோதென்படுதிர்
என்னேயிவ்வுலகத்தில்யானோவிங்கவைபடுவேன். 52.

பையார்வெம்பணத்துலகிற்பழியாலேபழிமறைத்து
நெய்யாலேநெருப்பவிக்கநீணிலத்திற்கண்டறியேன்
கையார்வெஞ்சிலைதரித்தகாகுத்தனிடைக்கண்டேன்
உய்யாரென்மாமியாரிவ்வுரைதஞ்செவியுறவே. 53.

கன்னெஞ்சராயென்னைக்காட்டில்விடச்சொன்னவரோ
வன்னெஞ்சராயதனுக்கிசைந்துவிடவந்தவரோ
நன்னஞ்சம்விழிக்கணிர்தரங்கைமார்க்கைசெய்ய
இன்னஞ்சாகாதிருந்தயானோநெஞ்சார்வலியார். 54.

பண்பிறந்தசொன்மடவார்பழித்தென்னைகைப்பர்களோ
எண்பிறந்தவன்னெஞ்சனிராகவென்றியம்புவரோ
மண்பிறந்தபின்பிறந்தமறிகடல்குழுவையகத்திற்
பெண்பிறந்தார்யான்பட்டபெருந்துயரம்பட்டாரார். 55.

கனிமனத்துக்காகுத்தன்கடலுலகிற்பழிக்கஞ்சித்
தனியொருத்தியான்கதறத்தனிக்காட்டில்விடுவித்தான்
பனியகற்றுமாதித்தன்பயந்தெடுத்தப்பழிப்பற்ற
மனுகுலத்திற்பிறந்தார்க்கிவையோதான்மனுகெறியே. 56.

கைகேசிமனத்திரியக்கற்பித்தகூனியைப்போல்
மையார்கண்மடவாரோமைந்தரோமண்ணுலகில்
ஐயோவென்காதலையாரோவிக்காரியத்தைச்
செய்வாரென்றிப்பொழுதுசின்தையுறக்கற்பித்தார். 57.

என்றிணையபலபன்னியிருகண்ணீர்ந்திபெருகக்
குன்றுகளுமரங்களுமக்கொடுமிருகங்களுங்கூலீந்து
நன்றுருகவனதெய்வநெஞ்சழிந்துகண்பனிப்பக்
கன்றியநெஞ்சடைச்சீதைகதறுகின்றவக்காலை.

58.

இனையவனுமொருவண்ணமிடர்க்கடலைக்கடந்தேயி
உளைவுறுசுந்தையினாளுக்குத்தமிக்கெனெனவுரைக்கும்
விளைவுறுவல்வினைப்பயனைவிண்ணவர்க்குர்வெலற்கரிதால்
வளைபயில்குழ்கடலுலகின்மாணுடரார்விவல்க்குகிற்பார்.

59.

உலகுக்குநாயகனையோராழிதனைநடத்தி
மலையொக்குமதகளிற்றின்மதிக்குடைக்கீழ்வாழ்ந்தளன்
நிலைகெட்டுநீரிழையெடுங்கானத்திடைவிட்டு
மலையொத்தவினைப்பயனன்மடையனுவருந்தினனே.

60.

தன்னேரிலாதவரிச்சந்திரன்றன்மைந்தனையும்
மின்னேரிலாதவிடைமெல்லியலையும்விட்டு
முன்னேசெய்விதியாலேமுடைப்பறையற்காவாகி
என்னேதானிகாடுகாத்துநீலையிழிந்தான்.

61.

முன்செய்தநல்வினையான்முகில்வண்ணன்றனைப்பெற்றுப்
பின்செய்தநீவினையாலவனைநீபிரிவுற்றாய்
என்செய்யாவிருவினைகளிவ்விடர்நீயுருவண்ணம்
நின்செய்யுஞ்செயலெல்லாநெடுந்தவமேசெய்யென்றான்.

62.

மாதவர்களடிபேணிமற்றவர்கள்விதிமுறையே
ஓதியநல்வழிவழுவாதுபவசித்தங்குன்னுடைய
காதலனையெப்போழ்துங்கருத்திடைவைத்துயர் தவஞ்செய்
ஈதுனக்குக்கருமமெனவினையோனுக்கவளநரைப்பாள்.

63.

நின்னுடையதமையனைநானிழல்போல்பிரியாதேன்
அன்னவனுநானுஞ்சென்றடிபணிந்தவருந்தவர்கள்
உன்னுடையகாதலனின்னுனைப்பிரிந்தகாரணந்தான்
என்னுரைநீயென்றபொழுதியானவருக்கென் னுரைப்பேன்

64.

பின் னுமவள் கூறுவாள் பேருலகமுழுதுடையான்
தன் னுடைய பிழையல்ல தாரணியோர் தப்பல்ல
என் னுடைய வினையாலேயிச்செயல்கள் வினைந்த வென்றாள்
உன் னுடைய தமைய னுக்கின் வினையானே யுனர் த்துதியால். 65.

என் வினையவவள் கூற விருகண்கணீர் சொரிய
வன்றிறலோன் மனமயங்கிவாய் விட்டுக்கதறுதலோ
டின்றிந்தவுரைகேட்கவென்ன குறைசெய்தேனென்
றென்றியவெந்தாயரினையோ னுறுதுயராட்கிவையுரைத்தான். 66.

கன் றியசிந்தையினுன் கணவ னுனைக்கைப்பிடித்த
அன்றுமுதலின் றளவுமுன் னுடையவடிபணிந்தே
நின்றபொழுதினுந் துயோய்நின்மேனிகண்டறியேன்
இன்றுதா னுனைக்காணவல்லெனோவெனவுரைத்தான். 67.

வருதுயரந்தனைநோக்கிமங்கைமலரடிபணிந்து
கருதிவினையறவுலகோர்சென்றாடுங்கங்கையெனும்
பெருந்தியைக்கடந்தவனைப்பின்பார்த்துப்பின்பார்த்துப்
பொருமியவெந்தாயரினையுய்ப்போயினானகர்நோக்கி. 68.

இன்னமிவர்போவாரோமீள்வாரோ வெனநினைந்து
தன் னுடையகண்*பறியாச்சானகிதான்பார்த்திருந்து
பொன்மணித்தேரோகானேன்போய்மறைந்தானினையோ னும்
என்னையறக்கைவிட்டாரெனக்கதறத்தொடங்கினாள். 69.

இலங்கையிலேநெடுங்காலமிருஞ்சிறையிலேயிருந்து
புலம்பியமுதியான்பட்டபுல்லனவும்போதாமல்
தலங்குலவுபழிபூட்டித்தனிக்கானில்விதித்து
வில்ங்கரியதுயர்வினைத்தவிதியேயோவிதியேயோ. 70.

ஏதமுறுபழிபூட்டியிப்பிறப்பிலெனையொழிய
மாதரையென்மனத்தாலுந்தொடேனென்றுவரந்தந்த
காதலனைமனங்கலக்கிக்காட்டிலெனைவிடுவித்து
வேதனைநோய்செய்வித்தவிதியேயோவிதியேயோ. 71.

கண்ணறைக்காகுத்தனெனைக்காட்டில்விடக்கண்டிருந்து
மண்ணகத்தார்வன்கொடுமவாய்திறவாமானமிலாப்
பண்ணறைச்சியென்றெனைப்பழிதுற்றப்பண்ணுவித்தாய்
விண்ணவர்க்கும்வில்ங்கரியவிதியேயோவிதியேயோ. 72.

தாளார்செந்தாமரைத்தாட்டாசரதியார்பனத்தைக்
கேளானுரையென்றுக்கேளாதவகைகலக்கிக்
கோளானதிடையறக்கொடுவீனையேனுக்கொருநாளர்
மீளாதவனந்தந்தவிதியேயோவிதியேயோ.

73.

தக்ககணவன்சீறித்தன்னைக்கைவிட்டகல்ப
புக்ககத்தார்கைவிடுவர்பிறந்தகத்தார்போற்றார்கள்
அக்கணமேபழியிடுவரன்னியர்களருவீனையேன்
மிக்கொரிடங்காண்கிலேன்விதியேயோவிதியேயோ.

74.

இன்னபலவும்பன்னியிடருறுவாளிடர்சீர
என்னுயிர்தான்போகாதோடுவனக்கதறுமக்கலை
வன்னியினுந்தூயனும்வான்மீகிமைந்தர்கடாம்
நன்னுதலாளமுமோசைவழிவந்தூண்ணுற்றார்.

75.

அமுமவளைக்கண்டிரங்கியருந்தவனைக்கடிதனுகித்
தொழுதவர்கள்சொல்லுவார்சரநல்குதனிநின்றும்
வழுவியவள்விழந்தாளோமண்ணுலகிலுள்ளாளோ
எழுதரியமேனியாள்யாவளோடுவன்றறியோம்.

76.

ஒருவரில்லாக்காட்டிலேயுள்ளுசோகத்தாளோர்
தெரிவையோர்துணையின்றித்தெய்வமேதுணையாகி
இருகணினீர்ந்திடுபருகவிழிந்தவிழந்தழுகின்றூட்
கருள்புரியவனக்கடுக்குமருந்தவத்தோடுயெனவுரைத்தார்.

77.

வேறு.

அங்கவரோடும்போய்ச்சென்றழுகையோயர்துநெஞ்சில்
தங்கியசோகமாறச்சானகிதன்னைத்தேற்றி
இங்குரீயிருந்துசோகித்தென்பயனிடரைவிட்டு
மங்கைநீக்கேட்டியென்முமாதவனுரைப்பதானான்.

78.

அநகனாமிராமன்றேவியென்றுநீயமலையென்றும்
சநகன்மாமகளாமென்றுஞ்சமாதியிலுணர்ந்தேன்றக்க
உணையவன்காட்டில்விட்டான்ல்லெனன்னுழையேவிட்டான்
எனநிணையாங்கல்வகுமிடத்திலெம்மோடும்போதி.

79.

விடக்கண்டென்றும் பாடம்.

எங்களாச்சிரமத்தெல்லையிவ்விடத்தெல்லையில்லா
மங்கையர் தவவேடத்தைத்தாங்கிமா தவஞ்செய்வார்கள்
அங்கவருன்னைக்கண்டாலகமகிழ்ந்துடனேகொண்டு
தங்களாச்சிரமத்தேபோய்த்தாங்குவர்தளரலென்றான். 80.

துங்கமாதவனிவ்வாறுசொல்லிடத்தாயளாமி
அங்கவனல்லறீர்க்குமடியினைவணங்கிநிற்ப
மங்கையையுடனேகொண்டம்மாதவனேமதுபயம்
தங்கியமுகட்டுப்பன்னசாலையைவந்துசார்ந்தான். 81.

சீதையைக்கண்டமாதர்தெரித்திரராகியுள்ளோர்
மாதனம்பெற்றாற்போலமகிழ்ந்தவள்வடிவைக்கண்டு
சிதறுமனத்தின்மிக்கதிருமகளிவளோவென்பார்
வேதனையுள்ளேயுண்டிம்மெல்லியலாளுக்கென்பார். 82.

தாங்கருஞ்சினத்தால்விண்ணோர்சபிப்பவீழ்ந்தாளோவென்பார்
ஆங்கவரிந்தவண்ணமையுகின்றகாலே
ஈங்கிவள்பிறப்பும்பேருமிவள்கணவன்மன்பேரும்
நீங்கள்கேண்மின்களென்னநெடுந்தவமுனிவன்கூறும். 83.

மனுஞ்சூலம்விளங்கத்தோன்மிகுடன்மலையாற்கட்டித்
தனுவினாலிலங்கைசெற்றதசுரதராமன்றேவி
துனியறுசனகன்பெற்றதாயவள்சீதையென்பாள்
இனையவள்கணவனானேன்றுறந்திடவிங்குவந்தாள். 84.

வேறு.

மாதவத்தோனங்கிவ்வகையுரைப்பமங்கையனைவருமகிழ்ந்து
சீதையைப்போற்றச்சுமந்திரனோடுமினையவன்யிருநகர்புகுந்து
நாதனைப்பணிந்துசெய்ததையுரைப்பநாட்டுளோர்சொல்பழிகேட்டு
வேதனையுற்றவன்யினுபிக்கவேதனைப்பட்டனன்வீரன். 85.

துதிபழியிரண்டுங்கேட்டதுசொல்லுமுலகையுமதன்வழியொழு
மதியையுநோவவடாதுமாசனகன்மகனையுநோவவங்கடாதால் [கும்
அதிசுணவதியாயமுலினுந்துய்வவனையுமுன்னையும்விதித்த
விதியினோவவடுக்குமென்றினையோன்விளம்பிடத்தெளிந்தனன்
[வீரன். 86.

கம்பர் அருளிச்செய்த

ச ர ஸ் வ தி ய ந் தா தி.

காப்பு.

ஆயகலைகளறுபத்துநான்கினையும்
ஏயவுணர்விக் குமென்னர்மை—தூய
உருப்பளிங்குபோல்வாளென் னுள்ளத்தினுள்ளே
இருப்பளிங்குவாராதிடர்.

படிகநிறமுட்பவளச்செவ்வாயுங்
கடிகமழ்பூந்தாமரைபோற்கையும்—துடியிடைபுழம்
அல்லும்பகலுமனவரதமுந்துதித்தாந்
கல்லுஞ்சொல்லாதோகவி.

நூல்.

சீர்தந்தவெள்ளிதழ்ப்பூங்கமலாசனத்தேவிசெஞ்சொல்
தார்தந்தவென்மனத்தாமரையாட்டிசரோருகமேற்
பார்தந்தநாதனிசைத்தவாரணப்பங்கயத்தாள்
வார்தந்தசோதியம்போருகத்தானைவணங்குதுமே.

1.

இயலானதுகொண்டுநின்றிருநாமங்களேத்துதற்கு
முயலாமையாற்றடுமாறுகின்றேனீந் தமுவுலகுஞ்
செயலாலமைத்தகலைமகளேநின்றிருவருளுக்
கயலாவிடாமலடியேனையுமுவந்தாண்டருளே.

2.

அருக்கோதயத்தினுஞ்சந்தரோதயமொத்தழகெறிக்குந்
திருக்கோலநாயகிசெந்தமிழ்ப்பாவைதிசைமுகத்தால்
இருக்கோதுநாதனுந்தாமெப்போதுமினிதிருக்கும்
மருக்கோலநாண்மலராளென்னையாளுமடமயிலே.

3.

மயிலேமடப்பிடியேகொடியேயிளமான் பிணையே
சுயிலேபசங்கினியேயன்னமேமனக்கூரிருட்கோர்
வெயிலேதிலவெழுமேனிமின்னேயினிவேறுதவம்
பயிலேன்மகிழ்ந்துபணிவேணுனதுபொற்பாதங்களே. 4.

பாதாம்புயத்திற்பணிவார்தமக்குப்பலகலையும்
வேதாந்தமுத்தியுந்தந்தருள்பாரதிவெள்ளிதழ்ப்பூஞ்
சீதாம்புயத்திலிருப்பாளிருப்பவென்சிர்தையுள்ளே
ஏதாம்புலியிற்பெறலரிதாவதெனக்கினியே. 5.

இனிநாணுணர்வதெண்ணெண்கலையானையிலகுதொண்டைக்
கனிநாணுஞ்செவ்விதழ்வெண்ணிறத்தானைக்கமலவயன்
தனிநாயகியையகிலாண்டமும்பெற்றதாயைமணப்
பனிநாண்மலருறைபூவையையாரணப்பாவையையே. 6.

பாவுந்தொடையும்பதங்களுஞ்சீரும்பலவிதமா
மேவுங்கலைகள்விதிப்பாளிடம்விதியின்முதிய
நாவும்பகர்ந்ததொல்வேதங்கணைஞ்ஞறுங்கமலப்
பூவுந்திருப்பதம்பூவாலணிபவர்புந்தியுமே. 7.

புந்தியிற்கூரிருணீக்கும்புதியமதியமென்கோ
அந்தியிற்றேன்மியதிமென்கோநல்லருமறையோர்
சந்தியிற்றேன்றுந்தபனென்கோமணித்தாமமென்கோ
உந்தியிற்றேன்றும்பிரான்புயந்தோயுமொருத்தியையே. 8.

ஒருத்தியையொன்றுமிலாவென்மனத்தினுவந்துதன்னை
இருத்தியைவெண்கமலத்திருப்பானையெண்ணெண்கலைதாய்
கருத்தியையம்புலனுக்கலங்காமற்கருத்தையெல்லார்
திருத்தியையான்மறவேன்விசைநான்முகன்றேவியையே. 9.

தேவருந்தெய்வப்பெருமாணுநான்மறைசெப்புகின்ற
மூவருந்தானவராகியுள்ளோருமுனிவரரும்
யாவருமேனையவெல்லாவுயிருமிதழ்வெளுத்த
பூவருமாகினருள்கொண்டுநான்முரிசுன்றதே. 10.

புரிகின்றசுந்தையினுடேபுகுந்துபுகுந்திருளை
அரிகின்றதாய்கின்றவெல்லாவறிவினரும்பொருளைத்
தெரிகின்றவின்பங்கனிந்தூயினெஞ்சந்தெளிந்துமுற்ற
விரிகின்றதெண்ணெண்கலைமாதூனர்த்தியவேதமுமே. 11.

கருந்தாமரைமலர்கட்டாமரைமலர்காமருதாள்
அருந்தாமரைமலர்செந்தாமரைமலராலயமாத்
தருந்தாமரைமலர்வெண்டாமரைமலர்தாவினெழிற்
பெருந்தாமரைமணக்குங்கலைக்கூட்டப்பிணைதனக்கே. 12.

தனக்கேதுணிபொருளென் னுந்தொல்வேதஞ்சதுர்முகத்தோன்
எனக்கேசமைந்தவபிடேகமென் னுமிமையவர்தா
மனக்கேதமாற்றுமருந்தென்பகுடுமலரென்பன்யான்
கனக்கேசபந்திக்கலைமங்கைபாதகமலங்களே. 13.

கமலந்தனிவிருப்பாள்விருப்போடங்கரங்குவித்துக்
கமலங்கடவுளர்போற்றுமென்பூவைகண்ணிற்கருணைக்
கமலந்தனைக்கொண்டுகண்டொருகாற்றங்கருத்துள்ளைவப்பார்
கமலங்கழிக்குங்கலைமங்கையாரணிகாரணியே. 14.

காரணன்பாகமுஞ்சென்னியுஞ்சீர்தருகன்னியரும்
நாரணனாகமகலாத் திருவுமொர்நான்மருப்பு
வாரணன்றேவியுமற்றுள்ளதெய்வமடந்தையரும்
ஆரணப்பாவைபணித்தகுற்றேவலடியவரே. 15.

அடிவேதநாறுஞ்சிறப்பார்ந்தவேதமனைத்தினுக்கு
முடிவேதவளமுளரிமின்னேமுடியாவிரத்தன்
வடிவேமகிழ்ந்துபணிவார்தமதுமயலிரவின்
விடிவேயறிந்தென்னையாள்வார்தலந்தனில்வேயிலையே. 16.

வேயிலையென்றுனடியாரிற்கூடிவிளங்குநின்பேர்
கூறலையானுங்குறித்துநின்றேனைம்புலக்குறும்பாம்
மாறலைகள்வரமயக்காமனின்மலர்த்தாணெறியிற்
சேறலையிந்தருள்வெண்டாமரைமலர்ச்சேயிழையே. 17.

சேதிக்கலாந்தர்க்கமார்த்தங்கங்கொவ்வெவாசிந்தணையுஞ்
சோதிக்கலாமுறப்போதிக்கலாஞ்சொன்னதே துணிந்து
சாதிக்கலாமிசப்பேதிக்கலாமுத்திதானெய்தலாம்
ஆதிக்கலாமயில்வல்லிபொற்றுகையடைந்தவர்க்கே. 18.

அடையாளநாண்மலரங்கையிலேடுமணிவடமுள்
உடையானே நுண்ணிடையொன்றுமிலானையுபிடதப்
படையானையெவ்வுயிரும்படைப்பான்ப்பதுமநுற்
தொடையானையல்லதுமற்றினியாரைத்தொழுவதுவே. 19.

தொழுவார்வலம்வருவார் துதிப்பார் தந்தொழின்மறந்து
விழுவாரருமறைமெய்தெரிவாரின்பெய்யுளகிக்
தழுவாரினுங்கண்ணினீர்மல்குவாரென்கணுவதென்னை
வழுவாதசெஞ்சொற்கலைங்கைபால்ன்புனைத்தவரே. 20.

வைக்கும்பொருளமில்லாழ்க்கைப்பொருளமற்றெப்பொருளும்
பொய்க்கும்பொருளன் றிநீடும்பொருளல்லபூதலத்தின்
மெய்க்கும்பொருளமுழியப்பொருளும்விழுப்பொருளந்
உய்க்கும்பொருளங்கலைமாணுணர் துமுறைப்பொருளே. 21.

பொருளாவிரண்டுமெறலாகுமென்றபொருள்பொருளோ
மருளாதசொற்கலைவான்பொருளோ பொருள்வந்துவந்திக்
தருளாய்விளங்குமவர்க்கொளியாயறியாதவருக்
கிருளாய்விளங்குலங்களிர்மேனியிலங்கியுயே. 22.

இலங்குந்திருமுகமெய்யிற்புளகமெழுங்கண்கணீர்
மலங்கும்பழுதற்றவாக்கும்வலிக்குமனமிகவே
துலங்குமுறுவல்செய்க்களிகூருஞ்சுழல்புனல்போற்
கலங்கும்பொழுதுதெளியுஞ்சொன்மாணக்கருதினர்க்கே. 23.

பெருந்திருவுஞ்சயமங்கையுமாகியென்பேதைநெஞ்சில்
இருந்தருளஞ்செஞ்சொல்வஞ்சியைப்போற்றினெல்லாவுயிர்க்கும்
பொருந்தியுளானந்தருமின்பவேதப்பொருளந்தருந்
திருந்தியசெல்வந்தருமுழியப்பெருஞ்சீர்தருமே. 24.

முன்றுறையரையனார் செய்த

பழமொழி.

கல்வியானாயசுழி, நாட்பங்கல்லார்முற்
சொல்லியநல்லவுந்தீயவாம்—எல்லாம்
இவர்வரைநாடதமரையில்லார்க்கு
நகரமுங்காடுபோன்றாங்கு. 1.

கேட்பாரைநாடிக்கிளத்தப்படும்பொருட்கண்
வேட்கையறிந்துரைப்பர்வித்தகர்—வேட்கையால்
வண்வெழிபடரும்வாட்கண்ணுய்கேதாற்பது
கொண்டுபுகா அரவை. 2.

புலமிக்கவரைப்புலமைதெரிதல்
புலமிக்கவர்க்கேபுலனாம்—நலமிக்க
பூம்புனலூர்பொதுமக்கட்காகாதே
பார்பறியும்பாம்பினகால். 3.

ஆஅமெனக்கெளிதென்றுலகமாண்டவன்
மேளந்துணையறியான்மிக்குரீர்ப்பெய்திழந்தான்
தோஓமுடையதொடங்குவார்க்கில்லையே
தாஅந்தரவாராரோய். 4.

மிக்குப்பெருகிமிகுபுனல்பாய்ந்தாலும்
உப்பொழிதல்செல்லாவொலிகடல்போல்—மிக்க
இநநலன்குடையவாயினுமென்றும்
மனநலவாகாவாங்கீழ். 5.

தாரந் டொழுகுதற்குத்தக்காரெனவேண்டா
யாரந் பேயாயினுநடபுக்கொள்வேண்டும்
காண்டநாறுங்கதுப்பினுய்தீற்றாதோ
நாய்நட்டானல்லமுயல்.

6.

அங்கண்விசம்பினகனிலாப்பாரிக்கும்
திங்களுந் தீங்குறுதல்காண்மொல்—பொங்கி
அறைப்பாயருவியணிமலைநாட
உறற்பாலயார்க்குமுறும்.

7.

நண்பொன்றித்தம்மாலேநாட்டப்பட்டார்களைக்
கண்கண்டகுற்றமுளவெனினுங்காயந்தியார்
பண்கொண்டதிஞ்சொற்பனைத்தேதாளாயாருளரோ
தங்கள்றுசாக்கறப்பார்.

8.

உள்ளதொருவரொருவர்கைவைத்தக்கால்
கொள்ளும்பொழுதேகொடுக்கதாம்—கொள்ளார்
கிலைப்பொருளென்றதனைநீட்டித்தல்வேண்டா
புலைப்பொருடங்காவெளி.

9.

தக்காரோடொன்றித்தமராயொழுகினார்
மிக்காராவென்றுசிறியாரைத்தாந்தேறார்
கொக்கார்வளவயலூரதினலாமோ
அக்காரஞ்சேர்ந்தமணல்.

10.

கறுத்தாற்றித்தம்மைக்கடியசெய்தாரைப்
பொறுத்தாற்றிச்சேறல்புகழால்—ஒறுத்தாற்றில்
வானோங்குமால்வரைவெற்பயமின்றே
தானோன்றிடவருஞ்சால்பு.

11.

உரைமுடிபுகாணினிளமையோனென்ற
நரைமுதுமக்களுவப்ப—நரைமுடித்துச்
சொல்லான்முறைசெய்தான்சோழன்சூழிச்சை
கல்லாமற்பாகும்படும்.

12.

உரைத்தாரைம்தூராமீக்கற்றம்பல்லி
நெரித்தசினேபோ லுநீளிரும்புன்னைப்
பொரிப்பூவிதழுறைக்கும்பொங்குநீர்ச்சேர்ப்ப
நரிக்கக்கடற்கெய்தாவாறு.

13.

அருமையுடையபொருளுடையார்தங்கட்
கருமமுடையாரைநாடார்—எருமைமேல்
நாரைதுயில்வதியுமுரகுளந்தொட்டுத்
தேரைவழிச்சென்றிரில்.

14.

இசைவகொடுப்பதுஉயில்லென்பதுஉப்
வசையன் றுவையத்தியற்கையதென் றிப்
பசைகொண்டவனிற்கப்பாத்துண்ணையின்
நசைகொன்றன் செல்லுலகமில்.

15.

உரிதனிற்றம்மோடுழந்தமைகண்டு
பிரிவின் றிப்போற்றப்படுவார்—திரிவின் றித
தாம்பெற்றதனாலுவவார்பெரிதகழிற்
பாம்புகாண்பாருமுடைத்து.

16.

விடலரியதுப்புடையவேட்கையைநீக்கிப்
படர்வரியநன்னெறிக்கணினார்—இடருடைத்தாய்ப்
பெற்றவிடக்குதுகர்தல்கடனீந்திக்
கற்றடியுளாழ்ந்துவிடல்.

17.

பரந்ததிறலாரைப்பாசுமேலீட்டுக்
கரந்துமறைக்க லுமாமோ—சீரந்தெழுந்த
வேயிற்றிரண்டதோள்வேற்கண்ணையிண்ணியங்கும்
ஞாயிற்றறைக்கைமறைப்பாரில்.

18.

மிக்குடையராகிமிகமதிக்கப்பட்டாரை
ஒற்கப்படமுயறுமென்றலிழுக்காகும்
நற்கெளிதாகிவிடி னுநளிர்வரைமேற்
கற்கிள்ளிக்கையுய்ந்தாரில்.

19.

வைத்ததனைவைப்பென்றுணரற்கதாமதனைத்
துய்த்துவழங்கியிருபாலும்—அத்தகத்
தக்குழினோக்கியறஞ்செய்யினஃதன்றே
எய்ப்பினில்வைப்பென்பது.

20.

உற்றாணுறுஅனெனல்வேண்டாவொண்பொருளைக்
கற்றானேநோக்கியேகைகெடுக்க—கற்றான்
கிழவனுரைகேட்டுங்கொளானெனிணும்
இழவன்றெருதுண்டவுப்பு.

21.

பயனைக்காதாற்றவும்பாத்தமுவொன்றின்மி
இசைநோக்கியினின்றாகை—வயமாப்போல்
ஆலித்துப்பாயுமலைகடற்றண்சேர்ப்ப
கூலிக்குச்செய்துண்ணுமாறு.

22.

மறந்தானுந்தாமுடையதாம்பொற்றலன்றிச்
சிறந்தார்தமரென்றுதேற்றார்கைவையார்
கறங்குநீர்காலலைக்குங்கானலஞ்சேர்ப்ப
இறந்ததுபேர்த்தமுவாரில்.

23.

நோவவுரைத்தாரைத்தாம்பொறுக்கல்லாதார்
நாவினொருவரைவைதால்வயவுரை
பூன்ற்பொலிந்தகன்றகண்ணாயதுவன்றே
தீயில்லையுட்டுந்திறர்.

24.

ஆயிரவராணுமயிவில்லார்தொக்கக்கால்
மாயிருஞாலத்துமாண்பொருவன்போல்கலார்
பாயிருணீக்குமதியம்போற்பன்மீணுக்
காய்கலாவாகுலா.

25.

நிரைதொடிதாங்கியநீடோண்மாற்கேணும்
உரையொழியாவாகுமுயர்ந்தோர்கட்டுற்றம்
மரையாகன்றுட்டுமலைநாடமாயா
நரையான்புறத்திட்டகுடு.

26.

வீங்குதோட்செம்பியன்சிறற்ப் விறல்விகம்பில்
தூங்குமெயி லுந்தொலைத்தலால்—ஆங்கு
முடியுந்திறத்தான்முயல்கதாங்கூரம்
படியிழுப்பினில்லையரண்.

27.

கற்றதொன் றின் றிவிடி னுங்குடிப்பிறந்தார்
மற்றொன்ற றிவாரின் மாண்மிக்கநல்லரால்
பொற்பவுரைப்பான்புகவேண்டாகொற்சேரித்
தூன் னூசிவிற்பவரில்.

28.

அல்லலொருவர்க்கடைந்தக்கான் மற்றவர்க்கு
நல்லகளைகளெனப்படுவார்—நல்ல
வினை மரபின் மற்ற தனை நீக்குமதுவே
மனை மரமாயமருந்து.

29.

ஆற்றவுங்கற்றா றிவுடையாரஃதுடையார்
நாற்றிசையுஞ்செல்லாதநாடில்லையநாடு
வேற்றுநாடாகாதமவேயாமாயினால்
ஆற்றுணவேண்டுவிதில்.

30.

எமக்குத்துணையாவார்வேண்டுமென்றெண்ணித்
தமக்குத்துணையாவார்த்தாந்தெரிதல்வேண்டா
பிறர்க்குப்பிறர்செய்வதொன்றுண்டோவிலை
தமக்குமருத்துவர்தாம்.

31.

நிரந்துவழிவந்தநீசருளெல்லாம்
பரந்தொருவர்நாடுங்காற்பண்புடையார்தோன்றார்
மரம்பயில்சோலைமலைநாடுவென்றும்
சூரங்கினுணன்முகத்தவில்.

32.

முட்டின்றொருவருடையபொழுதின்கண்
அட்டிற்றுத்தின்பவராயிரவராபவே
கட்டலர்தார்மார்பகவியுழிக்காலத்துக்
கெட்டார்க்குநட்டாரோவில்.

33.

ஆற்றுமிளமைக்கட்கற்கலான்மூப்பின்கட்
போற்றுமெனவும்புணருமோ—ஆற்றச்
சுரம்போக்கியுல்குகொண்டாரில்லையிலீ
மரம்போக்கிக்கூலிகொண்டார்.

34.

உணற்கினியனின்னீர் பிறிதுழியில்லென் னுங்
கிணற்றகத்துத்தேதரைபோலாகார்—கணக்கினை
முற்றப்பகலுமுனியாதினிதோதிக்
கற்றலிற்கேட்டிலெனறு.

35.

சிறியவரெய்தியசெல்வத்தின்மாணப்
பெரியவர்நல்குரவுநன்றே—தெரியின்
மதுமயங்குபூங்கோதைமாணிழாய்மோரின்
முதுநெய்திதாதலோவில்.

36.

வன்பாட்டவர்பகைகொள்ளினுமேலாயார்
புன்பாட்டவர்பகைகோடல்பயமின்றே
கண்பாட்டபூங்கழிக்கானலந்தண்சேர்ப்ப
வெண்பாட்டம்வெள்ளந்தரும்.

37.

இனரோங்கிவந்தாரையென் னுற்றக்கண் னும்
உணர்பவரல்தேயுணர்ப—உணர்வார்க்
கனிமலைநாடவளராடிக்கண் னும்
மணிமணியாகிவிடும்.

38.

கோவாதசொல்லுங்குணனிலாமாக்களை
நாவாயடக்கலரிதாகும்—நாவாய்
களிகள்போற்றாங்குங்கடற்சேர்ப்பவாங்கி
வளிதோட்கெறிவாரோவில்.

39.

நாடிநமரென்றுநன்குபுரந்தாரைக்
கேடுபிறரொடுகுழ்தல்கிளர்மணி
நீடுகல்வெற்புகிணப்பின் றித்தாமிருந்த
கோடுகுறைத்துவிடல்.

40.

இதுமன் னுந் தீதென் றிசைந்த னூஉமாவார்க்
கதுமன் னுநல்லதேயாகும்—மதுமன் னும்
வீநாறுகானல்விரி திரைத்தண்சேர்ப்ப
தீநாடிருவுடையார்க்கில்.

41.

தெற்றப்பரிந்தொருவர் தீர்ப்பெனப்பட்டார்க்
குற்றகுறையையுரைப்பதாம்—தெற்ற
அறையா ரணிவளையத்தீர்தலுறுவார்
மறையார் மருத்துவர்க்குநோய்.

42.

பொலந்தாரிராமன் றுணையாகப்போதந்
திலங்கைகிழவற்களையான்—இலங்கைக்கே
பேர்ந்திறையாயதுஉம்பெற்றான் பெரியாரைச்
சார்ந்துகெழீஇலாரில்.

43.

சாலமறைத்தோம்பிச்சான் றவர்கைகாப்பச்
காலைகழிந்ததன்பின் றையும்—மேலைக்
கறவைக்கன் றார்ந்தானை த்தந்தையுழார்ந்தான்
முறைமைக்குழுப்பிளமையில்.

44.

நற்பாலகற்றாருநாடாதுசொல்லுவர்
இற்பாலரல்லாரியல்பின்மைநோவதென்
கற்பாலிலங்கருவிநாடமற்றியாரானுஞ்
சொற்பாலசோராதாரில்.

45.

மாடமழிந்தக்கான் மற்றுமெடுப்பதோர்
கூடமரத்திற்குத்துப்பாகுமல்தேபோல்
பீடில்லாக்கண் னும்பெரியார் பெருந்தகையர்
ஈடில்லதற்கில்லைபாடு.

46.

தழங்குசூரல்வான த்துத்தண் பெயல்பெற்றால்
கிழங்குடையவெல்லாமுனைக்குமாராற்றால்
விழைந்தவரைவேர் சுற்றக்கொண்டொழுகல்லேண்டா
பழம்பகைநட்பாதலில்.

47.

அடங்கியகப்படவைந்தினைக்காத்துத்
தொடங்கியமூன் நினைமாண்மண்—மடம்பொழியச்
செல்லும்வாய்க்கேமஞ்சிறுகாலச்செய்தாரே
கொல்லிமேற்*கோட்டைவைத்தார். 48.

பரியப்படுவர்பண்பினாரேனார்
திரியப்பெறுபவோசான்றோர்—விரிதிரை
பாரெறியுமுந்நீர்த்துறைவகடனன்றோ
ஊரறியநட்டார்க்குணை. 49.

கடப்பட்டுயிருயந்தசோழன்பகனும்
பிடர்த்தலைப்பேராணைப்பெற்றுக்—கடைக்கால்
செயிரறுசெங்கோல்செலிஇயினானில்லை
உயிருடையாரெய்தாவினை. 50.

வாட்டிறலாணைவளைத்தார்களஞ்ஞான்று
விட்டியசென்றர்விளங்கொளி—காட்டப்
பொருவறுதன்மைகண்டஓங்குழிந்தாரஓகால்
உருவுதிருளுட்டுமாறு. 51.

உள்ளூரவரா லுணர்ந்தார்முதலெனினும்
எள்ளாமலைவண்டுமில்ங்கிழாய்—தள்ளா
அழுங்கன்முதுபதியங்காடிமேயார்
பழங்கன்றேறாதலுமுண்டு. 52.

நன்றையொருவர்துணையுடைமைபாப்பிடுக்கண்
குருண்டெய்யுயாப்பான்பகட்டர்த்தவான்—விண்டோயுங்
குன்றகன்முடகூறுங்காலில்லையே
ஒன்றுக்குகவாகுவொன்று. 53.

அகலமுடையவறிவுடையார்நாப்பட்ட
புகலரியாப்புக்கவர்தாமே—இகலினால்
விண்சேர்த்தபுன்சொல்லிளப்பலதுவன்றே
பாண்சேரிப்பற்கிழிக்குமாறு. 54.

தாயா னுந்தற்கையாலானுமிகலின்றி
வாயின்மீக்கூறுமவர்களையேத்துதல்
நோயின்நெனிஹுமடுப்பின்கடைமுடங்கும்
நாயைப்பலியாமெனல். 55.

* கொட்டு-என்றும் பாடம்.

ஒற்கந்தாமுற்றவிடத்துமுயர்ந்தவர்
 சிற்பவேநின்றநிலையின்மேல்—வற்பத்தால்
 தன்மேனலியும்பசிபெரிதாயினும்
 புன்மேயாதாகும்புலி.

56.

விலங்கேயுந்தம்மீமாடுடனுறைதன்மேலும்
 கலந்தாரைக்கைவிடுதலொல்லா—இலங்கருவி
 காஅயிழியும்லைநாடவின்னாதே
 பேளையொடானும்பிரிவு.

57.

கங்குற்றநீக்கலாகிப்பிறர்குற்றம்
 எங்கெங்குந்தீர்த்தற்கிடையுருதல்—எங்கும்
 விபனுகில்வெள்ளாடுதன்வளிதீரா
 கயல்வளிதீர்த்துவிடல்.

58.

உரைசான்றசான்றோரொடுங்கியுறைப
 சிரையுளரல்லார்நிமிர்ந்துபெருகல்
 வரைதாழிலங்கருவிவெற்பவதுவே
 கரையாமுவம்மிதிதப்பு.

59.

ஆற்றப்பெரியார்பகைவேண்டிக்கொள்ளந்து
 போற்றாதுகொண்டரக்கன்போரினகப்பட்டான்
 சீராற்றபெருமைபுடையாருங்கூற்றம்
 புறங்கொம்மைகொட்டினூரில்.

60.

தொன்மையின்மாண்டதுணிவொன்றுமில்லாதார்
 நன்மையின்மாண்டபொருள்பெறுதல்—இன்னொலீரீர்
 கன்மேலீங்குமலைநாடமாக்காய்த்துத்
 தன்மேற்குணில்கொள்ளுபாறு.

61.

தெரியாதவர்தந்திறனில்சொற்கேட்டால்
 பரியாதார்போலவிருக்க—பரிவிலா
 வம்பலர்வாயைவிப்பான்புகுவாரே
 அம்பலந்தாழ்க்கூட்டுவார்.

62.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அருளிச்செய்த தேவாரம்.

திரு அங்கமாவல.

1. தலையேநீவணங்காய், தலை-மலைதலைக்கணிந்து
தலையாலேபலிதேருந்தலைவளைத், தலையேநீவணங்காய்.
2. கண்காள் காண்மின்களோ, கடல்-நஞ்சுண்டகண்டன்றன்னை
எண்டோள்விசினின்றும்பிரான்றன்னைக், கண்காள்...
3. செவிகாள்கேண்மின்களோ, சிவன்-எம்மிறைரெம்பவளம்
எரிபோன்மேனிப்பிரான் றிறமெப்போதுஞ், செவிகாள்...
4. மூக்கேநீமுரலாய், முது-காடுறைமுக்கணனை
வாக்கேநோக்கியமங்கைமணளை, மூக்கே...
5. வாயேவாழ்த்துகண்டாய், மத-யாணையுரிபோர்த்துப்
பேய்வாழ்காட்டகத்தாடும்பிரான்றன்னை, வாயே...
6. நெஞ்சேநீநீனையாய், நிமிர்-புன்சடைநின்மலனை
மஞ்சாடும்மலைமங்கைமணளை, நெஞ்சே...
7. கைகாள்சுப்பித்தொழீர், கடி-மாமலர்தூவிநின்று
பைவாய்ப்பாம்பரையார்த்தபரமனைக், கைகாள்...
8. ஆக்கையாற்பயனென், அரன்-கோயில்வலம்வந்து
பூக்கையாலட்டிப்போற்றியென்னுதவிவ், ஆக்கை...
9. கால்களாற்பயனென், கறைக்-கண்டனுறைகோயில்
கோலக்கோபுரக்கோகரணஞ்சூழாக், கால்...
10. உற்றாராருளரோ, உயிர்-கொண்டுபோப்பொழுது
குற்றாலத்துறைகத்தனல்லானமக், குற்றார்...
- இறுமாந்திருப்பன்கொலோ, ஈசன்-பல்கணத்தெண்ணப்பட்டுச்
சிறுமானேந்திதன்சேவடிக்கீழ்ச்சென்றங்-சிறுமாந்திருப்பன்
[கொலோ. 11..

குலசேகரப்பெருமாள் அருளிச்செய்த திருமொழி.

10 - ம் திருமொழி.

அங்கணெடும்திள்புடைகுழியோத்தியென்னும்
அணிநகரத்துலகனைத்தும்கிளக்குஞ்சோதி
வெங்கதிரோன்குலத்துக்கோர்விளக்காய்த்தோன்றி
விண்முழுதுமுயக்கொண்டவீரன்றன்னைச்
செங்கணெடுங்கருமுகிலையிராமன்றனைத்
தில்லைநகர்த்திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள்
எங்கடனிமுதல்வனையெம்பெருமான்நனை
என்றுகொலோகண்குளிர்க்காணுப்பராளே.

1.

வந்தெதிர்ந்ததாடகைதனுரத்தைக்கீழி
வருகுருதிபொழிதரவன்கணையொன்றேவி
மந்திரங்கொள்மறைமுனிவன்வேள்விகாத்து
வல்லரக்கருயிருண்டமைந்தன்காண்மீன்
செந்தளிர்வாய்மலர்கைசேர்செழுந்தண்ணோலைத்
தில்லைநகர்த்திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள்
அந்தணர்களொருமுவாயிரவரேத்த
அணிமணியாசனத்திருந்தவம்மான்றனே.

2.

செவ்விரற்கருநெடுங்கட்சீதைக்காகச்
சினவிலையோன்சிலையிறுத்துமழவாளேந்தி
வெவ்விரற்குலைவாங்கிவென்றிகொண்டு
வேல்வேந்தர்பகைதடிந்தவீரன்றன்னைத்
தெவ்வரஞ்சுநெடும்புரிசையுயர்ந்தபாங்கர்த்
தில்லைநகர்த்திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள்
எவ்விரவெஞ்சிலைத்தடக்கையிராமன்றனை
இறைஞ்சுவாரிணையடியியிறைஞ்சினேனே.

3.

தொத்தல் பூஞ்சுரி குழற்கைகேசுசொல்லால்
 தொன்னகரந் துறந்து துறைக்கங்கைதன்னைப்
 பத்தியுடைக்குகன்கடத்தவனம்போய்ப்புச்சூப்
 பரதனுச்சூப்பாதுகமுமரசுமீந்து
 சித்திரகூடத்திருந்தான்றன்னையின்று
 தில்லைகர்த்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
 எத்தனையுங்கண் குளிரக்காணப்பெற்று
 இருநிலத்தார்க்கிபையவாரீரொவ்வார்தாமே

4.

வனிவணக்குவரைநெடுந்தோள்விரைக்கொன்று
 வண்டமிழ்பாமுனிகொடுத்தவரிவில்வாங்கிக்
 கலைவணக்குநோக்கரக்கிழங்கைநீக்கிக்
 கரணேடுதூடனன்றனுயிரைவாங்கிச்
 சிலைவணக்கிமான்மயியவெய்தான்றனைத்
 தில்லைகர்த்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
 தலைவணக்கிக்கைகூப்பியேத்தவல்லார்
 திரிதலால் தவமுடைத்துத்தாணிதானே.

5.

தனமருவுவைவதேகிபிரியலுற்றுத்
 தளர்வெய்திச்சடாயுவைவசூர்த்தத்தேற்றி
 வனமருவுகவியரசன்காதல்கொண்டு
 வாலியைக்கொன்றுவங்கைநகரக்கரீகோமான்
 சினமடங்கமாருதியாற்குவித்தானைத்
 தில்லைகர்த்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
 இனிதமர்ந்தவம்மணையிராமன்றனை
 எத்துவாரிணையடியேயேத்தினேனே.

6.

சுரைகடலைபடலம்பால்மறகடுவந்து
 சூலைகட்டிமறுகரையைத்தனிலையி
 எரிநெடுவேலரக்கொடுமிலங்கைவேந்தன்
 இன்னுயிர்கொண்டவன் தம்பிக்கரசுமீந்து
 திருமகளோடினிதமர்ந்தசெல்வன்றனைத்
 தில்லைகர்த்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள்
 அரசமர்ந்தானடிசூடுமரசையல்லால்
 அரசாகவெண்ணென்மற்றரசுதானே.

7.

அம்பொனெடுமணிமாடவயோத்தியெய்தி
 அரசெய்தி அகத்தியன் வாய்த்தான் முன் கொன்றான்
 தன்பெருந்தொல்கைதகேட்டு மிதிச்செய்தி
 உலகுய்யத்திருவயிறுவாய்த்தமக்கள்
 செம்பவளத்திரள்வாய்த்தன்சரிதைகேட்டான்
 தில்லைகர்த்திருச்சித்தரகூடந்தன்னுள்
 எம்பெருமான் நன்சரிதைசெவியால்கண்ணால்
 பருகுவிவாயின்னமுதமதியோமன்றே.

8.

செறிதவச்சப்புசுந்நன்னைச்சென்றுகொன்று
 செழுமறையோணுபிம்மீட்டுத்தலத்தோலீந்த
 நிகைமணிப்பூணணியுங்கொண்டிலவணன்நன்னைத்
 தம்பியால்வானேற்றிமுனிவன்வேண்டத்
 திறல்விளங்குமிலக்குமனைப்பிரிந்தான் நன்னைத்
 தில்லைகர்த்திருச்சித்தரகூடந்தன்னுள்
 உறைவானைமறவாதவுள்ளந்தன்னை
 உடையோம்மற்றுறுதுயரமடையோமன்றே.

9.

அன்றுராசரங்கனைவைகுந்தத்தேற்றி
 அடலரவப்பகையேறியசுரத்தர்மை
 வென்றிலங்குமணிநெடுந்தோள்நான்குந்தோன்ற
 விண்முழுதுமெதிர்வரத்தன் தாமடேவிச்
 சென்றினிதுயிற்றிருந்தவம்மான் நன்னைத்
 தில்லைகர்த்திருச்சித்தரகூடந்தன்னுள்
 என்றுநின்றனவனிவனென்றேத்திரானும்
 இறைஞ்சமினேவெப்பொழுதுந்தொண்டிநீரே.

10.

தில்லைகர்த்திருச்சித்தரகூடந்தன்னுள்
 திறல்விளங்குமாருதியோடமர்ந்தான் நன்னை
 எல்லையிலீர்த்தயரதன் நன்மகனாய்த்தோன்றிற்
 றதுமுதலாத்தன் னுலகம்புக்கதீராக்
 கொல்லியலும்படைத்தானைக்கொற்றவொள்வாள்
 கோழியர்கோன்குடைக்குலசேகரன்சொற்செய்த
 நல்லியலின் தமிழ்மலைபத்தும்வல்லார்
 ரலந்திகழ்நாரணன் டிக்கீழ்நண்ணுவாரே.

11.

ஸிம்பலீன் மகாராஜன் கதை.

-->000

அகஸ்தஸ் ஸீஸர் ரோமாபுரியில் ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்கையில் அக்காலத்தில் பிரித்தனென்று பேர்வழங்கிய இங்கிலாந்தில் ஸிம்பலீன் என்னும் ஓர் அரசனிருந்தான்.

அவனுக்கு ஒரு பெண்ணும் இரண்டு பிள்ளைகளும் இருந்தார்கள். இம்மூவரும் குழந்தைகளாயிருக்கையிலேயே ஸிம்பலீனுடைய முதல்மனைவியாகிய அவர்கள் தாய் இறந்துபோனாள். அம்மூவரில் மூத்தகுழந்தையாகிய இமோஜன் என்பவள் தன் தகப்பன் அரமணியிலேயே வளர்ந்துவந்தாள். மற்றிரண்டு பிள்ளைகளில் பெரியவன் மூன்று வயதாயும், இளைவியன் பச்சைப்பாலகளாயும் இருக்கையில், அவர்களைத் தாதிகளிடத்திலிருந்து ஒருவருக்கும் தெரியாமல் யாரோ திருடிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். ஆகையால், அவர்கள் இன்னகதியானார்களென்றும், அவர்களைத் திருடிக்கொண்டு போனவர் இன்னாரென்றும் ஸிம்பலீனுக்குத் தெரியாமற்போய்விட்டது.

ஸிம்பலீன் மறுபடியும் விவாகஞ்செய்துகொண்டவள் வெகு கொடியவளாயும் குடிசெய்க்கும் புத்திகளைச் செய்பவளாயும் இருந்ததனால், இமோஜனைச் சீறுமாறாய் நடத்திவந்தாள். அவளும் முதல் ஒருவனை விவாகஞ்செய்து அவன் இறந்தபிறகு ஸிம்பலீனை மணந்துகொண்டவள். அம்முதற்கணவனுக்கு அவள் பெற்ற க்ளோடன் என்னும் ஓர் புதல்வனிருந்தான். அவள், “என் கணவனுடைய முதல்மனைவி பிள்ளைகளோ காணாமற்போய்விட்டார்கள்; அவர்கள் அகப்படாதபக்கூத்தில் ராஜகுமாரத்தியாகிய இமோஜன் அல்லவோ பட்டத்திற்குரியவள்; ஆகையால் அவளைக் க்ளோடனுக்குக் கட்டிக்கொண்டால் ஸிம்பலீன் இறந்தபிறகு பிரித்தன் நாட்டிற்கு அவனையே அரசனாக்கி மகுடஞ்சூட்டலாம்” என்று நினைத்து, இமோஜனிடத்தில் தனக்கு

அதிக துவேஷமிருந்தும் அவனைத் தன் மகனுக்கு விவாகஞ்செய்து கொள்ளவேண்டுமென்றிருந்தான். ஆனால் இமோஜன் தன் தகப்பனுக்கும் சிறிய தாய்க்கும் தெரியாமலும், அவர்கள் சம்மதியில்லாமலும் வேறொருவனை விவாகஞ்செய்துகொண்டதனால் மகாராணியின் எண்ணம் ஈடுறாமல் போய்விட்டது.

இப்படி இமோஜன் விவாகஞ்செய்து கொண்டவன் அக்காலத்தில் இணையற்ற பண்டிதனென்றும் எல்லா விஷயத்திலும் சிறந்த பெரியமனிதனென்றும் பேர்பெற்றவன். அவன் தன் தந்தை விப்பலீனுக்காக யுத்தத்தில் மாய்ந்துபோனபின் பிறந்தவன்; அதனால் விப்பலீன் அவனுக்கு போஸ்துமு என்று பேரிட்டான். அவன் தாயும் கணவன் மடிந்த விசனத்தினால் இறந்து போனான். இப்படி அநாதையாய் இருக்கும் அக்குழந்தையை விப்பலீன் கருணையோடெடுத்துத் தன் அரமணியிலேயே வளர்த்து, படிப்புமுதலியவையெல்லாம் கற்பித்தான். இமோஜனும் போஸ்துமுவும் ஒன்றாய் விளையாடி ஒரே வாத்தியாரிடத்தில் படித்ததனால் குழந்தைகளாயிருக்கையிலேயே ஒருவர்மீதொருவர் மிக்க அன்புற்று நாளாக்குநாள் பிரீதி முதிர்ந்து பருவம் வந்தவுடனே ரகசியமாய் விவாகஞ்செய்துகொண்டார்கள். இமோஜன் செய்வதெயெல்லாம் ரகசியமாய்த் தெரிந்து சொல்லும்படி தான் ஏற்படுத்திய வேவுகாரர்களால் மகாராணி இச்சங்கதியையறிந்ததும் வெகு குரோதமடைந்து, உடனே அதை மகாராஜனுக்குத் தெரிவித்தாள். மேலான தன் அந்தஸ்தை முற்றும் மறந்து சாதாரண பிரஜைகளில் ஒருவனாயிருந்த போஸ்துமுவை மகள் மணந்து கொண்டாளென்று கேள்விப்பட்டதும் விப்பலீன் உக்கிர கோபத்துடன் போஸ்துமுவைப்பார்த்து: “அடா போஸ்துமுவே, நீ இப்பிரித்தன் நாட்டை விட்டு ஓடிப்போ, என்றைக்கும் இவ்வழி திரும்பிப்பாராதே” எனக் கட்டளையிட்டான்.

இதைக்கேட்டு ரோமாபுரியில் தன் நாளைக் கழிப்பதாக நிச்சயித்துப் போஸ்துமு புறப்படவிருக்கையில், அவள் விவாகம் அரசன் அனுமதியின்றிச் செய்துகொண்டதனால் அதைச் சட்டப்படி ஸ்தாபிக்கமுடியாதென்றும், தன் மகனாகிய க்ளோடனை மறுபடியும் விவாகஞ்செய்து கொள்ளலாமென்றும், போஸ்துமு

போனபின்பு அவளுக்குப் போதித்து மனதைக் கலைக்கவேண்டுமென்று எண்ணியிருந்த மகாராணி இமோஜன் கணவனை இழக்க நேரிட்டதைப்பற்றி வெகு பிரிதாப்படுகிறவள்போற் காட்டி “அம்மா, உன் கணவன் ரோமாபுரிக்குப் போவதற்குமுன் அவனை நீ ரகசியமாய்ப் பார்க்கும்படி நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன் ; அஞ்சாதே” என்றாள். அப்படியே இமோஜனுர் போஸ்துமுறும் வெகு பிரிதியோடு செலவு பெற்றுக்கொள்ளச் சந்தித்தார்கள். தன் தாயார் கொடுத்த ஒரு வைரமோதிரத்தை இமோஜன் கணவனுக்குக் கொடுத்தாள். அதைப் போஸ்துமுற வாங்கிக்கொண்டு, “இதை நான் என்றென்றைக்கும் என்னிடத்திலேயே வைத்துக்கொண்டிருப்பேன்” என்று தன்னிடத்திலிருந்த கைக்காப்பொன்றைத் தன் மனைவிகையிற் போட்டு, “நான் உன்னிடத்தில் வைத்திருக்கிற அன்புக்கு அடையாளமாக இதைத் தந்தேன் ; நீ இதைப் பத்திரமாய்க் காப்பாற்றவேண்டியது” என்றாள். உடனே அவர்கள் என்றென்றைக்கும் தங்களுக்கு உள்ள அன்பையும் நம்பிக்கையையும் மறப்பதில்லையென்று பலவாறு உறுதிமொழிகளைக் கூறிக்கொண்டே பிரிந்தார்கள்.

பின்பு இமோஜன் ஒருவரோடும் சேராமல் வெகு விசனப்பட்டிக்கொண்டு தன் தகப்பன் அரமணியிலிருந்தான். போஸ்துமுற தான் எண்ணியவண்ணம் ரோமாபுரி சேர்ந்தான். அங்கே வினோதார்த்தம் சில வாகிபர்கள் பல தேசங்களிலிருந்தும் வந்திருந்தார்கள். இவர்கள் ஸ்திரீகளைப்பற்றித் தாராளமாய்ப் பேசுகிறவர்கள். அன்றியும் அவர்களில் ஒவ்வொருவரும் தம் தேசத்துப் பெண்களையே விசேஷமாய்ச் சொல்லி அவர்களிலும் தங்கள் தங்கள் நாயகிகளே இணையற்றவர்களென்று புகழ்ந்தார்கள். தன் பிரியமான மனைவியை எப்பொழுதும் மனதில் நினைத்துக்கொண்டிருந்த போஸ்துமுற அவர்கள் சமூகத்திற் சேர்ந்து, ஒருநாள் வெகு ருபவதியாகிய தன் மனைவி இமோஜன் எல்லாரிலும் மேலான சீலமும் விவேகமும் பதிவிரதாதருமமும் உள்ளவர் என்றான்.

அந்தச்சமூகத்தில் ஒருவனாகிய அயாகிமன் என்பவன் ரோமாபுரியாகிய தன் ஊரில் உள்ள ஸ்திரீகள் எல்லாரிலும் பிரித்தன்

தேசத்துப் பெண்ணாகிய இமோஜனைப் போஸ்துமுமேன்மையாகச் சொன்னதைக்கேட்டுக்கோபங்கொண்டு போஸ்துமுவைப்பார்த்து, “உன் மனைவியை நீ இப்படிப் புகழ்ந்தபோதிலும் அவள் அப்படிப்பட்டபதிவிரதையென்று நான் நம்பமாட்டேன்” என்றான். அதைக்கேட்டுப் போஸ்துமு கோபங்கொண்டான். அப்படி அவ்விருவருக்கும் நெடுநேரம் வாக்குவாதம் நடக்க, அயாகிமன், “நல்லது, நான் பிரித்தன் தேசத்துக்குப்போய் உன் பனைவி இமோஜனுடைய பிரிதியைச் சர்ப்பாதிக்கப் பிரயத்திப்படுவேன்” என்றான். அதற்குப் போஸ்துமு அப்படியா, ஆகட்டும் என்று அயாகிமனைப் பார்த்து, “அப்பா அயாகிமனே, உன் கொடிய எண்ணம் ஈடேறாமற்போனால் எனக்குப் பெருந்தொகையான பணம் கொடுக்கவேண்டும்” என்றும், “நீ சொல்லுகிறபடியே இமோஜனுடைய தயவை அடைந்து, நான் என் பிரிதிக்கு ஓர் அடையாளமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கும்படி சொல்லிக்கொடுத்த கங்கணத்தை அவளிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்வாயாகில், அவள் எனக்கு அன்போடு தந்த இம்மோதிரத்தை உனக்கு நான் கொடுத்துவிடுகிறேன்” என்றும் சொல்லி, இருவரும் சபதம் போட்டுக்கொண்டார்கள். போஸ்துமுவுக்கு இமோஜனிடத்தில் விசேஷ நம்பிக்கையிருந்ததனால் இவ்வாறு அவளுடைய பதிவிரதாதர்மத்தைப் பற்றிப் பரீகூட பார்ப்பதில் யாதொரு அபாயமும் நேரிடாதென்று உறுதியாய் எண்ணியிருந்தான்.

அயாகிமன் தன் சபதப்படியே பிரித்தன் தேசத்துக்குப் போய், “உன் கணவனுக்கு நான் உற்ற நண்பன்” என்று இமோஜனுக்குத் தெரிவிக்க, அவள் அதைக்கேட்டு அவனை உள்ளே அழைத்துவரச்சொல்லி வெகு மரியாதைசெய்தாள்; ஆனால் அயாகிமன் அவளுக்கேற்காத பேச்சுப் பேரத்தலைப்பட்டவுடனே அவனை மிகவும் அசட்டைசெய்து துரத்தினிட்டான். இதனால் தன்னுடைய அந்தரங்கமான எண்ணம் ஈடேறுவது அசாத்தியமென்று அவன் உடனே தெரிந்துகொண்டான்.

அப்படியிருந்தும், தான் பந்தயத்தைக் கெலிக்கவேண்டுமென்னும் அவாவை நிறைவேற்றும்படி ஒரு உபாயஞ்செய்தான் அதாவது, இமோஜனுடைய வேலைக்காரர்களில் சிலருக்கு லஞ்சம்

கொடுத்த அவர்கள் தன்னை ஒரு பெட்டியில்வைத்து மறைத்துத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் அவனாடைய படுக்கையறையில் வைக்கும் படி செய்து, இமோஜன் படுத்து நன்றாய்த் தூங்குகிறவரையில் பெட்டிக்குள்ளிருந்தான். அப்புறம் அதைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்து மிகவும் கவனமாய் அவ்வறைமுழுதும் சோதித்து அதில் தான் கண்டவற்றையெல்லாம் எழுதிக்கொண்டான். அன்றியும் இமோஜனுடைய கழுத்தில் இருந்த ஒரு மச்சத்தைக் கண்டு அதை முக்கியமாய் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு, அவள் கையில் போட்டுக்கொண்டிருந்த கங்கணத்தை மெதுவாய்க் கழற்றிக்கொண்டு மறுபடியும் பெட்டிக்குள் புழுந்து கொண்டான். மறுநாள் ரோமாபுரிக்கு அதிசிக்கிரத்தில் பிரயாணப்பட்டுப்போய்ப் போஸ்துமுனைப்பார்த்து “இமோஜனை நான் பார்த்தேன்; அவள் பள்ளியறைப்பித்திகை வெள்ளியினாலும் பட்டினாலும் செய்த சித்திரத் தொங்கல்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது; அவற்றில் எழுதியிருந்த சித்திரமோ வெகு வினோதமாயிருக்கிறது” என்று சொன்னான்.

இதைப் போஸ்துமு கேட்டு, “அது சரிதான்; ஆனால் அதைப் பாராமலே யாராவது சொல்லக் கேட்டிருப்பாய்” என்றான்.

அயாகிமன் “அன்றியும் அவ்வறையில் குளிர்காயும் நெருப்பறைக்குப் புகைக்கூண்டு தென்னன்னடையில் கட்டியிருக்கிறது; அப்புகைக்கூண்டிற்கு அடியில் தியான என்னும் தேவதை ஸ்ரானம் பண்ணுவதைப்போல் செதுக்கியிருக்கிறது; அந்தச் சித்திரத்திலுள்ள பொம்மைகளைக்காட்டிலும் சிங்காரமான உருவங்களை நான் எங்கும் பார்த்ததில்லை” என்றான்.

அதற்கும் போஸ்துமு “இதைப்பற்றியும் நீ கேள்விப்பட்டிருக்கலாம்; அந்தச் சித்திரத்தைப் பற்றி எல்லோரும் பிரசித்தமாய்ப் பேசுவார்கள்” என்றான்.

அப்புறம் அயாகிமன், “அவ்வறையின் மேல்தளத்தை விவரமாய் வர்ணித்து, ஒகோ! நான் மறந்துபோய்விட்டேன், அவ்வறையில் குளிர்காயும் அடுப்புக்கு முன்னிருக்கின்ற கம்பிகளில் கண்

கொட்டும் மன்மதனைப்போல் வெள்ளியால் செய்த இரண்டு பொம்மைகள் ஒற்றைக்காலில் நின்றுகொண்டிருக்கின்றன” என்று சொல்லி அப்புறம் கங்கணத்தை எடுத்தது : “ஐயோ, உங்களுக்கிர்த ஆபரணம் தெரியுமா? இதை அவள் தன்கையிலிருந்து கழற்றி எனக்குக் கொடுத்தாள்; அவள் இன்னும் என் கண்முன் நிற்கிறது போலிருக்கிறது; அவள் இதைக்கொடுத்தது பெரிதல்ல, அதைக் கழற்றிய விதமும் கொடுத்த மாதிரியுமே பெரிது” என்று சொல்லி, அவள் கழுத்திலிருந்த மச்சத்தையும் விவரித்தாள்.

அபாகிமன் கபடத்தோடு சொல்லிக்கொண்டுவந்த இக்கதையைப் போஸ்துமு கேட்கக் கேட்கச் சந்தேகத்தினால் மனநதுடித்துக் கோபவசத்தைய் இமோஜனைப் பலவாறு வாய்விட்டுப் பேசினான். அவளிடத்திலிருந்து கங்கணத்தைப் பெறும்பட்சத்தில் தான் கொடுத்துவிடுவதாக ஒத்துக்கொண்ட வைரமோதிரத்தை அபாகிமனுக்குக் கொடுத்துவிட்டான்.

தன் மனைவியின் துர்நடத்தையைப்பற்றித் தனக்கு உண்டானகோபத்தினால் போஸ்துமு இமோஜனுடைய அரமணையில் உயர்ந்த ஏவலாட்களில் ஒருவனாயும், தனக்கு நெருநாள் நம்பிக்கையுள்ள சினேகிதனாயிருந்த பிசானியன் என்னும் பிரித்தன் தேசத்தானுக்குக் கடிதமெழுதி, அதில் தன் மனைவி தனக்குச்செய்த துரோகங்களையெல்லாம் தெரியப்படுத்தி, வேல்ஸ்நாட்டின் சமுத்திரக்கரையிலிருக்கும் மில்போர்ட் ஏவன் என்னும் ஓர் நகரத்திற்கு இமோஜனை அழைத்துக்கொண்டுபோய்க் கொலைசெய்துவிடும்படி அவனைக்கேட்டுக்கொண்டான். அதனோடு இமோஜனுக்கும் ஓர் கடிதமெழுதி, “பெண்ணே, நான் பிரித்தன் நாட்டுக்கு வந்தால் கொல்வதாக மகாராஜன் என்னைத் தடுத்திருக்கிறான்; ஆயினும் உன்னைப்பாராமல் இனிமேல் அரைநொடியும் நான் பிழைக்கேனாகையால், மில்போர்ட் ஏவன் என்னும் இடத்திற்கு நான் வருகிறேன்; அவ்விடத்திற்கு நீயும்வந்து என்னைச் சந்திக்கவேண்டியது” என்று தன் கருத்தை மறைத்துச் சொன்னான். எல்லாவற்றினும் தன் கணவனிடத்தில் அன்புவைத்து அவனைப் பார்க்கும் விஷயத்தில் தன்னுயிரிடத்தில் இருக்கும் பிரீதியைக்காட்டிலும் மேலான ஆவலுள்ள அவ்வுத்தமி எள்ளளவும் ஐயமின்றித் தனக்குக் கடிதம்

வந்த ராத்திரியே பிசானியனை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு வெகு வேகமாய்ச் சென்றான்.

மில்போர்ட் ஏவன் என்னும் இடத்திற்குச் சமீபமாய்ப் போய்க் கொண்டிருக்கையில், போஸ்துமுவுக்கு நம்பிக்கையுள்ளவனாயிருந்தபோதிலும், அவன் சொன்னபடி இப்படிப்பட்ட கொலைபாதகத்தைச் செய்யச் சற்றும் இஷ்டமில்லாத பிசானியன் இமோஜனைப் பார்த்து “அம்மா, உன்னைக் கொன்றுவிடும்படி உன் கணவன் எழுதியிருக்கிறான்” என்று சங்கதியைச் சொன்னான்.

தன்னிடத்தில் வெகு அன்புள்ளவனாயும் தன்னால் அதிக பிரீதி வைக்கப்பட்டவனாயும் இருக்கும் தன் கணவனைக் கண்டு மகிழ்வதற்கு மாறாக அக்கணவன் தன்னைக் கொல்லும்படி கட்டளையிட்டதைக் கேட்டவுடனே இமோஜனுக்கு வாயிறற்சொல்ல முடியாத விசனமுண்டாய்விட்டது.

பிசானியன் அவனைப் பார்த்து, “அம்மா, பயப்படவேண்டாம்; தான் செய்தது அநீதியென்று போஸ்துமு அறிந்து விசனப்படும் வரையில் தைரியத்தோடு பொறுத்துக்கொண்டிரு, அதுவரையில் இந்தச் சங்கடத்தோடு மறுபடியும் தகப்பனார் வீட்டுக்குப் போக மாட்டேன் என்கிறாயாகையால், கேஷமமாய்ப் பிரயாணம் செய்யும் பொருட்டு ஆண்பிள்ளை வேஷம் போட்டுக்கொண்டால் நல்லது” என்றான். அப்படியே செய்வதாக இமோஜன் ஒத்துக்கொண்டு, தனக்கு மிகுந்த கொடுமைசெய்திருந்தும் அவனிடத்திலுள்ள பிரீதியை மறக்கமுடியாமையால் அவ்வேஷத்துடனே ரோமாபுரிக்குப் போய்த் தன் கணவனைப் பார்க்கவேண்டுமென்று நினைத்தான்.

இவ்வாறு பிசானியன் இமோஜனுக்கு மாறுவேஷம்போட்டு விட்டுத் தான் அரமனைக்குப் போகவேண்டிய அவசரத்தினால் விதவசப்படி நடக்கிறது நடக்கட்டுமென்று அவனை விட்டுவிட்டுப் போனான்; ஆயினும் அவன் போவதற்குமுன் சகல வியாதிகளுக்கும் திவ்வியமான மருந்தென்று மகாராணி தனக்குக் கொடுத்த ஓர் திராவகச் சீஸாவை இமோஜனுக்குக் கொடுத்தான்.

இமோஜனுக்கும் போஸ்துமுவுக்கும் பிசானியன் வேண்டிய வனாகலால் அவனிடத்தில் பகைகொண்டு அதிலிருந்தது நஞ்

சென்று சினைத்து, திச்சிலாவை மகாராணி அவனுக்குக் கொடுத்தாள்; ஆனால் அவள் பிசானியனுக்கு நஞ்சு கொடுக்கும் எண்ணத்துடன் தன் வைத்தியனைப்பார்த்து, “ஐயா, நஞ்சு கொல்லும் என்கிறார்களே, அதை நான் சில மிருகங்களுக்குக் கொடுத்துப் பரிக்ஷைபார்க்கவேண்டும்; ஏதோ கொஞ்சம் நஞ்சு கொண்டுவரும்” என்று கட்டளையிட்டபொழுது, வைத்தியன், அவளுடைய கொடிய குணத்தை நன்றும் அறிந்தவனாகையால் உண்மையான நஞ்சை அவள் கையில் கொடுக்காமல், சில மணிகேரம் இறந்தவர்களுக்குரிய எல்லாக் குழிகளோடு தூங்கச்செய்வதாய், வேறொரு கெடுதியும் செய்யாததுமான ஓர் மருந்தைக் கொண்டுவந்து அவளிடத்தில் கொடுத்தான். அதை வெகு மேன்மையான திராவகமென்று பிசானியன் நினைத்து வாங்கிக்கொண்டதினால் அதை இமோஜனுக்குக் கொடுத்து, “அம்மா, வழியில் உடம்பு அனுகூலமில்லாமற்போனால் இதைச் சாப்பிடுங்கள்” என்று அவளுக்குப் பலவாறு ஆசீர்வாதம் செய்து கொடுத்து, ஒரு பாவமும் அபியாமல் இருக்கும்பொழுதே அவ்வுத்தமிக்கு நேரிட்ட அடாத பழிகளினின்றும் அவளை சேஷமயாயும் சந்தோஷமாயும் விடுவிக்கவேண்டுமென்று கடவுளைப் பிரார்த்தனைசெய்துகொண்டே அவ்விடத்தை விட்டுப் போனான்.

அப்புறம் இமோஜனுக்குத் தெய்வந்துணைநின்று பாலகர்களாய் இருக்கும்பொழுதே திருடிக்கொண்டு போகப்பட்ட தன் இரண்டு தம்பிமார்களும் இருக்குமிடத்துக்குப் போகும்வழியைக் காட்டிற்று. அவ்விரண்டு குழந்தைகளையும் திருடிக்கொண்டுபோன பலாரியன் என்பவன் விம்பலீன் மகாராஜனுடைய சமஸ்தானத்தின் பிரபுக்களில் ஒருவன். அவன்பேரில் ராஜதுரோகஞ்செய்ததாகச் சிலர் விநாய மகாராஜனுக்குப் பொய்சொன்னதனால் அச்சமஸ்தானத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டான். அதன்மேல் அவன் பகைதீர்த்துக்கொள்ளும்பொருட்டு விம்பலீன் மகாராஜனுடைய புத்திரர்கள் இருவரையும் திருடிக்கொண்டுபோய் ஓர் வனத்திலுள்ள குகையொன்றில் மறைந்து வாசஞ்செய்துகொண்டே அவர்களையும் வளர்த்துவந்தான். இப்படி அவன் பகைதீர்த்துக் கொள்ளும்பொருட்டு இவர்களைத் திருடிக்கொண்டு போனபோதிலும், கொஞ்சக்காலத்திற்குள் தன் குழந்தைகளைப்போலவே அவர்களிட

டத்திலும் அன்புவைத்து வெகு ஜாக்கிரதையோடு அவர்களுக்குக் கல்லிமுதலிய பயிற்சிகளைச் செய்வித்தான். அவர்களும் நல்ல யவ்வன புருஷர்களாய் ராஜகுமாரர்களுக்கூரிய குணங்கையுடையவர்களாகித் தைரியமும் பராக்கிரமமும் உள்ள காரியங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் வேட்டையாடி ஜீவித்துக் கொண்டிருந்தார்களாகையால் வெகு சறுசறுப்பும் பலமும் அடைந்து, தகப்பனென்று நீணைத்திருந்த பலாரியனை “நாங்கள் யுத்தங்களுக்குப் போய்க் கீர்த்தி அடையவேண்டும்; ஆகையால் எங்களுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பும்” என்று இடைவிடாமல் உறுத்திக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். இச்சிறுவர்கள் வாசஞ் செய்து கொண்டிருந்த குகைக்கு அதிர்ஷ்டத்தினால் இமோஜன் போய்ச்சேர்ந்தான். அது எப்படியெனில், மில்போர்ட் ஏவன் என்னும் இடத்திற்குப் போகும்வழியில் ஓர் பெருங்காட்டில் வழி தப்பிக் திகைத்துப் பணங்கொடுத்துச் சாப்பிடத்தக்க இடம் எங்கும் காணாமையால் அலுப்பினாலும் பசியினாலும் பிராணன் போகும் தருணமாயிருந்தது. வெகுசெல்வமாய் வளர்ந்த ஒரு சிறு பெண் மனிதனைப்போல் வேஷம் போட்டுக்கொண்ட மாத்திரத்திலேயே நிர்மானுஷியமான காட்டில் மனிதனைப்போல் அலுப்படையாமல் திரிய முடியுமா? அக்குகையைக் கண்டமாத்திரத்தில் “இதற்குட்சென்றால் நமக்கு அங்கேயாராவது சாப்பாடு கொடுப்பார்கள்” என்று அதற்குள் புருந்துபார்த்தான்; அதில் யாருமில்லை. ஆனால் தேடிப்பார்க்கையில் சில்லென்று ஆழிப்போயிருந்த சாப்பாடு கொஞ்சம் அகப்பட்டது.

தனக்கு அகோரபசியாயிருந்ததினால் அவ்வுணவுக்கு உரியவர்கள் தன்னை அழைத்துக் கொடுக்குமட்டும் பொறுக்கக்கூடாமல் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டான். அப்போது “ஆ, மனிதராய்ப்பிறந்தால் அநேககஷ்டங்கள் படவேண்டியதாயிருக்கிறது. இதோ பார், நான் எவ்வளவு அலந்து போனேன்; இரண்டு ராத்திரியாகத் தரைமீது படுத்துவருகிறேன்; எனக்குள்ள மனவுறுதியினால் இதுவரையில் தள்ளிக்கொண்டு வந்தேன்; இல்லாமற்போனால் ஏதாவது நோய் வந்தேயிருக்கும்; அப்படி உச்சியிலிருந்து பிசானியன் ‘அம்மா மில்போர்ட் ஏவன் அதோ இருக்கிறது’ என்று காட்

டினபொழுது அது எவ்வளவுசமீபமாய்க் காணப்பட்டது” என்றும், தன் கணவனைப்பற்றியும் அவனுடைய கொடுமையான கட்டளை யைப்பற்றியும் பலவாறு சிந்தித்து, “ஆ! என் பிராணநாயகனாகிய போஸ்துமுவே, நீ சுத்த மோசக்காரன்” என்றும் தனக்குத் தானே பேசிக்கொண்டாள்.

தாங்கள் தகப்பனென்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் பலாரி யனோடு வேட்டைமேற் போயிருந்த இமோஜனுடைய சகோதரர் கள் இருவரும் இதற்குள் வீடுவந்துசேர்ந்தார்கள். பலாரியன் அவர்களுக்குப் பாலிடோர், காட்வால் என்று பேரிட்டிருந்தான். அவர்கள் வேறொன்றும் தெரியாதவர்களாய்ப் பலாரியனைத் தங்கள் தந்தையென்றே நினைத்திருந்தார்கள். ஆனால் அந்த ராஜகுமாரர்களுக்குக் கைடியன் என்பதும் ஆர்விராகு என்பதும் உண்மையான பெயர்.

குகைக்குள் பலாரியன் முதலில் புகுந்து இமோஜனைப் பார்த்து, அவ்விரண்டு சிறுவர்களையும் உட்புகாமல் நிறுத்தி, “சற் றுப்பொறுங்கள், உள்ளே வரவேண்டாம், நம்முடைய ஆகாரத்தை ஏதோ சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கிறது, அது ஓர் கந்தர்வ தேவதைபோலும்” என்றான்.

அதைச்சிறுவர்கள் கேட்டு, “ஐயா, என்ன சங்கதி” என்றார் கள். அதற்குப் பலாரியன் “இக்குகையில் கந்தர்வனோ அல்லது பூலோகத்தில் தனக்கு இணையில்லாத பெண்ணரசோ ஏதோ ஒன்று வந்திருக்கிறது” என்றான். சிறுவனைப்போல் வேஷம் போட்டுக்கொண்டிருந்த இமோஜன் பார்க்கப்பார்க்க மிகவும் அழகாயிருந்தாள்.

அவள் இவர்கள் குரலின் சந்தடியைக் கேட்டுக் குகையி னின்று வெளியே வந்து அவர்களைப் பார்த்து, “பிரபுக்களே, என்னை ஒன்றும் செய்யாதேயுங்கள். இக்குகைக்குள் புகுவ தற்கு முன் நான் சாப்பிட்டதைக் கெஞ்சிக் கேட்டாவது அல்லது விலைகொடுத்தாவது வாங்கிக்கொள்ள நினைத்தேன். உண்மையாய் நான் ஒன்றையும் திருடவில்லை. அன்றியும் தரையில் பொன்

இறைத்திருந்தாலும் அதை நான் தொடுவேனா? நான் சாப்பிட்ட ஆகாரத்துக்காக இதோ பணங்கொடுக்கிறேன்; நீங்கள் வராமற் போனால் நான் சாப்பிட்டவுடனே இப்பணத்தைப் பலகையின் மீது வைத்துவிட்டு, இந்தச் சாப்பாட்டுக்குடையவரைப் பற்றிக் கடவுளை வேண்டிக்கொண்டே போயிருப்பேன்” என்றார். அவள் கொடுக்கப்போன பணத்தை அவர்கள் எவ்வளவும் கூடாதென்று வாங்கச் சம்மதிக்கவில்லை. அதைக்கண்டு இமோஜன் பயப்பட்டு, “நீங்கள் என்னிடத்தில் கோபங்கொண்டாற்போலிருக்கிறது; ஆயினும் பிரபுக்களே, நான் செய்த தப்புக்காக என்னை நீங்கள் கொல்லுகிறபட்சத்தில், அந்தத் தப்புச் செய்யாமற்போனால் பசியினால் நான் இறந்துபோயிருப்பேனென்று தெரிந்துகொள்ளுங்கள்” என்றார்.

பலாரியன் “நீ எந்த ஊருக்குப்போகிறாய்? உன் பெயர் என்ன” என்றான். அதற்கு இமோஜன், “என் பெயர் பீடலி; என் பந்து ஒருவன் இத்தலி நாட்டுக்குப் போகவிருக்கிறான். அவன் மில்போர்ட் ஏவன் என்னும் இடத்தில் கப்பல் ஏறுவான். அவனிடத்திற்குப் போக வந்துகொண்டிருக்கையில் பசியினால் பிராணன் போகிறதாயிருந்தபடியால் இந்தக் குற்றம் செய்யும்படி நேரிட்டது” என்றார். அதற்கு வயது சென்றவனான பலாரியன், “அப்பா, அழகிய சிறுவனே, நான் உன்னை மிகவும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எங்களைச் சுத்த லோபிகளாக நினைக்காதே; அன்றியும் கரடுமுரடாய் இருக்கிற இச்சிறு குகையில் நாங்கள் வாசஞ் செய்வதினால் எங்கள் மனதும் அப்படியே இருக்குமென்று நினை யாதே; அந்தமட்டும் நீ வெகு நல்லவர்களிடத்திற்கு வந்தாய்; இப்பொழுதோ இராத்திரி வரப்போகிறது; ஆகையால் இவ்விடத்தை விட்டுப்போவதற்கு முன்னமே இப்பொழுது சாப்பிட்டதைக் காட்டிலும் மேலான சாப்பாட்டை இவ்விடத்தில் தங்கியிருந்து சாப்பிடும்படி உன்னை நாங்கள் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்” என்று சொல்லி, “பிள்ளைகளே, நீங்களும் இவனை இங்கேயிருக்கும்படி வருந்திக் கேட்டுக்கொள்ளுங்கள்” என்றான்.

அவள் சகோதரர்களாகிய அவ்விரண்டு உத்தம வாலிபர்களும் இமோஜனை வெகு பிரியமான வார்த்தைகளோடு தங்களுடைய

குகைக்குள் வரவேண்டுமென்று அழைத்து, “எங்கள் சகோதரனைப் போல உன்னிடத்தில் நாங்கள் பிரீதி வைப்போம்” என்றார்கள். அப்புறம் அவர்கள் எல்லாரும் குகைக்குட் சென்று தாங்கள் வேட்டையாடிக்கொண்டுவந்த மானிறைச்சியைச் சமைக்கையில், இமோஜன் சமையல் வேலையில் தனக்குள்ள சாமர்த்தியத்தைக் காட்டி அவர்களைச் சந்தோஷப்படுத்தினான். இக்காலத்தில் உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தபெண்கள் சமையல்வேலை கற்றுக்கொள்ளும் வழக்கம் இல்லாமற்போனபோதிலும் அக்காலத்தில் அது வழக்கமாயிருந்தது. அன்றியும் இமோஜன் இந்த உபயோகமான தொழிலில் நன்றாய்த்தேர்ந்தவன்; அவன்கைபாகத்தைப்பார்த்து அவள் சகோதரர்கள் “ஆ! இந்தப் பிரீதி நாம் கொண்டுவந்த காட்டுக் கிழங்குகளை வெகு விசித்திரமாய் அரிந்தான்; அன்றியும் குழம்பைத் தகுந்தபடி வெகு பக்குவமாய்க் கூட்டிக் காய்ச்சினான்” என்று வெகு சிறப்பாய்ச் சொன்னார்கள். பாலிடோர் “இதெல்லாம் இருக்கட்டும், அவன் கந்தர்வனைப்போல் எவ்வளவு நன்றாய்ப்பாடுகிறான்” என்றான்.

அன்றியும் அவர்கள் ஒருவருக் கொருவர் “இந்தப் பிரீதி குளிர்ந்த முகத்தோடு சிரித்துக்கொண்டே இருந்தபோதிலும், துக்கமும் பொறுமையும் அவன் மனத்திற் குடிக்கொண்டிருந்தாற்போல அவன் அழகிய முகத்தில் வெகு பரிதாபப்படும்படியான விசனம் தோன்றுகிறது” என்றும் சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

இப்படி அவளிடத்தில் அவர்கள் கண்ட நற்குணங்களினாலோ, அல்லது அவர்கள் அறியாமற்போனபோதிலும் தங்களுக்கும் அவளுக்குமுள்ள ரத்தக்கலப்பினாலோ, தங்களால் பிரீதி என்று அழைக்கப்படும் இமோஜனிடத்தில் பிராணனைப்போல் பிரீதிவைத்திருந்தார்கள். அவளும் அப்படியே அவர்களிடத்து அன்புவைத்து, தன் பிரியநாயகனாகிய போஸ்துமுவினுடைய ஞாபகமாத் திரம் இல்லாமற்போனால், அதிதீரகளாகிய அக்காட்டுச் சிறுவர்களோடு குகையிலிருந்து காலத்தைக் கழிக்கலாமென்று நினைத்தாள்; மில்போர்ட் ஏவனுக்குப்போகத் தேகத்தில் அலுப்பு நீங்கிப் போதுமான திராணி உண்டாகி வரையில் அவர்களோடிருக்க வெகு சந்தோஷமாய் ஒத்துக் கொண்டாள்.

அவர்கள் கொண்டுவந்த மானிறைச்சி ஆய்விட்டவுடனே மறு படியும் அதற்காக வேட்டைக்குப் போனார்கள். அப்பொழுது பீடலியென்று பேரிட்டுக்கொண்ட இமோஜனுக்கு உடம்பு அனுசூலமில்லாமையால் அவர்களோடு போகக் கூடாமையாயிருந்தது. தன் கணவன் செய்த கொடுமையினால் உண்டான விசனத்தினாலும், காட்டுவழியில் அலைந்த அலுப்பினாலும் அவளுக்கு நோயுண்டிபட்ட தென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

அவர்கள் அவளிடத்தில் செலவுபெற்றுக்கொண்டு வேட்டைக்குப் போனார்கள். அப்படிப் போகையில் வழி முழுதும் பீடலி என்கிற சிறுவனுடைய உதாரகுணங்களையும், சிறந்த நடத்தைமையும் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டு போனார்கள்.

இமோஜன் இவ்வாறு தனிமையாய் நின்றவுடனே பிசானியன் தனக்குக்கொடுத்த திராவகத்தின் நினைவுவர உடனே அதைக் குடித்துவிட்டு அயர்ந்து மெய்ம்மறந்து தூங்கினான்.

பலாரியனும் இமோஜனுடைய சகோதரர்களும் வேட்டையாடித் திரும்பிவந்து, அவர்களில் பாலிடோர்முதலில் குகைக்குட் சென்று, பீடலி தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறானென்று நினைத்துச் சந்தடி செய்யாமல் மெல்ல நடக்கத் தன் பெரிய பாதரசைகளைக் கழற்றிவிட்டான். வனத்தில் சஞ்சரிக்கும் வேடர்களைப்போல் இருந்த ராஜகுமாரர்களுடைய மனத்தில் இவ்வாறு உண்மையான அன்பும் அமைதியும் உண்டாயிருந்தன. அப்பால் என்ன சந்தடி செய்தாலும் அவன் விழித்துக்கொள்ளாமலிருப்பதைப் பாலிடோர் அறிந்து இறந்ததாக நினைத்துப், பிரியமான சகோதரர் விஷயத்தில் துக்கப்படுவதுபோல் தானும் பீடலியும் குழந்தைப் பருவமுதல் பிரியாதிருந்து இப்போது பிரிந்ததுபோல் விசைப்பட்டான்.

பலாரியன் “அவனைக் காட்டுக்கு எடுத்துக்கொண்டுபோய்க் கீர்த்தனைகளையும் உருக்கமான பாடல்களையும் அக்காலத்து விதிப் படி பாடிப் பிரேதகாரியங்களை நடத்தவேண்டும்” என்று சொன்னான். அப்படியே இமோஜனுடைய சகோதரர்கள் இருவரும்

மரங்கள் அடர்ந்த ஒரு தோப்புக்குட் கொண்டிபோய் அங்கிருந்த புல் தரையின்மீது அவளை மெதுவாய் வைத்துத் தேகத்தைவிட்டு நீங்கிப்போன அவள் ஆத்துமா அலையாமல் ஆறுதல் அடையும்பொருட்டுப்பல பாடல்களைப்பாடி, அவள் தேகத்தின்மீது இலைகளையும் புஷ்பங்களையும் பரப்பினார்கள். அப்பொழுது பாலிடோர் “பீடேலி, நான் இங்கிருக்கும்வரையில் வசந்தகால முழுதும் பிரதிதினமும் உன் விசனகரமான சமாதியின்மீது புஷ்பங்களைக் கொண்டுவந்து தூவுவேன். உன் முகத்தைப்போல் விளங்காநின்ற பிரிமீரோஸ் என்னும் வெண்பூவும், உன் நரம்புகளைப்போல் நிறங்கொண்ட அழகிய நீலமணியென்னும் புஷ்பமும், வாசனையில் உன் சுவாசத்திற்கு இடைந்துபோன சிறு ரோஜாப்பூவின் இதழ்களுமாகிய இவைகளைமெல்லாம் உன்மேல் தூவுவேன். அன்றியும் எங்கும் பூக்கள் அகப்படாத மாரிகாலத்தில் பட்டைப்போல் மெதுவாகிய பாசியைக் கொண்டுவந்து உன் அழகிய சமாதியின்மேல் பரப்புவேன்” என்றான்.

பிரேதகாரியங்களை முடித்தவுடனே அவர்கள் வெகு விசனத்தோடு திரும்பிப் போனார்கள்.

அவ்விடத்தில் தனியே வைக்கப்பட்டிருந்த இமோஜன் சற்றுநேரம் பொறுத்துத் தூக்கத்தை உண்டு பண்ணும் மருந்தினாலுண்டான மயக்கம் தீர்ந்தவுடனே விழித்துக்கொண்டு, தன்மேல் மூடியிருந்த இலைகளையும் புஷ்பங்களையும் இலேசாக உதறிப்போட்டு எழுந்து, சொப்பனம் கண்டுகொண்டிருந்ததாக நினைத்து “நான் ஓர் குகையைக் காத்துக்கொண்டு அதிலிருந்த உத்தம ஜனங்களுக்குச் சமையல்செய்துபோட்டதாய் எண்ணியிருந்தேன்; அப்படிப்பட்டவள் புஷ்பங்களால் மூடப்பட்டு இவ்விடத்திற்கு எப்படிவந்தேன்” என்றாள்.

மறுபடியும் குகைக்குப் போக வழி தெரியாததனாலும், தன் புதியசினேகிதர்களைப்பற்றி யாதொன்றும் அறியாததினாலும் தான் கண்டதெல்லாம் கனவென்றே நிச்சயித்தாள். தன் கணவனாகிய போஸ்துமுவினிடத்திலேயே மனது சென்றதினால் முன்போட்

டிருந்தவேஷத்தோடு மில்போர்ட் ஏவன் என்னும் பட்டணத்தைச் சேர்ந்து அங்கிருந்து இத்தலி தேசத்துக்குப் போகும் கப்பலேறிச் செல்லலாமென்று நினைத்து மீண்டும் சிரமத்தோடு பிரயாணஞ் செய்யத் தொடங்கினார்.

அப்பொழுது இமோஜனுக்குத் தெரியாத பெரிய சம்பவங்கள் நடந்துகொண்டிருந்தன. உரோமநாட்டுச் சக்கரவர்த்தியாகிய ஆகஸ்தஸ்ஸீஸ் என்பவனுக்கும், பிரித்தன் தீவுக்கு அரசனாகிய விம்பலீனுக்கும் சில நாளைக்குமுன் திடீரென்று சண்டைமூண்டு பிரித்தன் தீவில் பிரவேசித்துச் சண்டை செய்யும்பொருட்டு உரோமசேனை இமோஜன் போய்க்கொண்டிருந்த ஆரணியமார்க்கம் வந்தது. அச்சேனையோடு போஸ்துமுவும் வந்தான்.

போஸ்துமு உரோம சைனியத்தோடு பிரித்தன் தீவுக்கு வந்தபோதிலும், அவர்கள் பட்சத்திலிருந்து தன் ஊராரோடு போர் புரியும் எண்ணமவனுக்கில்லை. ஆனால் பிரித்தன் நாட்டுச் சைனியத்தில் சேர்ந்து தன்னை ஊரைவிட்டுத் தூரத்தின அரசன் பட்சத்திலேயே சண்டை செய்யவேண்டுமென்று வந்தான்.

இமோஜன் தனக்குத் துரோகம் செய்ததாகவே அவன் இன்னும் எண்ணியிருந்தான். ஆயினும் தான் மிக்க அன்புவைத் திருந்த இமோஜன் இறந்துபோனானே, அதுவும் ஐயோ, தான் பிசானியனுக்கிட்ட கட்டளையை அவன் நிறைவேற்றின தாலாயிற்றே என்று ஆற்றொறைத் துயரங்கொண்டு, “நான் யுத்தத்தில் மடிந்தாலும் மடிகிறேன், அல்லது என்னை ஊரைவிட்டோட்டின அரசன் கொன்றாலும் கொல்லட்டும், எப்படியு முயிர்விடுவதே நன்று” என்ற எண்ணத்தோடே பிரித்தன் தீவுக்கு வந்தான்.

இமோஜன் மில்போர்ட் ஏவனைச் சேர்வதற்குமுன் உரோம சைனியத்தாரின் கையில் அகப்பட்டுக் கொண்டார். அவளுடைய சாயலும் ஒழுக்கமும் வியக்கத்தக்கவாய் இருந்தபடியால் உரோம சேனாதிபதியாகிய லூசியஸ் என்பவனுக்கு அவளை வேலைக் கார்ப்பையகை ஏற்படுத்தினார்கள்.

பகைவரோடுதீர்த்துச் சண்டைசெய்ய விம்பலீன் தன் சேனையோடு புறப்பட்டு அவ்வனத்தில் பிரவேசிக்கையில், பாஸிடோர், காட்வால் என்னும் இருவரும் அந்த அரசன் சேனையைச் சேர்ந்தார்கள். இவர்களுக்கு அரசனாகிய தந்தை பட்சத்தில் தாங்கள் சண்டை செய்யப்போகிறதாகச் சற்றும் தெரியாமல் போன போதிலும், வீரச்செயலிற் பிரவேசிக்கவேண்டுமென்ற ஆவலுண்டாயிருந்தது. விருத்தனை பலாரியனென்பவனும் அவர்களோடு யுத்தத்திற்குப் போனான். விம்பலீன் மகாராஜாவின் புத்திரர்களைத் தான் திருடிக்கொண்டுபோன கொடுமையைப்பற்றி நெடுங்காலம் பச்சாத்தாபப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான்; அவன் இளமையிலேயே யுத்தத்தில் தேர்ந்த வீரனாகையால், தான் துரோகம் செய்திருந்த மகாராஜன் பட்சத்திலிருந்து சண்டைசெய்வது அவனுக்குச் சந்தோஷமாயிருந்தது.

உடனே அவ்விரண்டு சேனைகளுக்கும் அரும்போர் தொடங்கிற்று. அப்பொழுதுபோஸ்துமுவும்பலாரியனும் விம்பலீனுடைய இரண்டு புத்திரர்களும் அற்புத பராக்கிரமத்தோடு சண்டையாமல் போனால், பிரித்தன் நாட்டார் தோற்று விம்பலீனும் மாண்டுபோயிருப்பான். அந்நால்வரும் அரசனைப் பகைவர்கையினின்று விடுவித்து, அவன் உயிரைக் காப்பாற்றி எல்லாம் தங்கள் பட்சத்தில் அனுசூலமாகும்படி சண்டை செய்ததினால் பிரித்தன் தீவினர் வெற்றி அடைந்தார்கள்.

போர்முகத்தில் இறந்துபோகவேண்டுமென்று துணிந்துவந்த போஸ்துமு அது முடிந்தும் தான் சாகாததைக் கண்டு, “அரசன் என்னை ஊரைவிட்டுத் துரத்தி மறுபடியும் வந்தால் கொல்லுவதாகச் சொன்னானே, இப்பொழுதே கொல்லட்டும்” என்று விம்பலீன் சேனைத்தலைவர்களில் ஒருவன்வசத்தில் தானே போய்ச் சேர்ந்தான்.

இமோஜனும் அவள் எஜமானனும் கைதிகளாய் விம்பலீன் முன் கொண்டுவரப்பட்டார்கள். அப்படியே அவளுடைய பழைய பகையாளியாயும், உரோம சைனியத் தலைவர்களில் ஒருவனாயும்

இருந்த அயாகிமனும் கொண்டுவரப்பட்டான். அப்பொழுதுமரண தண்டனை பெறும்பொருட்டுப் போஸ்துமுழுவையும் கொண்டுவந்தார்கள். இந்த ஆச்சரியமான சந்தர்ப்பத்திற்குச் சரியாய்த் தங்கள் பராக்கிரமத்தினால் மகாராஜனுக்கு அரிய உபகாரம் செய்ததற்கு வெகுமதி அடையப் பலாரியன், பாஸ்டோர், காட்வால் ஆகிய மூவரையும் இட்டுக்கொண்டு வந்தார்கள். மகாராஜனுடைய பரிவாரத்தில் ஒருவனாகிய பிசானியனும் அங்கிருந்தான். ஆகவே சிலர் சந்தோஷத்துடனும் சிலர் பயத்துடனும், போஸ்துமுழுவும், இமோஜனும், அவள் புதிய எஜமானாகிய உரோம சேனாபதியும், நம்பிக்கையுள்ள சேவகனாகிய பிசானியனும், போஸ்துமுவுக்குச் சினேகிதனென்று பேரிட்டுக்கொண்டிருந்து துரோகம் செய்த அயாகிமனும், காணாமற்போன விம்பலீன் புத்திரர்கள் இருவரும், அவர்களைத் திருடிக்கொண்டுபோன பலாரியனும் ஆகிய இவர்கள் எல்லோரும் மகாராஜன் சமூகத்தில் நின்றார்கள்.

அப்பொழுது முகல் முகல் பேசினவன் உரோம சேனாபதி தான். மற்றவர்களில் அனேகருக்கு மனம் பதைபதைத்த போதிலும் வாய்திறவாமல் மகாராஜன் முன் நின்றார்கள்.

இமோஜன் போஸ்துமுழுவைக் கண்டவுடன் அவன் குடித்தனக்காரனைப்போல வேஷம் போட்டுக்கொண்டிருந்தும் இன்னொருவன் அறிந்துகொண்டான். ஆனால் இமோஜன் புருஷ வேஷம் பூண்டிருந்ததனால் அவன் இன்னொருவன் அவினாக்குத்தெரியவில்லை; அவன் அயாகிமனைத் தெரிந்துகொண்டது மன்றி, அவன் கையில் போட்டுக்கொண்டிருந்த வயிரமோதிரத்தைப் பார்த்து அதுதனதென்றும் அறிந்துகொண்டான். ஆனால் அவனுக்குநேரிட்ட கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் அவனை காரணமென்பதை அதுவரையில் அறியாள். இப்பொழுது தன் தகப்பனுக்குமுன் யுத்தத்தில் பிடிபட்ட கைதியாய் நின்றாள்.

பிசானியன் இமோஜனுக்கு ஆண்பிள்ளை வேஷப்போட்டவனாகையால் அவன் அவளைத்தெரிந்துகொண்டு, “அவள்தான் என் எஜமானி; அந்தமட்டும் கேஷமமாயிருக்கிறாளே! இனிமேல்

நல்லது வந்தாலும் கெட்டது வந்தாலும் வரட்டும்” என்று தனக்குத்தானே நினைத்துக்கொண்டான். பலாரியன் என்பவனும் அவனைத்தெரிந்துகொண்டு, காட்வால் என்பவனோடு “செத்துக்கிடந்து மறுபடியும் உயிர்த்தவன் இவனல்லவா” என்று மெள்ளச் சொன்னான். அதற்குக் காட்வால்: “ஒரேவித மணலில் ஒன்றுக்கொன்று எப்படி வித்தியாசமிராதோ, அப்படியே ரோஜாப்புஷ்பத்தைப்போல் அழகிய மேனியுள்ள இச்சிறுவனுக்குர், இறந்துபோன பீடலிக்குடீ யாதொரு வித்தியாசமும் இல்லை” என்றான். அதற்குப் பாலிடோர் “அப்பொழுது இறந்துபோனவனை இப்பொழுது பிழைத்து வந்திருக்கிறான்” என்றான். அதற்குப் பலாரியன் “பொறு பொறு, அவனாயிருந்தால் அவசியப் பம்மோடுபேசுவான்” என்றான். மறுபடியும் அதற்குப் பாலிடோர், “ஆனால் அவன் இறந்துபோனதை நாம் பார்த்தோமே” என்று மெள்ளச் சொன்னான். அதைக் கேட்டுப் பலாரியன் “சம்மாயிரு, பேசாதே” என்றான். போஸ்துமு தன்னைக் கொல்லும்படி மகராஜன் எப்பொழுது உத்தரவுசெய்யப்போகிறாரென்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டே ஒன்றும் பேசாமல் இருந்தான். அன்றியும் தான் யுத்தத்தில் அரசன் உயிரைக் காப்பாற்றினதாய் அவனோடு சொன்னால் எங்கே தன்னிடத்தில் தயவுபிறந்து மன்னிக்கப் போகிறானோ வென்று அதைச் சொல்லாமலே உறுதியாய் இருந்தான். இமோஜனை வேலைக்காரப்பையனாகத் தன்னிடத்திலேயே வைத்துக் கொண்டு காப்பாற்றிய லுசியஸ் என்னும் உரோமசேனாபதியே முன்சொன்னபடி அரசனோடு முதல் முதல் பேசினவன். அவன் மேலான தீரமும் வெகு கெம்பீரமுமுள்ள புருஷன். அவன் அரசனுக்குச்சொன்னதாவது: “தாங்கள் கைதிகளின்பொருட்டுப் பணம் வாங்கிக்கொண்டு அவர்களை விடுதலை செய்யாது எல்லோரையும் கொல்லப்போகிறதாகக் கேள்விப்பட்டேன். நானோ உரோமநாட்டான்; ஆகையால் உரோமர்களுக்குரிய தீரத்தோடு பிராணனைவிடுவேன். ஆனால் ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி மாத்திரம் தங்களை வருந்திக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்” என்று சொல்லி இமோஜனை அரசன்முன் கொண்டுவந்து நிறுத்தி, “இச்சிறுவன் பிரித்தன் ஜாதியில் பிறந்தவன்; இவனைப் பணம் வாங்கிக் கொண்டு விடுவிக்கவேண்டியது. இவன் என் வேலைக்காரன்; இவ

னைப்போல் அன்பும் அடக்கமும் எப்பொழுதும் உழைக்கும் தன்மையும் நம்பிக்கையும் தாயைப்போல் உபசரிக்கும் குணமும் உள்ள வேலைக்காரனை எப்பொழுதும் எந்த எஜமானனும் பெற்றிருக்கமாட்டான். இவன் உரோமஜாதியானாகிய எனக்கு ஊழியம் செய்துகொண்டிருந்தபோதிலும் பிரித்தன் ஜாதியார் ஒருவருக்குள் தீங்குசெய்ததில்லை. மற்றவரையும் விடாமற்போனபோதிலும் இவனைமாத்திரம் காப்பாற்றவேண்டியது” என்றான்.

விம்பலீன் தன் மகளாகிய இமோஜனை நன்றாய் உற்றுப்பார்த்தான். மாறுவேஷத்தினால் அவள் இன்னொருவரென்று அறியவில்லை. ஆயினும் எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்ட வலிமையுடைய இயற்கை அறிவானது அவனுக்குத் தெரியாமலே அவன்மனத்தில் பாசத்தை உண்டிபண்ணினதினால் அவளைப்பார்த்துச் “சந்தேகமின்றி இச்சிறுவனை நான் முன்னே எங்கேயோ பார்த்திருக்கிறேன். இவன் முகம் எனக்குப்பழகினதாயிருக்கிறது. நான் என்ன காரணத்தைப்பற்றி இப்படிச்சொல்லுகிறேனோ அது எனக்குத்தெரியாது. நீ சேஷமாயிருக்கவேண்டியது; உன் பிராணனை உனக்குக்கொடுத்தேன். உனக்கு என்ன வரம் வேண்டுமோ கேள், அதைக்கொடுக்கிறேன். இங்கிருக்கப்பட்ட மைதிகளில் முதன்மையானவனுடைய பிராணனை ரட்சிக்கும்படி கேட்டாலும் சரிதான்” என்றான். அதற்கு இமோஜன்: “சுவாமீ, வெகு வணக்கத்துடன் தங்களுக்கு வந்தனஞ்செய்கிறேன்” என்றான்.

அக்காலத்தில் வரங்கொடுப்பதென்றால், அதைக்கேட்கும்படி உத்தரவுபெற்ற மனிதன் தன் இஷ்டத்தின்படி எதுவாயிருந்தாலும்சரி ஒன்றைக்கேட்டால் அதைக்கொடுப்பதாகவாக்குத்தத்தம் செய்வதேயாம். வேலைக்காரப்பையன் எதைக் கேட்பானோ வென்று எல்லோரும் ஜாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அவன் எஜமானனாகிய உரோமசேனாதிபதி அவளைப்பார்த்து: “அப்பா சிறுவனே, என்பிராணனைக்கேட்பதில் எனக்கு இஷ்டமில்லை; ஆனால் நீ அதைத்தான் கேட்கப்போகிறாய் என்று எனக்குத் தெரியும்” என்றான். அதற்கு இமோஜன், “ஐயோ! அதல்ல, அதல்ல! சுவாமீ, இப்பொழுது நான் வேறொன்

றை அவசியம் கேட்கவேண்டியதாயிருக்கிறது; தங்கள் பிராணனைக் கேட்கமுடியாது” என்றாள். அச்சிறுவன் இப்படி நன்றியற்றவனைப்போல் பேசியதை அந்தச் சேனாதிபதி கேட்டு ஆச்சரியமுற்றான்.

அப்புறம் இமோஜன் அயாகிடனை உற்றுப்பார்த்து: “அவன் கையில் போட்டுக்கொண்டிருக்கும் மோதிரத்தை எப்படிச் சம்பாதித்தானோ அதைமாதிரம் உண்டையாய்ச் சொல்லிவிடும்படி செய்தால் எனக்கு அந்த ஒருவரமேபோதும்” என்றாள். வீம்பலீன் அப்படியே அவ்வரத்தைக்கொடுத்து, அயாகிடனைப்பார்த்து, “உன்விரலில் அணிந்திருக்கும் வைரமோதிரம் உனக்கு எப்படிக்கிடைத்ததோ அதை மறைக்காமல் சொல்; இல்லாமற்போனால் உன்னைச் சித்திரவதை செய்விப்பேன்” என்றாள்.

இதைக்கேட்டு அயாகிடன், தான் செய்த மோசத்தை எல்லாம் ஒத்துக்கொண்டு, முன்சொன்னபடியே போஸ்துமுலோடு பந்தயம்போட்ட சங்கதியையும், அவன் தான் சொன்னதையெல்லாம் சற்றும்சந்தேகிக்காமல் நம்பும்படி தான் செய்த தந்திரத்தையும் விவரமாய்ச் சொன்னான். இப்படித்தன்மனைவி ஒருபாவமும் அறியாத உத்தமியென்று ருஜுவானதைப் போஸ்துமுலோடு கேட்டவுடனே, அவன்மனது இத்தன்மையாயிருந்ததென்று நம்மாற்சொல்லிமுடியுமோ? அவன் உடனே அரசனுக்குமுன் வந்து, அந்த ராஜகுமாரத்தியைக் கொல்லும்படி பிசானியனுக்குத் தான் உத்தரவுசெய்ததை ஒத்துக்கொண்டு: “ஆ! இமோஜன்! என்னுயிரே! என் துணையே! ஆ! இமோஜன்! ஆ! இமோஜன்!” என்று மனந்தடுமாறி உரக்கக் கூவினான்.

இப்படித் தன் அன்புள்ள கணவன் துயரப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதை இமோஜன் பார்த்து, தான் இன்னொன்று சொல்லாமலிருக்கக்கூடாமையால் போஸ்துமுலோடு சொல்லிமுடியாத ஆனந்தம் அடையும்படி தன்னை வெளியிட்டாள். இதனால் தான் மகாபாதகம் செய்ததாய்த் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்த போஸ்துமுலோடு தேறுதல் அடைந்து, தான் வெகு கொடுமை புரிந்த தன் பிரியமான மனைவிக்கு முன்போலவே அன்புள்ள கணவனுயினான்.

விம்பலீன் காணாமற்போன மகளை மறுபடியும் இவ்வாறு அதிசயமாய்க்கண்டதைப்பற்றிப்போஸ்துமுனைவப்போலவே ஆனந்தத்தில் மூழ்கி, முன்போலவே தன்மகளிடத்தில் பிரீதிவைத்து, அவள் கணவனாகிய போஸ்துமுனையும் காப்பாற்றினதோடுகூட அவனைத் தன் மருமகனாகவும் அங்கீகரித்தான்.

இப்படி இவர்கள் ஒருமைப்பட்டுச் சந்தோஷமாயிருக்கையில், பலாரியன் என்பவன் தான் அரசனுடைய குழந்தைகளைத் திருடிக்கொண்டுபோன சங்கதியை வெளியிடத்தகுந்த சமயம் வாய்த்ததென்று நினைத்து, பாலிடோர், காட்வால் இவர்களை அரசன்முன் கொண்டுபோய்விட்டு, “சவாமி, இவ்விருவரும் காணாமற்போன கைலரியன், ஆர்விராகு என்னும் உம்முடைய புத்திரர்கள்” என்றான்.

விம்பலீன் வயதுசென்ற பலாரியனை மன்னித்தான். எல்லோரும் சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் காலத்தில் தண்டனை என்பது மனத்தில் தோன்றுமா? தன் மகள் பிழைத்திருப்பதும், தன் பட்சத்தில் வெகு பராக் கிரமத்தோடு யுத்தஞ்செய்து தன்னை மீட்டுக்கொண்டுவந்த சிறுவர்கள் காணாமற்போன தன் புத்திரர்களென்று தெரிந்துகொண்டதும், அவனுக்கு அளவற்ற சந்தோஷமுண்டாக்கின.

தனக்கு முன் எஜமானனாயிருந்த உரோமசேனாபதி லூசியஸ் என்பவனுக்குத் தன் இஷ்டப்படி உபகாரம் செய்ய இமோஜனுக்கு அப்போது அவகாசமுண்டாயிருந்ததினால், அவள் தன் தகப்பனைக் கேட்டுக்கொண்டதென்பேரில் அவன் அப்படியே தடையின்றி அச்சேனாபதியைக் கொல்லாமல் காப்பாற்றினான். அன்றியும் அந்த லூசியஸ் என்பவனுடைய மத்தியஸ்தத்தினாலேயே ரோமர்களுக்கும் பிரித்தன் நாட்டாருக்கும் சமாதானமுண்டாய் அவ்விருதிரத்தாரும் வெகுகாலம் பகையின்றி வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

விம்பலீனுடைய கொடிய மனைவியாகிய மகாராணி தன் எண்ணம் ஈடேறாமற்போனதைப்பற்றி உண்டான துக்கத்தினால்

லும், தான் கொடுப்பாவிடென்று புத்தியில் நன்றாய்ப்பட்டு மனம் புண்ணாதினாலும் நோயால் மெலிந்து இறந்தாள். அப்படி இறப்பதற்குமுன் தன் மூடமகனாகிய க்ளோடன் தானே ஒரு வனுக்குக் கோபமுண்டாக்கி வருவித்துக்கொண்ட ஒரு சச்சரவில் மடிந்ததைப் பார்த்தாள். இந்தச் சங்கதிகளெல்லாம் விசனகரமானவைகளாகையால், அவற்றைச் சுருக்கமாய்க் குறிப்பிடுவதை விட்டு விரித்துச்சொன்னால் இக்கதையின் முடிவில் உண்டான சந்தோஷத்தைக் கெடுத்துவிடும். நல்லவர்கள் எல்லாரும் சந்தோஷம் அடைந்தார்கள், அதுவே போதும். அன்றியும் துரோகியாகிய அயாகிமன் புரிந்த மோசம் முடிவில் ஈடேறாமற்போனதினால் அவனும் தண்டனையின்றி விடுவிக்கப்பட்டான்.

ELIZABETH FRY.

எ லி ஜ ப த் ப் ரை.

1780—1845.

மானிட ஜன்மமடைந்தவர்கள் பெறவேண்டிய பல நற்குணங்களுள் முதன்மையானது லோகோபகாரமே. லோகோபகார சிந்தையுடையவர்களாய் நன்மை செய்யப் பாடுபட்டவர்களின் சரித்திரத்தை யறிதல் நாகரிகமடைதற்கு வேண்டிய காரணங்களுள் ஒன்றாயிருப்பினும் அப்படிப்பட்ட சரித்திரங்கள் இதுவரையில் நமது தேசபாஷைகளில் அதிகமாக ஏற்படாமலிருப்பது பெருங்குறைவாக இருக்கின்றது. முற்காலத்தில் பக்திமார்க்கமாய் லோகோபகாரமான காரியங்களைச் செய்து கீர்த்திபெற்ற நமது தேசத்து ஸ்திரீகளின் சரித்திரம் சிலவுண்டென்பது வாஸ்தவமே. ஆயினும் இக்காலத்தில் நாடு சீர்திருத்தம் பெறுதற் பொருட்டுச் சிபிதும் சுயநயம் பாராட்டாமல் லோகோபகாரத்திற்காகவே முயற்சி செய்து தங்கள் வாழ்நாளைக் கழித்த பிற தேசத்து உத்தமிகளின் வரலாற்றை நமது தேசத்தார் தெரிந்து கொள்வது நலமாயிருக்குமென்று கருதி, அத்தன்மையான சில மாதர்களின் சரித்திரத்தைக் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்த அங்கிலேய துரைசானிமார்கள் எழுதியனுப்பியதை அநுசரித்து, தமிழ் நாட்டாருக்கு உபயோகமாகும்படி எளிதான தமிழ் நடையில் எழுதத் துணிகின்றோம்.

லோகோபகாரமாகப் பாடுபட்ட பிறதேசத்துப் பெருமாட்டிகள் பலருள், சிறைச்சாலையில் அகப்பட்ட பெண் குற்றவாளிகளுக்குச் சன்மார்க்க போதனைசெய்த எலிஜபெத் ப்ரை என்னும் துரைமகளே சிறந்தவரெனத் தோற்றுகிறாராதலால் அவர் சரித்திரத்தை முதலில் எழுதுகிறோம்.

இந்த எலிஜபெத் கர்னி என்னும் பெருமாட்டியார் 1780-ம்(18) பிறந்தார். அவருடைய தாய் தந்தையர்கள் உயர் குலத்திற் பிறந்தவர்கள்; மிக்க செல்வமுடையவர்கள்; அவர் இங்கிலாந்து தேசத்தின் கீழ்த்திசையிலுள்ள நார்விச் நகரத்துக்கு அருகேயுள்ள ஓர் அழகான சோலையின் நடுவிலிருந்த பெரிய வீட்டில், சகோதரரும் சகோதரிகளுமாகிய பதினொரு பேருடன் கூடி வாழ்ந்தார்.

அவருடைய தாயும் தந்தையும், பிறருக்குப் பயன்படுத்தும் பொருட்டு இவ்வுலக இன்பத்தில் அதிகமாக ஈடுபடாமல் மிதமான உண்டியை உண்கிறவர்களும், ஆடர்பாயின் றி வாழுகின்றவர்களுமாயிருந்தார்கள். உடைநடை பாவனையைப் பார்க்கையிலே தானே அவர்களை இன்னாரென்று யாரும் எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாம். ஆனால் அவர்கள் தங்களுக்கிருந்த செல்வத்துக்குத் தக்கபடி நன்றாய் உண்டுடுத்துச் சுகமாக வாழ்ந்தார்கள்.

அவர்களுக்கு வெளியே சுகமாய்ப் போகவரக் குதிரைவண்டி யொன்றுண்டு; எல்லோரையும்போலவே சாதாரணமாய்ப் பேசுவார்கள்; சாதாரணமாய் எல்லோரும் அவர்களுடைய வீட்டுக்கு வார்த்தைசொல்லப் போவதும் வருவதுமாயிருப்பார்கள்; அவர்கள் தங்கள் மக்களைச் சுகமாகப் போற்றி வளர்த்துவந்தார்கள்; அவர்களை நன்னெறிமுறை பிறழாது நடக்குமாடி செய்து தெய்வபக்தியுடையவர்களாகச் செய்தார்கள். இவ்வுலகமெங்கும் பெரும் புகழ்பெற்ற உத்தமியாகிய எலிஜபெத் ப்ரையின் தாயார் ஆதிமுதல் தம்மகளைப் போற்றிவந்த கிரமத்தை யாரும் நன்றாய் அறிந்துகொள்ளும்படி அவர் எழுதிவைத்திருக்குந் தினசரியினின்று சிறிது இங்கு எடுத்துக் காட்டுகிறோம். அதாவது:—

“ எவ்வகையான இடுக்கண் வந்துற்றவிடத்தும், இறைவன் விட்டவழி விட்டுமென்று அவன் சரணகமலத்தைப் போற்ற வேண்டும்; உயிர்க்கிறுதி வருகிறதாகவிருந்தாலும் கடவுளை மறக்க வெண்ணாது. இவ்வுலகில் மதவிஷயமாகப் பலர் ஒருவருக்கொருவர் வேறுபட்டு வாதாடிச் சண்டைசெய்வது விழலுக்கிறைத்த நீரைப்போல வினேயாகும்; அவ்வாறான நூல்களை நாம்

தழுவிருக்கும் மதத்தில் புகழ்ந்திருந்தாலும், அவற்றைப் படிப்பதினால் அத்தனையாகப் பயனுண்டாகிறதில்லை. நெஞ்சையொளிக்கொரு வஞ்சகமில்லை யாதலால், மனத்தின்கண் மாசில்லாதிருத்தலே அறம். என்னுடைய பெண்களெல்லாரும் இவையனைத்தையும் உண்மையென்று நம்பி அவற்றின்படி நடக்கவேண்டுமென்று என்மனத்தில் ஆசை குடிக்கொண்டிருக்கிறது. நன்னெறிமுறையினின்றும் திரியாதிருப்பதற்குத் தெய்வபக்தியே மூலகாரணமாதலால், பெண்களுக்கு அது அவசியம் வேண்டும்; இதுவேதநூலின் கொள்கையென்றிப் புதிதாகச் சொல்லப்பட்டதன்று.”

“நாம் கல்வி கற்று அறிவை விருத்திசெய்வது முக்கியமாகையால், பாஷை, கணிதம், சரித்திரம், பூகோளம், ஜந்துசாஸ்திரம், சித்திரமெழுதல் முதலியவைகளும் பெண்களுக்குந் தெரிந்திருப்பது நன்று. ‘பாழே கொடியில்லா மனை’ என்றபடி மனையாளில்லாத வீடு பாழாதலாலும், வீட்டில் செய்யவேண்டிய வேலைகளெல்லாம் மனையாளைப் பொறுத்தகட னாதலாலும், பண்டங்களை அவற்றின் நிலையறிந்து சீராக வைத்திருத்தல், குடித்தனப் பாங்காய்ச் செலவு செய்தல், கணவனை வழிபடல், பிள்ளைகளைப்போற்றல் முதலிய எல்லா விஷயங்களிலும் நன்றாய்ப் பயின்றிருக்கவேண்டும். இவை எல்லாவற்றுள்ளும், ‘அடக்கமுடையார் அறிஞர், அடங்காதார் கல்லார்’ என்று கூறியபடி அடக்கமே பெரிதாதலால், அடங்கியிருக்கவேண்டும்” என்கிறார்.

“அடக்கமமரருளய்க்குமடங்காமை
ஆரிருளய்த்துவிடும்”

எலிஜபெத் ப்ரை அவருக்கு மூன்றாவது பெண்; அப்பெண் தலைமயிர் அழகாயிருக்கும்; குழந்தைப் பருவந்தொடங்கியே பெண்ணுக்கினிய மடம், நாணம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னுங் குணங்கள் அவரிடத்தில் குடிக்கொண்டிருந்தன. எங்கேயாவது சத்தங்கேட்டால் அவர் நடுங்குவார்; யாரேனும் சற்றே உற்றுப்பார்த்தால் கண்ணீர் விடுவார். அவருக்குத் தாயாரிடத்திற் பற்று அதிகம்; இவ்வாறே அவர் தமது தாய்க்குச் செல்வ

மகளானார். அச்சமுள்ள குழந்தைகளுக்குள்ள சபாவப்படியே அவருக்கு இருட்டைக் கண்டால் மயிர் சிலிர்த்து உடல் நடுங்கும்.

அவர் வாயைத் திறந்து ஒருவருடனும் பேசுகிறதில்லை. ஆதலினால் அவரை எல்லோரும், பேசாமடந்தையென்றும், அம் வில்லாதவளென்றும், பிடிவாதக்காரியென்றுஞ் சொல்வதுண்டு. சில சமயங்களில் இவ்வாறு அவரை எல்லோரும் பழிப்பது அவர் காதற் பட்டதுமுண்டு. இப்படி அவர்கள் எந்நேரமுஞ் சொல்லுவதைக் கேட்பதனால் அவர் மனஞ்சொர்த்து தமக்குப் படிக்குப் படியான பாக்கியமில்லாமற் போயிற்றேயென்று விசாரப்படுவார். அவர் படியாதிருந்ததற்கு இதுவுள் காரணமாயிற்று. ஆதலினால் அவர் பாலியத்திலே படியாமல் மனம்போன பொக்கின்படி செய்யவும், பிடிவாதமாய் நடக்கவும் நேர்த்தன. அவர் பெரியவரானபின்பு, தாய் பாலியத்திலிருந்த நிலையையாற்றி அடியிற் கண்டவாறு எழுதியிருக்கிறார்.—“எனக்குச் சந்தே பியவாதமுண்டு; அதுமாத்திரமல்ல; யாவரேனும் எதாவது ஒன்றைச் சொன்னால் அதை அல்லவென்று மறுத்து விண்வழக்காடுவதுமுண்டு” என்கிறார்.

இந்தக் குணங்கள் நாளுக்குநாள் அதிகப்பட, பிற்காலத்தில் அவற்றால் அவருக்குப் பெருமையுண்டாயிற்று. அவர் எதை யும் தாமே யோசித்துச் செய்தும், தாய் செய்யப்புகுந்த காரியத்தை மனஞ்சொராது செய்து முடித்தும், யார் தடுப்பினும் அஞ்சாதநீர குணத்தைக்காட்டியும் வந்தார். இந்தக் குணங்கள் இளமைப் பருவத்திலேயே வித்திடப்பட்டதுபோலாயின. அவற்றோடு அவர் தாய் இளமைதொடங்கியே தம்மக்களுக்கு வேதவாக்கியங்களின் உள்ளுறையான கருத்துகளெல்லாம் நன்றாய் விளங்குப்படி நாடோறும் சொல்லிக்கொண்டுவந்திருந்ததினால், அவர் வீட்டா ரெல்லோருக்கும் எப்பொழுதும் ஆழ்ந்த தெய்வபக்தி யுண்டாயிருந்தது. அவருக்குப் பன்னிரண்டாவது வயதில் அவர் தாய் தேகவியோகமானார். அதனால் பின்பு அவருக்குப் புத்திசொல்லுவாரில்லை.

அவர் பதினேழாம்வயதில் நன்றாய் உயர்ந்து வளர்ந்து அழகாயிருந்தார். அவரிலும் அவர் தமக்கைமார்களிருவரும்

மிக்க அழகுடையவர்களென்றாலும், பார்த்தவர்களெல்லாரும் கண்டு அவரையே கட்டழகியென்று வியந்தார்கள். அவர் யாரோடு வார்த்தை சொன்னாலும் கேட்கக் கேட்க இன்பமாயிருக்கும்படி சொல்லுவார்; முகம் செந்தாமரை மலர்போல மலர்ந்து, கண்கள் அழகு வாய்ந்து, குரல் குயில் கூவுவதுபோன்றிருக்கும். அவர் எழுதிவைத்திருக்கின்ற திண்சரியினின்று நாம் அடியில் பெயர்த்து எழுதியிருப்பதைப் படிப்பதனால், அந்தக் காலத்தில் அவர் மனமும் கருத்தும் இன்னவாழிருந்தன வென்பதை அறிந்துகொள்ளலாம்; அதாவது:—“ இன்று எனக்குப் பதினேழாம் பிராயம் நிறைந்தது. நான் சென்றவருடும் இந்நாளிருந்ததைவிட இப்பொழுது அதிக சுகமாயிருக்கிறேன். நான் என்னிடத்திலும், மற்றவர்களிடத்திலும் எத்தனையோ விஷயங்களைக் கண்டிருக்கிறேன். நான் என் மனம்போன போக்கின்படியெல்லாம் நடந்துவிட்டேன். நெஞ்சை யொளித்தொரு வஞ்சகமில்லை ஆதலால், நான் குற்றமுடையென்பது என் மனதாரத் தெரிந்ததேயாம்; ஆயினும் அக்குற்றங்களைக் கடிந்து இன்னும் குணப்படவில்லை. இனிமேல் கணப்பொழுதெனும் தாமதியாமல் உறுதியாய்நின்று என்னிடத்திலுள்ள தீக்குணங்களனைத்தையும் போக்க வழிபார்க்கவேண்டும். இனி எந்தக்காரியத்திலும் அவசரப்படலாகாது; காரணமின்றி எதையும் மறுப்பது தகாது; எனக்கு என்றுமுள்ள வழக்கப்படி வீண் வழக்காடுவதை விட்டுவிடவேண்டும். மிதந்தப்பிச் சுகத்துக்கு ஆசைப்படலாகாது; மனஞ்சேர்ந்திருப்பது கூடாது. “ தீமை விலக்கு” என்றபடி தீயவற்றைச் செய்வதின்றும் விலகி “ நன்மை கடைப்பிடி” என்றபடி நன்மையானவற்றைக் கைப்பற்றவேண்டும். ஏதேனும் ஓர் நல்ல மதத்தைத் தழுவி அதன்படி நடப்பதே நலமென்று தோற்றுகிறது; ஏனெனில், அப்படிச்செய்தால் பல நன்மைகளைச் செய்தற்கு அநுகூலமாயிருக்கும். எனக்குள்ள நற்குணங்களை நான் நாளடைவில் இழந்துவிடுவேனென நினைக்கிறேன். எனக்கு நாளுக்குநாள் வெடுவெடுப்பும், டம்பமும், இறுமாப்பும், வீண்செலவு செய்தலும் அதிகமாகிவருகின்றன. இத்தனையும் எனக்கிருந்த உல்லாச வினோதத்தினாலும், உலக இன்பத்திலுள்ள ஆசையினாலும் என்னைப் பற்றின;

நான் உண்மையான மதமொன்றை நம்பியிருப்பேனேயாயின், இப்பொழுதிருப்பதிலும் இன்னும் எவ்வளவோ மேன்மையைப் பெற்றிருப்பேனென்பது எனது துணிவு.”

மேலும் “இவ்வுலகவாழ்க்கையில் பற்றுவைப்பதினால் இப்பொழுது எனக்கு வருத்தமுண்டாகிறது; உலகவாழ்க்கையினால் இறுதியில் துன்பமே மேலிடுகின்றது; உலகவாழ்க்கை மனதைக் கெடுத்து, டம்பம், இறுமாப்பு, வீனொண்ணம், பொறாமை, பேராசை இவற்றை வளர்க்கின்றது; உடை நடை முதலியவைகளிலே புத்தி நாடுகின்றது; பின்பு இவற்றினாலெல்லாம் மனதுக்குச் சுகமுண்டாகாததைக் கண்டு, சுட்டுக்கதை படிப்பதிலும், தூஷிப்பதிலும் புத்தி செல்லுகின்றது” என்று தாமே எழுதியிருக்கிறார். இன்னொரிடத்தில், “அவதூறு பேசுவது தீடுதென்று நான் நன்றாக அறிந்திருப்பினும், எனக்கு அப்படிப் பேசுவதே அதிக ஆசை” என்று தாமே ஒப்புக்கொண்டுமிருக்கிறார். இவ்வுலக இன்பத்துக்கும், இவ்வுலக இன்பத்தைத் துறந்து ஆண்டவன் திருவடிகளைப் பற்றுவதற்குமுள்ள பேதம் எலிஜபெத் ப்ரைக்குத் தெரியாமலிருந்தது; பின்பு அவர் நாளடைவில், தாம் அடிநாளில் செய்ததைெல்லாம் நினைத்து அதுதூய்மையாகி, ஏழைகள், பாவின்கள், துன்புற்றார் முதலிய கதியற்றவர்களைக் கண்டு இரக்கமுற்று, அவர்களைப் பழகப்பழக முன்னிருந்த திக்குணங்கள் ஒருவாறு நீங்கின.

அமெரிக்கா கண்டத்தினின்றும் ஊருராய்ச் சென்று பிரசங்கிக்க வந்திருந்த குவேக்கர் வசூப்பினரைச் சேர்ந்த வில்லியம் ஸேவரி என்னுங் குருவின் பிரசங்கங்களைக் கேட்டதே அவர் நல்வழிப்படுவதற்கேற்ற காரணமாயிற்று. அந்தக் குரு செய்த பிரசங்கங்களைக் கேட்டுத்தோறும் கண்ணுங் கண்ணீருமாய் அவர் மனங் கரைந்துருகி, தம்மால் கூடியவரையில் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி வழுவாது நடக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டார். தந்தை அவர் கருத்துக்கொண்ட விதத்தை யறிந்து, அவர் வீணான உலக இன்பத்தை ஒழித்து அதிக பக்தி வைராக்கியமுடைய வைதிகராகிய குவேக்கர் வசூப்பினரைச் சேருவதற்கு முன்பே அவர் மனம் நன்றாய்த் திருந்த

வேண்டுமென்கிற முழு நோக்கத்துடனே, அவரை லண்டன்மாநகரத்திற் கழைத்துக்கொண்டுபோய், அங்கே பலரோடு கலந்து கொண்டாடிக் குலாவும்படி செய்து அங்குள்ள நாடகசாலைகளில் நடந்த ஆட்பரங்களையெல்லாம் பலமுறை நன்றாய்க் காட்டினார். ஆயினும் அவருக்கு நாடகத்தில் ஆசையில்லை. அவர் இயல்பாகவே நல்ல உறுதியும், விவேகமும், மனச்சக்தியு முடையவராதலால், அவையொன்றிலும் அவருக்கு ஆசை பற்றவில்லை. இவ்வண்ணம் அவர் யாத்திரை செய்தது அவருக்கு மிகுந்த நன்மையை உண்டாக்கிற்று.

இது நடந்த முப்பது வருஷத்துக்குப்பின்பு “கற்றவை பல; நினைத்தவை பல; நான் உல்லாசமாயிருந்தவர்கள் எத்தனையோ பேரைப் பார்த்திருப்பதுமன்றி, நானே அனுபவித்துமிருக்கிறேன்; எத்தனை இடங்களில் ஆடல் பாடல் முதலியவற்றையுங்கண்டிருக்கிறேன்; பலர் கூடி உண்ணும் விருந்து மண்டபங்களுக்கும் போயிருக்கிறேன்; இவ்வுலகில் நான் பாராத விநோதமில்லை” என்று எழுதியிருக்கிறார்.

அவருக்கு இவ்வுலகத்தின் தன்மையெல்லாம் நன்றாய்த் தெரியும். பெருந்தன்மையுள், ஆழ்ந்த விவேகமு முடையவராதலால்,

“நீரிற்சுமிழியினமையிறைசெல்வம்
நீரிற்சுருட்டுநெடுந்திரைகள்—நீரி
லெழுத்தாகும்பாக்கைநமந்காளென்னை
வழுத்தாததெம்பிரான்மன்று”

என்றபடி இவ்வுலக இன்பத்தினால் மனதுக்குநிலையான சுகமில்லையென்றும், எல்லாம் அற்பமென்றும், நிலையான சுகம் பெறுவதற்கேற்ற வழியைத் தேடவேண்டுமென்றுங்கண்டார். வில்லியம் லேவரி என்பவரின் மதுரவாக்கைப் பல முறையுங்கேட்டு ஆனந்தபரவசரானார். அதன் பயன் அவர் வீட்டிற்கு வந்தபொழுது தெரிந்தது. ஆரம்பத்தில் அவர் தாம் வழக்கமாய்ச் சிவப்புச் சாயந்தோய்த்த உடையை உடுப்பதை மாற்றிவிட்டுத் தம்மேலணிந்திருந்த ஆபரணங்களையெல்லாம் கழற்றி ஒரு பக்கத்திலே வைத்து

விட்டுத் தமக்கு ஒழிந்த காலத்தில் எளிய குழந்தைகளுக்குப் பாடஞ்சொல்லத் தலைப்பட்டார். அவர் பள்ளிக்கூடமொன்றை ஸ்தாபிக்கவும், அதில் எழுபது ஏழைக்குழந்தைகள் படிக்க வந்தார்கள்; அத்தனை பேருக்கும் அவர் வேறொருவர் துணையுமின்றிப் புத்தகங்களும்ல்லாமல் தாமே பாடஞ்சொன்னார். நூறு வருஷங்களுக்கு முன்பின் புத்தகங்கள் இக்காலத்திலே கிடைப்பதுபோலச் சலபமாகக் கிடைப்பதில்லை; அப்படிக்கிடைத்தாலும் அதிக விலைகொடுத்து வாங்கவேண்டும்.

1800-ம் (௩௩) விஜயபெத்ப்பரை என்பவருக்கு இருபதாம் பிராயம் நிறைய, மிக்க தனமுடைய வந்தககாலையில் கூட்டு வியாபாரஞ் செய்துகொண்டிருந்த நோஸ்ப்பரை என்பவருக்கு அவர் வாழ்க்கைப்பட்டார். அதனால்தான் அவருக்கு விஜயபெத்ப்பரை என்று நாமத்தையாயிற்று. அவர் அறுமுதல் தமது கணவனுடன் லண்டன் நகரத்தில் வெகுகாலமிருந்தார். அவருடைய குழந்தைகளெல்லாம் பெரும்பான்மையாய் அந்நகரத்திலே பிறந்தவர்கள். அவர் அங்கிருந்தகாலத்தில் தமக்குள்ள வழக்கப்படி எளிய நோயாளிகளின் வீடுகளுக்கும் போய்ப் பார்த்துவருவார். திக்கற்றவர் எங்கே அகப்படுவார்களென்று யூலைக்குயூலை சந்து சந்தாய்த் திரிந்து, சகிக்கக்கூடாத நாற்றமுள்ள விடங்களுக்குள் சென்று பார்ப்பார். கல்வியிலே அவருக்கு அதிக விருப்பமாதலால், குவேசுக்களிருக்கும் தொழிற்சாலைப் பாடசாலைகளுக்குச் சென்று பார்த்துவருவார். இவ்வாறு அவர் ஒன்பது வருஷ காலமளவும் லண்டனில் வசித்தார். பின்பு அவர் மாமனார் இறந்துபோனதால் அந்த வீட்டார் யாரும் அந்நகரத்தை விட்டு நாட்டுப்புறத்துக்கும் போய்விட்டார்கள்.

அவருக்குச் செடி கொடிகளைக் காண ஆசையாதலால், அவர்கள் அப்படிச் செய்தது அவருக்கு அதிக சந்தோஷமாயிற்று. அவர் கூடையில் புஷ்பச்செடிகளை பெடுத்துக்கொண்டு, தமது குழந்தைகளும், வேலைக்காரியும், தோட்டக்காரனும் தம்மைச் சூழ்ந்துநிற்கத் தோட்டங்களுக்கும் சோலைகளுக்கும் சென்று அவைகளை ஆற்றங்கரைகளிலும், இன்னும் நடத்தக்க வேறு இடங்களிலும் நட்கு, ஆகாயத்தில் நகூத்திரங்கள் ஆச்சரியமாய்

விளங்குவதையும், பூச்சிகள் விசித்திரமாய்ச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருப்பதையும், செடிகள் விர்தைவிர்தையாய் அரும்பெடுத்து அழகாய்ப் பூப்பதையும் பற்றி அவர்களோடு சம்பாஷித்துக்கொண்டிருப்பார். ப்ரை பெருமாட்டியார் அந்த ஊருக்குச் சென்றவுடன், அங்கே பெண்களுக்கென்று ஒரு பாடசாலை ஏற்படுத்தினார். அவர் தமது இயற்கையான அன்போடு அதில் அப்பெண்களுக்குப் பாடஞ்சொல்லிவந்தார். அவர் எப்பொழுதும் ஏழைகளுக்கென்று சம்பளம், பருத்திதூற்புடவை, பாவாடை முதலிய உடுப்புக்களை மிகுதியாக வைத்திருந்ததுமன்றி, நோய்கொண்டவர்களுக்கு வேண்டிய மருந்துவகைகளையும் வைத்திருந்து, அவர்களுக்கு வேண்டும்போது கொடுத்துவந்தார்.

பெரிய அம்மை வராதிருக்கும்படி அம்மைப்பால் குத்தவேண்டுமென்று, அவர் அவ்வீடத்திலே பட்டபாடு கொஞ்சமல்ல. இந்தக் காரியத்தில் உல்லன் பண்டிதர் இதன் நன்மைகளையெல்லாஞ் சொல்லி அவருக்குத் துணையாய் நின்றதனால், இதை அவர் எல்லோருங் குத்துவித்துக்கொள்ளும்படி செய்ததும்ல்லாமல் தாமாகவே பலருக்கு அம்மை குத்தியும் வந்தார். அவர் செய்த முயற்சியினால் அவரிருந்த நாட்டைச் சுற்றிலும் அம்மையென்கிற பெயருமில்லாமற்போயிற்று. இந்தக் கொடிய நோயைப் பற்றித் தாக்கலே என்னும் வித்துவான் தாமெழுதிய எஸ்மாண்டு என்னுங் கதையில் “எனது பெருமாட்டியாகிய லேடி மேரி மாந்தேன் என்பவர் துருக்கிதேசத்திலிருந்து அம்மைப்பாலைக் கொண்டுவந்து குத்த ஆரம்பித்த பின்புதான் உலகத்தவரெல்லோருங் கண்டு அஞ்சுகின்ற இக்கொள்ளைநோயின் கொடுமை நமது நாட்டில் ஒருவாறு மட்டுப்பட்டது; இக்கொடிய வியாதியினால் தங்கம்போன்ற அழகான சிறுவர்கள் நூற்றுக்கணக்காக நானறிந்து இறந்துபோனார்கள்; யாரேனும் இதற்குத் தப்பிப் பிழைப்பதண்டானாலும், பார்வைக்கு நலங்குறைந்து விகாரமாய் உடம்பெல்லாம் புள்ளி புள்ளியாயிருக்கும். நான் சிறுவனுயிருக்கையில் இந்நோய் இத்தேசத்தில் வந்ததுண்டு; இதுவந்தால் ஊரி லுள்ளவர்களில் பாதிப்பேரைக் கொண்டிப்போய்விடும்; அழகுடையவர்களேயன்றி, எவ்வளவு பலசாலிகளும் இதற்கஞ்சுவார்கள்;

அநேகர் இதற்குத் தப்பும்படி ஊரைவிட்டு ஒடிப்போனதுமுண்டு” என்று எழுதியிருக்கிறார்.

இருநூறு வருஷங்களுக்கு முன்னே இங்கிலாந்திலுள்ள கிராமங்களின் தன்மை இவ்வாறிருந்தது. அப்புறம் அம்மை குத்துவது எங்கும் பரவியதால், இக்காலத்திலே அவ்வகையான தீங்கொன்றுமில்லை. அன்றியும் அம்மை வடுவுள்ள ஐரோப்பியர் எவரையேனும் இக்காலத்திலே காண்பதுமரிது. இந்து தேசத்திலும் எல்லோரும் அவர்களைப்போல அம்மை குத்திக்கொள்ளுகிற வழக்கத்தைக்கையாண்டிருவதால், ஐரோப்பாவில்போலவே இங்கும் ஒருவருக்கும் இனி இக்கொடிய நோய் வரமாட்டாது.

எலிஜபெத் ப்ரை என்பவர் பல குழந்தைகளைப் பெற்றுப் பெரிய சம்சாரியானார்; வருத்தமான வேலைகளைச் செய்ய இயல்பிலே அவருக்குத் திராணியில்லை; அப்படியிருந்தும் அவர் தமக்குண்டாகும் வருத்தத்தைச் சிமிதேனும் பாராட்டாமல் ஒன்றிலும் குறைவில்லாமல் எல்லாவற்றையுஞ் செய்துவந்தார். அக்காலத்தில் அவருக்குண்டான துன்பங்கள் பல. ஐந்துவயதுள்ள அவரது அருமைக் குழந்தையொன்று இறந்துபோயிற்று. “புத்திரசோகத்திலும் பெரிய துக்கம் வேறுண்டோ?” அதனால் அவருக்குத் துக்கம் பொறுக்கக்கூடாதிருந்தும், “அவனன்றி யோரனுவு மசையாது; எல்லாங் கடவுளின் செயல்” என்றெண்ணிப் பொறுத்திருந்தார். அதுமுதல் அவருக்கு நினைவெல்லாம் அந்தக் குழந்தைமேலாய், அதற்காகத் தமது வீட்டாருடன் தேவனைத் தோத்திரஞ் செய்துவந்தார். அவர் பலவாறான வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கும்போதும் அவருக்கு இறந்துபோன குழந்தையின்மேலிருந்த ஆசையின் மிகுதியினால் அதை அடக்கஞ்செய்திருந்த இடத்திற்கு மனம் செல்லும்.

அவர் சிறைச்சாலைகளிலும், மற்றும் பல விடங்களிலுமுள்ள தாழ்ந்த சாதியிற் பிறந்த குழந்தைகளைக் கண்டு அவர்களோடு வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது அந்தக் குழந்தையின் நினைவு வந்து வருந்தியமூவார். இதற்குச் சிலகாலஞ் சென்றபின்பு அவருடைய பெரிய பிள்ளைகளும், பெண்களும் பள்

ளிக்கூடத்துக்குப் படிக்கப்போனார்கள் ; அவருடைய சிறு குழந்தைகள்மட்டும் அவரோடு கிராமத்தில் இருந்தார்கள். அவருடைய அருமை மகள் இறந்துபோன ஆறு மாதத்திற்குப்பின் அவருக்கு ஒரு குழந்தை பிறக்க, அதை அவர் அன்பாய்ப் போற்றி வளர்த்தார். இவ்வளவு வேலைகளிருக்கையிலும் அவர் தமது மக்களுக்குக் கடிதமெழுதிப் புத்தி சொல்லிக்கொண்டு வந்தார். 1810-ம் (ஸ்ரீ) அவர் தமது அருமைத் தந்தையை இழந்தார். அவரை அடக்கஞ் செய்த இடத்தில் அவர் உட்கார்ந்து ஒரே தியானமாய் நெடுநேரமளவுப் கடவுளைத் தோத்திரஞ் செய்தார். அவ்வாறு அவர் இரைந்து ஜபஞ்செய்ததனால் அதுமுதல் அவருக்கு முன்னிருந்த கூச்சமும், அச்சமும் நீங்கித் தெளிவாய்ப் பேசப் பழக்கமாயிற்று. குவேன்கர் வகுப்பாருக்குள்ளே அவர் நன்றாய்ப் பிரசங்கஞ் செய்பவரானார். 1812-ம் (ஸ்ரீ) அவர் குடும்ப சகிதபாய்க் குளிர்காலத்திற்காக லண்டன் நகரத்துக்குத் திரும்பிப்போனார்.

மறுவருஷத்தில் அவருடைய சினேகிதர்களில் சிலர் கேட்டுக்கொள்ள, அவர் தமக்குத் துணையாகச் சிறு பருவமுள்ள ஒரு சீமாட்டியை அழைத்துக்கொண்டு நியூகேட் என்னுமிடத்திலிருந்த சிறைச்சாலைக்கு முதல் முதல் போய்ப் பார்த்துவந்தார். அக்காலத்தில் சிறைச்சாலைகள் மிகவும் சீர்கெட்டிருந்தன. நியூகேட் சிறைச்சாலையில் முந்தைய பேதைப்பெண்கள் தங்கள் பிள்ளைகளோடு அடைபட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் அத்தனைபேர்களையும், இரண்டுமுறை போய்ப் பார்த்துவந்தார். சிறைச்சாலைத் தலைவன் இன்ன குற்றஞ் செய்ததற்காக இன்னொருக்கு இன்ன இடமென்று சிறிதேனும் வேற்றுமை ஏற்படுத்தாமல், விசாரணை செய்யப்பட்டவர்கள் செய்யப்படாதவர்கள் ஆகிய எல்லோரையும் பிடித்து, வேண்டியளவு உணவுமில்லாமல், வெளிச்சமின்றிப் புழுதி படிந்து கிடந்த ஒரு அறையில் அடைத்துவைத்திருந்தான். அவர்களில் பெரும்பான்மையோருக்கு ஒரு வேலையுஞ் செய்யும்படி கொடுக்கவில்லை ; அதைவிட்டு நீங்கவேண்டுமென்றால், அவர்களுக்கு ஒரு வழியங்கிடையாது.

அந்தப் பேதைகள் எந்நேரர் பார்த்தாலும் ஆணையிட்டுச் சத்தியஞ் செய்வதார், குடிப்பதும், சூதாடுவதார், ஒருவரோடொருவர் சண்டையிடுவதுமாயிருந்தார்கள். எலிஜபெத் ப்ரை அங்கே போனபோது, அங்கிருந்தவர் அழுக்கையும் அறையின் நெருக்கத்தையும், மானிடர்க்குரிய குணங்களை யிழந்து அவர்களிருந்த துஷ்டத்தன்மையையுங் கண்டு அவர் நடுக்கமுற்று, மிகுந்த கருணைகொண்டு அவர்களை அன்போடு பார்த்தார். அத்தற் குப்பின்பு அவருக்கே ஒவ்வொன்றாய்த் துன்பத்தின்மேல் துன்பம் நேர்த்தமையால், பிறகு மூன்றுவருஷ காலமளவும் அங்கே மறுபடியும் போய்ப் பார்த்துவரக் கூடாமற் போயிற்று. “பட்ட காலிலேயே படும்; செட்ட குடியே கெடும்” என்றபடி இவ்வள போடு போகாமல் அவர் கணவனுக்குப் பொருள் கட்டமு முண்டாயிற்று; ஆனதனால் அவர்கள் நாட்டிலேயிருந்த அழகான வீட்டை விற்றுவிட்டு லண்டனுக்கருகேயிருந்த ஒரு சிறு வீட்டில் வந்திருக்கவேண்டியதாகயிற்று. காலக்கிரமத்தில் எலிஜபெத் ப்ரை பெருமாட்டியாரின் புகழ் எங்குப் பரவ, பின்னிட்டு அவரைக் காணுகதற்பொருட்டு அரசர்களுமே பிரபுக்களும் அந்த வீட்டிற்கு வரும்படியாயிற்று. பின்பு அவருக்குக் தேகம் அரௌக் சியமாய் மிகவும் தூர்பலமாயிருந்ததனால், அவர் தம்மக்களெல்லாரையும் விட்டுப் பிரிந்து சிறிதுகாலம் தனியே வாசிக்கவேண்டியதாகயிற்று.

1816-ம் (ஸ்ரீ) அவருக்கு வயது முப்பத்தாறு ஆக, அது முதல் அவர் அதிகமாக வேலை செய்துவந்தார். அவர் இரண்டா முறை அந்தச் சிறைச்சாலையைப் பார்க்கச் சென்றபோது, துணை பின்னித் தாமட்டிற் தனியே போகவேண்டுமென்று கேட்டார். அந்தச் சிறைச்சாலையின் தலைவன், அவர் அப்படிச் செய்யத்துணிவது உசிதமல்லவென்றும், அவசியம் அப்படியே செய்யவேண்டுமென்றால், கடிக்காரத்தையாவது, பண்ப்பையையாவது கையோடு அவ்விடத்திற்குக் கொண்டுபோவது கூடாதென்றும் சொல்ல, அவர் அதையுங் கேளாமல், “ஐயா, உங்களுக்கு நமஸ்காரம்; நான் ஒன்றுக்கும் பயந்திருக்கவில்லை; என்னுடையதொன்றும் கெட்டுப்போகாது” என்று சொன்னார். உடனே அவர் நல்ல தென்று, தடைசொல்லாமல் அவரை விட்டுவிட, அவர் அந்த

கூணமே அங்கே சென்று அந்தப் பாவிக்கள் அத்தனை பெயருங் கும்பலாகச்சுழ அவர்களுக்கு நடுவே நின்றார். அன்பு, சித்த சுத்தி, பொறுமை இவையனைத்தும் ஒன்றாக உருவெடுத்து வந்தாற்போன்ற அந்த உத்தமி தங்களுக்கு நடுவேவந்து நின்றதை அவர்கள் கண்டவுடன் பிரமித்துச் சிறிதுநேரமளவும் ஒன்றும் பேச நாவெழாமலிருந்து, அது தெளிந்தபின்பு ஒவென்றோல மிட்டு, பணம்பணமென்றார்கள். அந்தப் பேய்க்கூச்சலையும், அழுசூரலையும் கேட்கவே அவருக்கு முதலில் ஒருவாறு அச்ச முண்டாயிற்று. அப்பொழுது இன்னவண்ணம் அவர்களோடு பேசவேண்டுமென்று அவருக்குத் தோற்றவில்லை. ஆதலினால் அவர் தம்மிடமிருந்த வேத புத்தகத்தை யெடுத்து, “திராசைக் தோட்டத்தலைவன்” என்னும் உபாக்கியானத்தை வாசித்து அதற்கு வேதாந்தபரமாய் அருத்தஞ்சொல்லிப் பிரசங்கித்தார்.

அவர் குரல் குயிலின் குரல்போல இயல்பாகவே இனியது. அவர் வாசிக்கத் தொடங்கினதைக் கேட்டு அங்கிருந்தவர்கள் அத்தனைபேரும், அலைகடலில் எண்ணெயை உகுத்தாலெப்படியோ அப்படியே பாவைகள்போல அசைவற்று நின்று கண்ணுங்கருத்துமாய் ஆசையோடு அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். பிரசங்கமானபின்பு அவர் அவர்களை நோக்கி, உங்களைக் காண்கையில் அன்பமுற்றிருக்கிறீர்களென்று தோற்றுகிறது; அன்றியும் வஸ்திரமில்லாதிருக்கிறீர்கள். யாராவது இங்குவந்து உங்களுக்குள்ள வருத்தங்களைத் தீர்க்கிறதாக இருந்தால் அது உங்களுக்குச் சம்மதமாகவீருக்குமா என்றார். அதற்கு அவர்கள், “அம்மா, எங்களை ஏனென்று கேட்பா ரொருவருமில்லை; ஏற எடுத்து விழிப்பாருமில்லை; நாங்கள் கெட்ட கேட்டிற்கு எங்களுக்குச் சினேகிதர்களுமுண்டோ” என்றார்கள். அதற்கு அவர், “உங்களுக்குத் துணைசெய்தற்பொருட்டாகவே நான் இங்கே வந்திருக்கிறேன்; நீங்கள் நான் சொல்லியபடி செய்வீர்களேயானால் நான் உங்களுக்குத் துணையாவெனென்று நினைக்கிறேன்” என்றார். அந்தப் பேதைப்பெண்கள் அத்தனைபேரும் அவரைச்சுற்றி நின்று, இனி இந்த உத்தமி இங்கே மீண்டும் வருவதேது; ஒரு நாளும் இனிமேல் இவர் இந்தவிடத்துக்கு வரமாட்டாரென்று அச்ச

முற்று அழுதகண்ணுஞ் சிந்தினமுக்குமாய் நின்றார்கள். அதற்கு அவர் தாம் அவசியந் தப்பாமல் வருவதாக அவர்களுக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும்படி சொன்னார்.

அவர் மறுபடி அங்கே சென்றபொழுது அங்கிருந்த குழந்தைகள் நல்ல உணவில்லாமலும், நல்ல காற்றில்லாமலும், படிப்பில்லாமலும், ஒரு வேலையுமின்றி அலங்கோலமா யிருந்ததைக்கண்டு, அந்தக் குழந்தைகளுக்கு வேண்டியபடி நன்மைசெய்தால் அவர்களுடைய தாய்மார் அந்த உபகாரத்தை யெண்ணிக் குணப்படுவார்களென்று நினைத்தார். அவர் அவர்களை அழைத்து, உங்கள் குழந்தைகளைப் படிக்க வைப்பதற்காகப் பாடசாலையொன்றை வைக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன்; இதற்குச் சற்றே நீங்களும் துணைசெய்வீர்களாவென, அவர்கள் ஆநந்தக் கண்ணிப்பெருக்குடன் சம்மதித்தார்கள்.

அந்தச் சிறைச்சாலையின் அதிகாரிகள் அதிலிருந்த ஒரு அறையைப் பாடசாலையின் உபயோகத்திற்கென்று கொடுத்தார்கள். அவர்கள் தங்களுள் ஒருத்தியை அந்தக் குழந்தைகளுக்குப் பாடஞ்சொல்லிக் கொடுக்கும்படி நியமிக்க, ப்ரை நலம்பெற நடத்துதற்பொருட்டுச் சில சீமாட்டிகளைச் சேர்த்து ஓர் சபைகூட்டி, அவர்களுள் ஒவ்வொருவரும் முறை முறையாக அதைப் போய்ப் பார்த்துவரும்படி ஏற்பாடுசெய்தார். சிறையிருந்த ஸ்திரீகளில் அநேகரை அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்து படிக்கும்படி சொன்னதில், அங்கே போதுமான இடமில்லாததனால் அப்படிச் செய்ய வாய்க்காமற்போயிற்று. ஆரம்பத்தில் சிறுவர்களுக்கென்று ஏற்படுத்திய அந்தப் பாடசாலை சீக்கிரத்திலேதானே ஸ்திரீகளும் வந்து சேர்ந்துகொண்டு படிக்கும்படி பெரியதாயிற்று. அதில் படிப்பதற்கு நிபந்தனைகள் அதிகமாக இல்லை; பாடஞ்சொல்லிக் கொடுப்பதற்காகவென்று ஒருத்தியை நியமித்தார்கள். குற்றவாளிகள் அவரவர்கள் செய்த குற்றங்களுக்கேற்றபடி வேறு வேறு வகுப்பினராகப் பிரிக்கப்பட்டார்கள். பிச்சைபுகல், சத்தியம்பண்ணல், கட்டுடி, சீட்டாடுதல் இவை அனைத்தும் இனிமேல் ஒருபொழுதுங் கூடாதவையென விலக்கப்பட்டன; பாடசாலைக்கு அதிகர்களாக ஏற்படுத்தப்பட்ட பெரு

மாட்டிகள் பெரும்பான்மையாய் அந்தச் சிறைச்சாலையி லிருந்த வர்களே. தினந்தோறும் காலையில் அந்தப் பாடசாலையைப் பரிபாலித்து வந்த ஸ்திரீகளில் யாரேனும் ஒருவர் வேதபுத்த கத்திலிருந்து ஒரு அத்தியாயத்தைப் படிப்பார். வாரந்தோறும் ப்ரை தாமே காலையில் ஒருமுறை போய்ப் பார்த்துப் படித்துவிட்டு வருவார். இவ்வாறு ஒன்றரை வருஷகாலம் நடந்துவந்ததில், யாவருங் கண்டு அதிசயிக்கும்படி அந்தச் சிறைச்சாலையிலிருந்த வர்களெல்லாரும் சீர்திருத்தம் பெற்றார்கள். அவ்விடத்தில் எங்கே பார்த்தாலும் எல்லா மமர்ந்து ஒழுங்காயிருந்தன; அதற்கு முன்னே காட்டுநிருகங்களைப்போல அடங்காமல் ஒல மிட்டவர்களெல்லாரும் குற்றமற்றவர்களாகி, ஓயாமல் வீதனும் ஒரு தொழிலில் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

ஒருவருஷ காலத்திற்குள்ளே அதில் சிறையிருந்த ஸ்திரீகளும் குழந்தைகளுமாகப் சேர்ந்து அஸ்திரேலியாவிற்கு அனுப்பப் பட்டிருந்த குற்றவாளிகளுக்கு அணுபுலதற்காகச் சற்றேறக் குறைய 2(),000 உடைகளை நெய்து தைத்தார்கள். அதைக் கண்டு அந்தச் சிறைச்சாலையின் அதிகாரிகள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். இவ்வளவுமாத்திரமேயல்ல; அங்கே முன்னிருந்தபடியில் லாமல் திருட்டெல்லாம் அடியோடு இன்றுவிட்டன; கொடுத்த பண்டத்தைக் கெடுத்துவிட்டதைப்பற்றிய இரண்டு குற்றங்களைத் தவிர்த்து வேறொன்றமில்லை. ஊர்திகாரியும் குறையும் இதைக் கண்டு அதிசயித்தனர்; நகரபாலகர்களும் அந்த அதிசயத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்று அங்கே சென்றார்கள். அதனால் எலிஜபெத் ப்ரைக்குண்டான புகழுக்கு அளவில்லை. அதில் சிறையாக இருந்த ஓர் உத்தமி அவரைப்பற்றி “அந்த லோகோபகாரியை யும் அவர் நியூகேட்டுச் சிறைச்சாலைக்கு வந்தகாரியும், ஆண்ட வன் ஆசீர்வதிப்பாராக; அவர் எங்களுக்குச் செய்யவேண்டிய யாவற்றையெஞ் செய்தார்; அவரை நாங்கள் எங்காளும் ஆசீர்வ திக்க மறவோம்” என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

ப்ரை பெருமாட்டியார் உலகத்தார் தர்மைப் புகழும் புகழ்ச்சிக்காகப் பாடுபடவில்லை; தம்மை யாவரேனும் வர்த்தமான பத்திரிகைகளில் புகழ்ந்தெழுதியதைக் கண்டால், அதுமுதல் சிறிது

காலம் அவர் சிறைச்சாலைக்குப் போய்வருவதை விட்டிருப்பார். குற்றவாளிசனான ஸ்திரீகளை இங்கிலாந்திலிருந்து பிரதாட்டுக்கு அனுப்பினபோது, அவர்களுக்குக் கப்பற் பிரயாணகாலத்தில் செய்யத்தக்க வேலைகளை யேனி, படிப்பதற்கு வேண்டிய நல்ல புத்தகங்களையுங் கொடுத்துக் கப்பல்வரையிலுங்கூடப் போய் வழிவிட்டார். அதற்குமுன்னே, சிறைப்பட்டவர்களைக் கப்பலிலேற்றி அயல் நாடுகளுக்கு அனுப்பும்போதெல்லாம் காட்டுநகங்களைச் சேர்த்துக் கப்பலிலேற்றினால் எப்படியோ அப்படியும் போய் வரையிருக்கும்; இப்பொழுதிதானெனின் அப்படி பொன்றாமில்லாமல், ப்ரை பெருமாட்டி அங்கே செல்லும் ஸ்திரீகளுக்குத் தம்மங்கங்களைப் பற்றிச் சொல்லும் தற்புத்திகளையும், அவ்வளவு விஷயமாகக் கடவுளை நோக்கிச் செய்யும் பிரார்த்தனைகளையும் கேட்பதற்காக மாணவிகள் கப்பலின் கூற்றைப் பிடித்துத் தொங்கிக்கொண்டே பார்ப்பார்கள்.

லண்டன் நகரத்தில் சிறையாக வைக்கப்பட்டிருந்த ஸ்திரீகளுக்கு மாத்திரமே அவ்வால் உபகாரமுண்டாயிற்றென்பீர்களோ? அல்ல; இங்கிலாந்து, ஸ்காட்லாந்து இந்நாடுகளின் பெரிய நகரங்களிலுள்ள சிறைச்சாலைகளுக்கும், ஈலாந்தியிலுள்ள தீவுகளுக்கும் அவர் போய் வந்தார். அவர் எந்த விடத்திற்குப் போனாலும், பெண்களை வைத்திருக்கும் சிறைச்சாலைகளையும், சங்கங்களையும் பற்றி அவற்றின் அதிகாரிகளுக்குத் தமது அபிப்பிராயத்தை எழுதித் தெரிவித்துவந்தார். அவரது புகழ் பரவினது தமது நாட்டில்மாத்திரமேயல்ல; அவருடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டுச் சீர்திருத்தஞ் செய்தற்பொருட்டு, பெர்ஷியா, பெல்ஜியர், பிரான்ஸ், ஜர்மனியாகிய இந்த ராச்சியங்களின் அதிகாரிகளும் அவருக்குக் கடிதமெழுதினார்கள். 1838-ம் (ஸ்ர) அவர் தமது கொழுநனோடு பிரான்ஸ் தேசத்திற்குப் போய் அங்குள்ள வைத்தியசாலைகள், பாடசாலைகள், மடங்கள், சிறைச்சாலைகள் ஆகிய இவற்றையெல்லாம் பார்த்துவந்தார். அங்கே போனபோது அவர் அத்தேசத்து அரசனையும் ராணியையுங் கண்டு வார்த்தை சொன்னார்; தருமஞ்செய்கிற விஷயத்தில் அவர்களும், தாமும் ஒரேவிதமாயிருப்பதைக் கண்டு தமக்குள்ளே ஆனந்தப்பட்டார்.

அடுத்த வருஷத்தில் அவர் விசாரணையிலிருந்த சிறைச்சாலையின் வரும்படி சற்றே குறையத்தலைப்பட, அவர் அதுவே கருத்தாயிருந்தார். சிறிய பெண்களும், ஸ்திரீகளும் தனியே இருக்க அங்கே இடங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன; சிறைப்பட்டவர்களைப் பிறதேசத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோகிற கப்பல்களுக்கு உடனுக்குடன் பணம் வேண்டியிருந்தது. ஆதலினால் அவற்றிற்கெல்லாம் வேண்டும் பொருளைச் சேகரிக்கும்பொருட்டு, அவர் பல பண்டங்களை விற்குஞ் சந்தையொன்றைச் சீராக வைத்து விற்குந், ஆயிரப்பவுன் இலாபங் கிடைத்தது. இதற்குப்பின் ப்ரை இரண்டாவதுமுறை ஐரோப்பாவில் யாத்திரை சென்றார். இம்முறை அவர் ஸ்வீடர்லாந்துவரையிலும் கருணைகொண்டு சென்றார். அடுத்த வருஷம் அவர் ஜர்மனி, பெல்ஜியம் இந்நாடுகளுக்குப் போனார். இந்த இரண்டுநாட்டு அரசரும், அரசியும் அவரைக் கண்டு அதிகமாகக் கொண்டாடினார்கள்.

அவர் இவ்வாறு கண்டு வார்த்தைசொன்ன காலங்களில் அவர்களுக்கு மாலே சூட்டின துமில்லை; தேர்த்திரபத்திரம் எழுதிக் கொடுத்ததுமில்லை; ஆபரணங்களால் அலங்கரித்ததுமில்லை; உபசார வார்த்தைகள் சொன்னதுமில்லை. இதுவிஷயத்தைப்பற்றி அவருடைய சகோதரன்மகள் எழுதியிருப்பதைப் படிப்பது யார்க்கும் இன்பந்தரத் தக்கதாகுமென்று கருதி அதை அடியில் எழுதுகிறோம்:—“என்னுடை அத்தை ஜர்மனி தேசத்திலுள்ள சிறைச்சாலையைப் பார்க்கவேண்டுமென்றிருந்ததை, அந்நாட்டில் பெண்கள் சிறைச்சாலையின் அதிகாரத்தை வகித்துவந்த சீமாட்டிகளின் சங்கத்தார், ராஜகுமாரியாகிய வில்லியத்துக்கு அறியப்படுத்தியிருந்தார்கள். இந்தச் செய்தியைக் கேட்டவுடன் அந்த ராஜகுமாரியும் அதிக ஆசையோடு அப்படியே செய்யலாமென்று அநுமதி கொடுத்து, தமக்கு அதில் அதிக சந்தோஷமென்று காட்டுதற்பொருட்டு அந்தச் சபையைத் தமது அரண்மனையிலே வந்து கூடும்படி செய்தார். இதுமாத்திரமல்லாமல் அவர் தமது நண்பரில் இன்னும் பலரையும் அத்தையை உபசரிக்கும்படி வரவழைத்தார். அத்தை அங்கே போனபோது நாற்பது சீமாட்டிகள் கூடியிருந்தார்கள். தமிழ் நாட்டாராகிய நமக்கு, கூர்ச்சர

நாட்டிலே வழங்கிவருகிற கூர்ச்சர பாஷை எப்படித் தெரியாதோ அப்படியே, ஜர்மன் பாஷை இங்கிலாந்து தேசத்தாருக்குத் தெரியாது ஆதலால், கவுண்டு கார்பன் என்பவர் அதை மொழிபெயர்த்தார்.

“நாங்கள் அங்கே போனபோது ராஜகுமாரி தாமே எழுந்து வந்து எங்களை அதிகமான அன்போடு அரண்மனைக்குள்ளே அழைத்துக்கொண்டுபோய் உட்காருவித்தார். அரண்மனையிலுள்ள மற்றவர்கள் வருமளவுந் நாங்கள் அவ்விடத்திலே சற்று நேரம் வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிருந்தோம். அங்கே வந்திருந்த சீமாட்டிகளெல்லாரும் அங்கே அடுக்கடுக்காயிருந்த அறைகளில் உலாவிக்கொண்டிருந்தபடியே விசேஷமாகப் பேசிக்கொண்டு, சற்றுநேரம் ராஜகுமாரியின் வாழிநூல் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். சற்று நேரத்திற்குள்ளெல்லாம் அவளும் வந்தார். ராஜகுமாரனாகிய சார்லஸ் அவ்விடத்திலிருந்தார்; இளவரசரும் அங்கே உடனே வந்துவிட்டார்.”

“அத்தைக் கெதிராக எழுத்துப் பீடத்தினமேல் எழுதுகோலும், மசியூர், காகிதமும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. மற்றச் சங்கத்தாரைப்போலவே என்னுடைய அத்தையும் பீற்பலவாகிய விதிகளை எழுதி அவற்றை அங்கிருந்தவர்களுக்கு வாசித்துக்காட்ட, அவையனைத்தும் ஜர்மனி பாஷையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. இங்கிலாந்து தேசத்திலுள்ள சங்கங்களைப்பற்றி அத்தை சங்கிரகமாகச் சொன்னார். எல்லாம் முடிந்தவுடன், அத்தையானவர் வேத புத்தகத்தை யெடுத்துப் படித்து, அவர்களுடைய கேஷமத்தின்பொருட்டும், அவர்கள் இனிச்செய்ய நினைத்திருக்கின்ற காரியங்கள் இனிது முடிதற்பொருட்டும் பிரசங்கித்தார். அதன்பின்பு, ஜர்மனியைவிட்டு நாங்கள் இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பிப் போவதற்குள்ளே எங்களோடு வார்த்தை சொல்லவேண்டுமென்று ராஜகுமார் எங்களை அழைத்தமையால், நாங்கள் அரண்மனைக்குப் போயிருந்தோம்; அவர்களெல்லோரும் அகமகிழ்ச்சி, முகமலர்ச்சியோடு ஆதரவாய் உபசரித்து அனுப்பினார்கள்” என்கிறார்.

மகிமைபெற்ற நமது விக்கீடாரியா சக்கரவர்த்தினியாரின் அருமை மருமகனும், இப்பொழுது இந்தியாவுக்குச் சக்கரவர்த்தினியா யிருப்பவருமாகிய அலெக்ஸாண்டிரா ராணியார் பிறந்தனிடமாகிய டென்மார்க்கு தேசத்து அரசன் ப்ரை பெருமாட்டியை ஆதிமுதற்கொண்டே கௌரவமாய் நடத்தி வந்தார். அந்நாட்டரசி அங்குள்ள பாடசாலைகளையும், மற்று முள்ள இடங்களையும் அவர் பார்க்கும்பொருட்டு அவரைத் தமது ரதத்திலே தம்மோடு சமமாக ஏற்றிக்கொண்டுபோய்க் காட்டியதுமன்றி அவரைத் தமக்கும் அரசனுக்கும் நடுவிலே வைத்துக் கொண்டு சாப்பிட்டார். இவ்வாறு அரசினோடு ஒரேபந்தியில் விருந்துண்ணும் பெருமையைப் பெறுபவர்கள் பெரும்பான்மையாய் அக்காலத்திலே அவர்களுக்குச் சந்தேகமுண்டாகும்படி, நாட்டுவளம், நகரங்கிறப்பு, துறைக்கண்ப்பாங்கு முதலியவற்றின் விஷயமாய்ப் புகழ்ந்து கொண்டாடுவது வழக்கம்.

ப்ரை பெருமாட்டியைப்போலவே அவர் சகோதரன் மனைவியாகிய கர்னி பெருமாட்டியும், உலகத்தவர்க்கு நன்மை பயக்கத்தக்க இந்தத் தருமகாரியத்தில் அவரோடுகூடவே அவருக்குத் துணையாயிருந்தார். அவர்கள் இருவரும் அந்த வேளையில் பேதைகளான சனங்கள் படும் வருத்தங்களையெல்லாம் அரசனிடத்திலும், அரசியிடத்திலும் விருந்துண்ணும்போது நன்றாய்ப் படிப்படி எடுத்துச் சொன்னார்கள். அவர்களுடைய நாடாகிய டென்மார்க்கிலுள்ள சிறைச்சாலைகளிருந்த பரிதாபமான நிலையைப்பற்றி வேண்டிய அளவு முறையிட்டார்கள். டென்மார்க்கு தேசத்தார் குடியேறிய மேற்கு இந்தியா தீவுகளில் அடிமை வியாபாரம் நடப்பதைப்பற்றிக் துக்கித்தார்கள். கர்னி பெருமாட்டி அப்பொழுதுதான் மேல் இந்தியா தீவுகளுக்குப் போய் அங்கே நடப்பதையெல்லாம் நேரில் பார்த்து வந்ததனால் அந்த அக்கிரமங்களையெல்லாம்பற்றி நெடுநேரமளவும் பேசினார்.

இவ்வாறாக ப்ரை பெருமாட்டி சிறைச்சாலையைச் சீர்திருத்தியதும், ஸ்திரீகளின் சங்கங்களை ஏற்படுத்தியதும், சிறைமீண்ட பெண்களுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் வீடு வாசல்களை வாங்கிக் கொடுத்ததும் மாத்திரமேயல்ல; கடற்கரையோரமாய் அங்கங்கே

காவலாயிருந்த மனிதர்கள் கல்விசற்குமாறு ஐந்தாற்றுக்குக் குறைவில்லாமல் புத்தகசாலைகளை ஏற்படுத்தினர்; நகரங்களாவது, கிராமங்களாவது அருகேயில்லாமல் வெகு தூரத்துக்கப்பால் தனியேயிருக்கும்படி நேரிடுகிறவர்களுக்குப் படிப்பதற்கு நல்ல புத்தகங்களில்லாவிட்டால், நல்லவினியைத் தேய்வபக்தி குன்றி, நொடிப்பொழுது யுகப்பொழுதுபோல வருத்தமாயிருக்குமென்று அதற்கு முன்பே அவர் அறிந்திருந்தார்.

இதற்கென்று 500 இடங்களேற்பட்டு, ஆணும், பெண்ணும், குழந்தைகளுமாக 21,000 பேர் படித்தார்களென்றால், அது எவ்வளவுதூரம் பரந்திருக்கவேண்டுமென்றதை யறிந்துகொள்ளலாம் இதற்காகக் கையொப்பக்காரரிடமிருந்து வருஷமொன்றுக்கு ஆயிரம் பவுன் கிடைத்தது; துரைத்தனத்தாரை ஐந்தாறு பவுன் கேட்டதில், அவர்கள் தடைசொல்லாது அந்தத் தொகையைக் கொடுத்ததுமல்லாமல், பின்னிட்டு வேறாக நானூறு பவுனுங் கொடுத்தார்கள்.

இவ்வாறாக அவர் தொடங்கிய காரியம் நிர்விக் கினமாய் நிறைவேறியது. அவர் இந்தப் பணத்தைக்கொண்டு கடற்கரையோரத்திலே யிருக்கிறவர்களுக்காக 12,880 புத்தகங்கள் அடங்கிய 780 புத்தகசாலைகளையும், கப்பல்களிலே பிரயாணஞ்செய்கிறவர்களின் உபயோகத்திற்காக 1867 புத்தகங்களடங்கிய 48 புத்தகசாலைகளையும் ஸ்தாபித்தார்; கப்பல்களிலுள்ள சிறுவர்கள் கல்வி பயிலுதற்பொருட்டு 6-16½ பாடசாலைப் புத்தகங்களையும் வாங்கினார். இவற்றைத் தவிர சிறு புத்தகங்கள் 5357 இருந்தன; இவையெல்லாஞ் சேர்ந்து 26,568 புத்தகங்களிருந்தன. ப்ரை செய்த தருமம் தழைத்தோங்கவே, அவர் பெருமை எங்கும் பரந்து அவரால் உபகாரம்பெற்று முன்னுக்கு வந்தவர்கள் அவருக்கு இன்னொரென்று நெரியாதிருந்தும், அவர்கள் அந்நன்றியை மறவாமல் அவருக்கு வந்தன பத்திரங்கள் எழுதியவண்ணமாயிருந்தார்கள். கடைசியாக அவர் மருத்துவிச்சிகள் என்ற ஓர் கூட்டத்தாரிருப்பது எல்லோருக்கும் அவசியமென்று கண்டு, புதிதாய் அவர்களை ஏற்படுத்தத் தொடங்கினார்; அவர் நோயாளியிருக்கும் ஆரை

களுக்குச் செல்லுகையிலும், ஏழைகளுக்கு மருத்துவஞ் செய்யும் போதும், வயித்தியம் பார்க்கத்தெரிந்த நல்ல பெண்களில்லாமையினால் அப்படிப்பட்டவர்கள் அவசியமென்று நினைத்துத் தாமே முதலில் பலரைச் சேர்த்து அவர்களைப் பயிற்றுவிப்பதே தொழிலாக இருந்தார்.

இந்நன்முயற்சியில் அவர் சகோதரனுடைய மனைவியாகிய ஸாம்பியுவெல் கர்னி பெருமாட்டி அவருக்கு வேண்டியபடியெல்லாம் துணையாயிருந்தமையால், அந்த வேலை முழுவதையும் அவர் வழியாகவே பார்த்தீவரும்படி விட்டுவிட்டார். அதற்கு மகாராணியார் வேண்டிமளவு உதவிசெய்ய, இளமைப்பருவமுள்ள ஸ்திரீகள் அநேகரைத் தேர்ந்தெடுத்து, வயித்தியஞ்செய்யக் கற்றுக்கொடுத்தார்கள்; அந்தக் கூட்டத்தாரைச் சேர்ந்த பெண்களெல்லாரும் ஒருவருக்கொருவர் சகோதரிபோலிருந்து உடைநடைபாவனைகளில் ஒரே மாதிரியாயிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒவ்வொருத்தியும் வருஷமொன்றுக்கு இருபது பவுன் சம்பளம் பெற்றுவந்தாள். இதைக்கொண்டு பார்க்குமளவில் ப்ரை பெருமாட்டியின் சரித்திரமும் ப்ளாரென்ஸ் பெருமாட்டியின் சரித்திரமும் ஒன்றோடொன்று ஒற்றுமையாகின்றன; அது எவ்வாறெனினில், 1840-ம் (ஐ) மருத்துவப்பெண்கள் கூட்டம் முதலிலுண்டாக்கப்பட்டது; அக்காலத்தில் ப்ளாரென்ஸ் பெருமாட்டியாருக்கு வயது இருபது; ஆதலினால் அவர் அந்தக் காலந்தொடங்கி ப்ரை பெருமாட்டியின் கருத்துக்கிணங்க, அதில் ஆசைபற்றி, அதன்பின் தமது ஜீவகாலம் முழுமையும் அதிலேயே செலுத்தினாள் என்று எண்ணுவதற்கிடமுண்டு.

இளவரசராயிருந்த பிரின்ஸ் ஆவ் வேல்குக்கு ஞானஸ்நானம் நடக்கையில், அதற்காக ஜர்மனி தேசத்து வேந்தர் வந்திருந்தார். அப்பொழுது அவர் ப்ரை பெருமாட்டியைக் கண்டு பழமைபாராட்டி வார்த்தை சொல்லியதுமல்லாமல், தாமே அவர் விட்டுக்குச் சென்று அவரோடுகூட இருந்து சிற்றுண்டியுண்டு அவரைக் கௌரவப்படுத்திவிட்டுப் போனார். தாம் காரியமாக ப்ரை பெருமாட்டி இதற்குமுன் ஜர்மனிக்கு யாத்திரை போயிருந்ததை அவர் மறந்தனமில்லை, அலகழிபஞ்செய்தனமில்லை. சிறைச்சாலைகளி

லும், பைத்தியக்காரர்களை வைத்திருக்கும் வைத்தியசாலைகளிலும் வேண்டிய சீர்திருத்தங்களைச் செய்யவேண்டுமென்ற ஆவலுடன் எவ்வளவோதூரம் யாத்திரைசெய்த ஒரு ஸ்திரீயை அவள் வீட்டிலேபோய்ப் பார்ப்பது முறைமையேயென்று அவர் தீர்மானித்தார்.

இந்தியாவின் சக்கரவர்த்தினியாகிய விக்டோரியா பெருமாட்டியார் தமக்கு விவாகமாகிச் சிலநாள் சென்றதும், ப்ரை செய்யத் தொடங்கிய நன்மைகளுள் ஒன்றாகிய துக்கற்ற பெண்களுக்குத் துணைசெய்யுந் தருமத்துக்கென்று ஐப்பது பவுன் கொடுத்தனுப்பினதுமன்றி, தம்மை வந்து பார்க்குர்படியும் அவரை வரவழைத்தார். லண்டன் நகரத்தில் அரண்மனை வீட்டில் பெரிதான விருந்தொன்று நடந்தபொழுது ப்ரை பெருமாட்டியார், நமது சக்கரவர்த்தினியாரின் நாயகரான ஆல்பெர்ட்டு பிரபுவுக்குப் பக்கத்தில் வீற்றிருந்து விருந்துண்டார். அப்பொழுது அவர் அந்த ராஜபிரபுவுடன் என்ன பேசிக்கொண்டிருந்தாரோ அதை ப்ரை பெருமாட்டி தாமே சொல்லியிருப்பதைக் கேட்பது பிரியமாயிருக்குமாதலால், அதை அடியிற் குறிக்கிறோம்:—“விருந்துண்டபோது மகாரானியாரின் பர்த்தாவான ஆல்பெர்ட்டு ராஜபிரபுவுடனும், இங்கிலாந்துக்கு அக்காலத்திலே பிரதான மந்திரியாயிருந்த ஸர் ராபர்ட் பீல் துரையுடனும் நெடுநேரமளவும் வார்த்தைசொல்லிக்கொண்டிருந்தேன்; பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு வேண்டிய அளவு வைதிகமார்க்கத்தைப்பற்றிய விஷயங்களைக் கற்பியாதிருப்பதையும், மதப்பற்றுடையவர்களாய்ப் பக்திமார்க்கம் தவறாதிருப்பதின் பெருமையையும், நான் எங்கும் போய்ப் பார்த்தமட்டில் எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் திருப்தியுண்டாவதற்குக் காரணம் ஈசுவர பக்தியைத் தவிர வேறென்றுமில்லை யென்பதையும்பற்றி நான் ராஜபிரபுவுடன் பேசினேன்; அதன்பின்பு ஐரோப்பாவின் நிலைமையையும் நியாயஸ்தலங்களிலே மதவிஷயத்தில் ஞானம் அதிகப்படுவதையும் சிறைச்சாலைகளின் நிலைமையையும்பற்றிப் பேசினேன். இவ்வளவோடு போகாமல், நான் தேசயாத்திரைகள் செய்ததையும், ஐரோப்பாவின் தற்கால நிலைமையையும், அங்கங்கே அவரவர்கள் காலக்ஷேபஞ் செய்யும் விதத்தை

யும், அவரவர்கள் நடையுடை பாவனைகளையும்பற்றி நாங்களெல்லோரும் சாப்பிட்டெழுந்திருக்குமளவும் வேடிக்கையாய் வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிருந்தோம்.” என்று சொல்லுகிறார்.

“முயற்சிதிருவினையாக்குமுயற்யின்மையின்மைபுகுத்திவிடும்”

என்றும் “ஒருவன் தன் கடமையை நன்றாய்ச் செய்வானால், அவன் அரசன்முன்னே நிற்பான்; அற்பர் முன்னே நில்லான்” என்றும் கூறியபடி ப்ரை நன்றாய்ப் பாடுபட்டுப் பெருமை பெற்றவர்: அவருடைய சரித்திரத்தைப் படிப்பவர் தமக்குண்டாகும் நலத்தை விருப்பாமல், பரோபகாரஞ் செய்வதிலேயே தமது ஜீவகாலத்தைக் கழித்துப் பின்னிட்டுப் புகழுடம்பைப் பெறுவர். நன்றாக உழைப்பவர் அதிகமாக வேலை செய்வதனால் இளைத்துப் போவதும், சோம்பலுடையோர் வேலைசெய்யப் பயந்து தேம்பித்திரிவதும் உலக வழக்கமன்றோ? எலிஜபெத் ப்ரை பெருமாட்டியோ, நெடுங்காலம் ஒழிவின்றி வேலைசெய்து வந்ததனால், சாதாரணமான பெண்கள் பலர் கூடிச் செய்யத்தக்க பெரிதான வேலையைத் தாமொருவராகவே நின்று முடிக்க வல்லவராயினார்.

அவர் தேகவியோகமாவதற்குச் சில வருஷங்களுக்கு முன்பே அவர் தேகம் நோயால் மிக மெலிந்துபோயிற்று; கஷ்டப்பட்டாலும், சுகப்பட்டாலும் பேதமில்லாமல் எப்பொழுதும் தமது வேலையை ஒரேசீராய்ச் செய்துவந்தார். அவருடைய தெய்வபக்தி அவர் இறந்துபோவதற்கு முன்னே சொன்ன அடியிற்கண்ட வார்த்தைகளால் நன்றாய் விளங்கும்:—“நான் பதினேழு வயதுள்ள சிறு பெண்ணாயிருக்கும்போதே, நான் எப்படிச் செய்தால் கடவுள் திருவுள்ளத்துக் குவப்பாயிருக்குமோ அப்படிச் செய்யவேண்டுமென்று என் மனதிலோர் தோற்றமுண்டாயிற்று. ஆதலால், அதுமுதல் நான் இரவிலாயினும் பகலிலாயினும், தூக்கத்திலாயினும் விழிப்பிலாயினும், நோய்கொண்டிருந்தாலும், சுகமாயிருந்தாலும் எப்பொழுதும் இந்த எண்ணம் எனது நெஞ்சைவிட்டு ஒரு கணப்பொழுதாயினும் நீங்கினதில்லை” என்கிறார்.

எலிஜபெத் ப்ரை 1845-ம் (18) அக்டோபரில் 13-வயதிலே கந்து சென்றார். அவருடைய தேகத்தைப் பார்க்கும் என்றவிடத்தில் பல வருஷங்களுக்கு முன் சிறு குழந்தையாயிருந்தபோதே இறந்துபோன அவருடைய செல்வங்களை அடக்கஞ்செய்திருந்த இடத்துக்குப் பக்கத்திலே அடக்கஞ்செய்தார்கள். “கடவுள் தமக்காக உழைப்பவர்களைப் புதைத்துவிட்டுத் தமது வேலையைச் செய்துகொண்டேயிருக்கிறார். ப்ரை என்பவருக்கு இரத்தனை பெருமையை யுண்டுபண்ணின விசித்திரமான அக்காரியங்களெல்லாம் என்றப் அபிவிருத்தியாகி, இந்நாளையும் அவர் பிப்ரவரி அழிபாய்விருக்கிறது.” எலிஜபெத் ப்ரை, ப்ளாஸன்ஸ் கைத்திற்பிகள் ஆகிய இவ்விரண்டு புண்ணியவதிகளால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இரகன் முயற்சி இக்காலத்தில் இன்னும் எத்தனையோமடங்கு அதிகமான சீர்திருத்தம்பெற்று, இப்பொழுது இந்தியாவிலுள்ளவர்களும் அதன் பயனையெல்லாம் அநுபவிப்பதற் கேதுவாயிருக்கின்றது. எலிஜபெத் ப்ரை என்பவர் சிறப்பான ஆடையாபரணங்கள் தமக்கு வேண்டாமென்று வெறுத்தது, இந்துதேச ஸ்திரீகளின் மன திற்பதிர்த்தேயாயின், அவர்களுக்கு நல்லபுத்தி வாராதிருக்குமா? ஆடையாபரணங்களை யணிந்துகொண்டு, படிப்பில்லாமலும், கடவுளால் அளிக்கப்பட்ட அறிவை விருத்திசெய்யாமலும், நோய்கொண்டவர்களையும் வருத்த முற்றாரையும் பார்த்து ஆதரியாமலுமிருந்தால், அவர்களால் யாருக்கு என்ன பயனுண்டு; அவ்வாறான பெண்களை எலிஜபெத் ப்ரை காண்பாரேயாயின் அவர் மனம் என்ன பாடுபடாது?

“குஞ்சியழகுங்கொடுத்தானைக்கோட்டழகும்
மஞ்சளழகும்ழகல்ல—நெஞ்சத்து
நல்லம்யாமென்னுநடுவுதலைமையால்
கல்விபழகேயழகு.”

15002

போனபோ தங்கொரு யானையைக்கண் டிதன்கிட்டப் போகலாகா தென்று சொல்லிவிட்டு நரிக்குட்டி வீட்டுக் கோடிப்போயிற்று. மற்றிரண்டு மதைப் பார்த் ததன்பின்னே வீட்டுக்கு வந்து தன் தாயுடனே யந்த நரியின் காரியத்தைச் சொல்ல, நரிக்குட்டி யதைக்கேட்டு மிகவுங் கோபித்து, “நானிவர்களிலுஞ் செளரியத்திற் குறைந்தவனா? இவர்க ளென்னைப் பழித்து நகைப்பா னென்? கூழுக்கு மாங்காய் தோற்குமா? நானிவர்களைத் தண்டித் தென்பராக்கிரமத்தைக் காட்டுவேன்; கொட்டினாற்றேள் கொட்டாவிட்டாற் பிள்ளைப்பூச்சியா?” என, அதைக் கேட்டுப் பெண்சிங்கம் நரியை யேகாந்தமா யோரிடத்திற்கொண்டிபோய் “நீ நரிக்குட்டி; உன் குலத்தில் யானையைக் கொல்லுகிற சக்தி யில்லை; உன்னை நான் வளர்த்தமையா லிர்தப் பராக்கிரமஞ் சொல்லிக்கொள்ளுகிராய்; இவர்க ளினி யுன்னை யின்னானென் றறிகிறதற்கு முன்னே நீ புறப்பட் டோடிப்போ; இல்லாவிட்டா லவர்கள் கையிலடியுண் டி றந்துபோவாய்” என, அதைக்கேள்விப் பட்டவுடனே சம்புக மோடிப்போயிற்று. ஆதலா “னீ குசவ னென்று வெளிப்படுவதன் முன்னே விராவர யிதை விட் டிப்போ” என, “அவனந்த ராசாவி னுத்தரப்படி யோடிப்போ னான்” என, இப்படி முதலையின் பேச்சைக் கேட்டுச் சுமுகன் “ஸ்திரீகளை நம்பவும்கூடாது அவர்களோடு பேசவும்கூடாது” என, முதலை “இது வெதினாற் சொல்லுகிராய்?” என, வானரஞ் சொல்லத்தொடங்கிற்று:—

“நருமதை யாற்றங்ககையிற் பவானியென்னு மோரோழை வண்ணான் றன்கமுதை தீனியில்லாம னானக்குறா ளினினைத்துப்போ கிறதைக் குறித்து விசனப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையி லொருநா னினையாமற் கிடைத்தபுலித்தோலைக் கொண்டுவந்து களிப்புடனே யிரவி லக்கமுதைமேற்போர்த் தூரார்பயிர்களின் மேய்வித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, குடிகளினு புலியென்று நினைத்தோடிப் போவார்கள். இப்படி யிருக்கையி லிப்பெருவாயன் மிகவும் பருத்தொருநாட் பயிரிற் றுனியத்தைத் தின்றுகொண்டிருக்கும் போதொரு பெண்கமுதையின் பேச்சைக் கேட்டு மிகவும் பெருங் கூச்சலோடு அதற்கு மறுமொழி கூறத்தொடங்கிற்று. அப்போ

தக்கொல்லைக்காரனிது புலியன்றென்று நிச்சயித் ததைப்பிடித் திடுப்பொடிய வடித்தான் ; ஆதலான் மாதர்களுடனே வீணாகப் பேசலாகாது. இப்படியிருக்கையி னீ யவனைக்குறித் தென்னைக் கொல்ல விருந்தாய். இது வுன்குற்றமன்று. விசுவாசகாதகம் பண்ணுத லுன்சாதிக்கே யியல்பாயிருக்கின்றது. அது சாதுக்க ளின் சேர்க்கையாலுங் குணமாகாது. மேலுந் துஷ்டர்சட் குப தேசித்துப் பயனில்லை” எனறிப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையிற் சலத்திலிருந் தொரு சலசரம் வந்து “உன் மனையா ளெதிர்பார்த் துக்கொண்டிருந்து பட்டினியாயிறந்தாள்” என, அந்த நாராசஞ் செவியி லேரினவுடனே முதலை “நான் கொடியோதைலி னித்தன் மைய விடரி லகப்பட்டேன் ; முத னண்பனுக்குப் பொல்லாதவ னானேன்; இரண்டாவது மனைக்கிழத்தியு மிறந்தாள் ; வீடுங் காடா யிற்று; இல்லக்கிழத்தி யில்லாத வில்லஞ் சுடலையன்றோ? ஆத லான் மித்திரா! என்பிழையை மன்னி; நானுனக்குக் துரோகம் நினைத்ததலுந் தீக்குதிக்கிறேன்” என, இதைக்கேட்டு வானரம் “எவள் பேச்சினு நீ கொலைத்தொழிற் சேற்பட்டையோ வவள் சாவைக்குறித் திப்பேர்து கிலேசித் துயிர்விட நினைக்கிறாய்; அப் படிப்பட்ட தூர்க்குணியன் சாவுக்குக் தளிக்கவேண்டும் என்று பின்னுஞ் சுமுகன் சொல்லுகிறது:—

“ஒரு மரத்தின்மேற் கூடுகட்டி யதில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற விரண்டு தூக்கணங்குருவி யாலங்கட்டியுடனே கூடப் பெருமழை பெய்கையிற் குளிரினாலே நளிர்பிடித்துப் பல்லுக் கிட்ட நடுங்கிக்கொண் டொருமரத்தடியி லொதுங்கி யிருந்து வருந்துகிற வானரத்தைக்கண்டு, “உனக்குக் கால் கைக ளிருந் தும், குளிர் காற்று முதலிய தூக்கத்தை யீயையோ! நீ யேன னுபவிக்கின்றாய்? நீ யேன் வீடுகட்டிக்கொள்ளவில்லை?” என் றிசைக்கத்தாற் சொல்ல, இதைக்கேட் டத்துஷ்டக்குரங்கு “ஊசி மூஞ்சி மூடா! நீ வல்லவனுக்குப் புத்தி சொல்லுகிறையா? எனக்கு வீடு கட்டுகிற சக்தியில்லை; அதைப் பிரித்தெழுகிற சாமர்த்தியமுண்டு; இதோபார்” என் றதன்குட்டைப் பிரித்தெழிந்தது. ஆதலாற் “கீழானோர்கட் குபதேசிக்க லாகாது” என, முதலை, “அன்பனே! நான் குற்றவாளி யென்பது மெய்யே:

ஆயினும் பழைய சினேகிதனாகலா லுன்னைக் கேட்கின்றேன் : என, வானரம் “ நீ யங்கேபோய்ப் பகையாளியோடு போர்செய்; மடிந்தாற் சொர்க்கமடைவாய்; வென்றால் வீடடைந்து சுகமுறுவாய்; முன்றொரு புத்திசாவி யுத்தமனுக்குக் கும்பிடும், சூரனுக்குப் பேதமும், காரியகாரனுக்குத் தானமும், ஈடானவனுக்குத் தண்டமுள் செய்தாற்போலச் செய்யவேண்டும்” என, முத்தலை “ அநெங்கனம்?” என, சமூகன் சொல்லுற்றது:—

“ இம்மலையின்மேற் சதுரனென்னு மொரு நரி பசியுடனே யங்கங்கே திரியுங்கா லொரு செத்தயானையைக் கண்டு, அதன் றோலைக் “ கிழித் திறைச்சியைத் தின்னும் வல்லமை யதற் கின்மையா லலிதங் குட்கார்ந் திருக்கையி லங்கேவந்த சிங்கத்தைக் கண்டு தண்டனிட, “ அது நீயார்?” என, நரி “ நான்றங்க ளடியேன் ; தாங்களடித்த யானையைக் காத் துட்கார்ந்திருக்கிறேன்” என, சிங்கம் “ இது நான் கொன்றதன்று ; வேறொருவன் கொன்றெறிந்தானே அன்மித் தானாய் மடிந்ததோ வெப்படி யிருந்தாலு மதை நான் புகியேன் ; இது வுனக்கு வேண்டுமானு லெடுத்துக் கொள்” என, நரி “ சுவாமி ! இது யோக்கியந்தான் ; பெரியோர்க டம் மாண்மையாலே சப்பாதிக்கிரார்கள்” என, சிங்க மதைக் கேட்டு வேறொரு வனத்திற்குப்போகப் பின்னு மங்கே வந்தவொரு புலியைப் பார்த்து “ அம்மான் ! நீ இக்காலன்முகத்தி லேனெதிர்ப்பட்டாய்? இவ்வானையைக் கொன்ற மிருகேந்திர னிங்கே யாதொரு புலிவந்தா லதற்குத் தெரியாம லெனக்குவந்து சொல்லுவாயானு னானதைக் கொன் றெறிவேன் ; நான் முன்னே யொரு யானையை யடித்து மூழ்கப் போனவிடத்தி லொரு புலி யதை யெச்சிற் பண்ணிற்று ; அது முதலாகப் புலியைத் தேடிப் பார்த்து மகப்பட வில்லைபென் றென்னுடன் சொல்லியிருக்கிறான்” என, புலி யச்சிங்கத்தி னுத்தரவைக்கேட்டு மிகவும் பயந்து “ மருமகனே ! எனக்குப் பிராணதானங் கொடு” எனச் சொல்லிக்கொண்டே யோடிப்போயிற்று. மறுபடி யொரு வானரத்தைக் கண்டு முன்னேவந்த துஷ்டனைக் குப்பிட்டுப் போக்கினோம் ; இரண்டாமனைப் பேதித்தோம் ; இப்போ திதன்கையா லிதைக் கிழிப்பிக்க வேண்டுமென் றிப்படித் தன்னுள்ளே நிச்ச

யித்துப் பின்பு “வானரா! நீ நெடுநாளைக்குப்பின்பு வந்தாய்; மற்றுப் பசித்திருக்கிறாய்; எனக்குச் சிங்கங்கொடுத்த விவ்வானை யிறைச்சியை நீ கொஞ்சர்த்தின்று சிங்கம் வருவதற்கு முன்னே சிக்கிரமாயொடிப்போ” என, குரங் கதைக்கேட்டு யானையைக் கிழிக்க, அதைப்பார்த்து நரி “வானரா! சிங்கஞ் சமீபத்தில் வந்தது; இனி நீ விவாவிலொடிப்போ” என, அதைக்கேட்டுக் குரங்கு பறந்தது. பின்பு பிளந்தவி த்திலிருந்த மாயித்ததை நரி தின்னுக்கையி லங்கேவந்த வேறொரு நரியைச் சண்டையிட்டுத் தூத்தித் தான் வேண்டிப்பட்டு மிறைச்சிகளைத் தின்றது. அதலானீ யம் மகரத்தைக்கொன்றுவீட்டிற் சுகமாவீரு. “வேறொரு தேயத்திற் செனக்கியபெல்லாங் கடைக்குமாயிலுந் தனக்குச் சிறைந் தன்கொருவனு மில்லாவிட்டாற் சித்திராங்கண்டேபற் திந் குக ளனுவிக்க வரும்” என, முதலை, “சித்திராங்கணுக் கெப்படியவஸ்தை நேரிட்டது?” என, வானஞ் சொல்லத்தொடங்கிற்று :-

“அயோத்திய நகரத்திலிருந்த சித்திராங்கனென்னுயொரு நாய்பஞ்சுத்தினுற் சோறுகிட்டாயன் மறுதேயத்திற் சென் றொரு கிருகஸ்தன் விட்டுக்குப்போ யவ்வீட்டுக்காரி சோறுபோட்டாத நித்தகனா லன்று முதல் வெகுநாளவரைக்கு பங்கே யிருந் தொருநாட் சகசமாய் விட்டுக்கு வெளிப்பெந்தது. வந்தவுடனே யல்லூர் மற்றைநாய்க ளிதன்மேலே விழுந்தலைகவிடத்திற் கடிந் தகனுகிற மாம்சங்களை வெளிப்படுத்திவதலுற் சித்திராங்கன் மிகவுந் துக்கமணந் தென்ன பஞ்சம் வந்தாலுஞ் சுவதேசத்தை விட்டு வரலாகாதெனத் தலைக்குட்டேறி மீண்டு மயோதிக்கோடிவந்தமாத் திரத்தி வதற் குறவாசிய நாய்கள் “சித்திராங்கா! அத்தேய மெப்படி யிருக்கிறது!” என, சித்திராங்கன் “அத்தேயஞ் செழிப்பா யிருக்கின்றது; மாந்தர்களுந் தயாசாலிகளா யிருக்கிறார்கள்; சசாதிமித்திரத்துவமில்லை; ஆதலாலிவ்வஸ்தை நேரிட்டது” என்றது. “ஆனதுகொண்டு தன்னிடத்தி லிருப்பது போலச் சுகம் வேறில்லை யென்கின்றேன்” என, முதலை யவ்வார்த்தைநனைக் கேட்டுப்போ யவ்வண்ணமே யெதிரியுடனே யொரு ததன்வீட்டை மீட்டுக்கொண்டங்கேயே வாழ்ந்திருந்தது. ஆதலாற் பராக்கிரமத்தினுற் பாக்கியம் வழிதேடி வந்தடைகின்றது.

முற்றற்று. 14952

